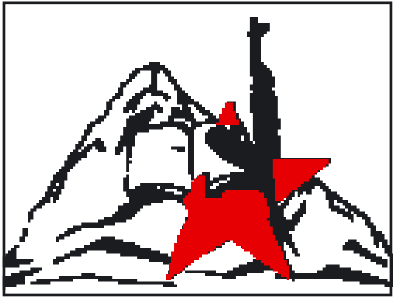

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 18 / Sayı: 206 / Şubat 1999 / 5,- DM

Her şey kutsal

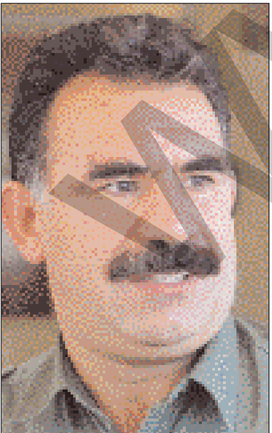
"Direnmeye karar veren bir halk, hakkı olanı elde etmeye kadirdir. Bir halk, haklı temelde ve doğru yöntemlerle savaşırsa, karşısındaki kuvvetler ne kadar büyük olursa olsun, onun zafere ulaşmasını engelleyemez."

Parti Önderliği

özgürlük savaşı için

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor...

Kemalist tarih alternatifleri yok etme tarihidir

Bundan birkaç gün önce Mısır Antlaşması da 1926'da yapılmıştı. Çokça işbirlikçi olarak Şêx Said isyanı ile bağlantısı kurulur. Yani Şêx Said İngiliz işbirlikçisidir, kemalizm ve Mustafa Kemal ise müthiş bir anti-emperyalisttir, dolayısıyla İngiltere'ye karşıdır gibi çok tehlikeli bir tarih anlayışı var. Şêx Said'in torunu, "*Londra'da bugünkü rejimin temeli atıldı*" diyor. Bizim de böyle kanılarımız vardı, ama güçlendiriyor. "*Orada İngiliz emperyalizmi ve siyonizmin aldığı kararlarla dedemin de başına gelen, Kürtlerin de başına gelen, bir yerde de müslüman halkların, hatta birçok sömürge halkların başına gelen orada çizildi*" diyor. Bu ilgi çekiciydi. Öyle genişletmedi de, ben hemen böyle geliştirme gereğini duydum.

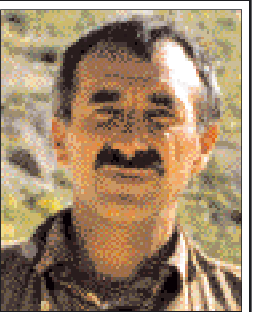
Diğer aldığım bir haberde, '91'den itibaren bu cumhuriyet tarihinin en büyük imha rejimine geçilirken, Genelkurmay Başkanı Güreş'in Londra'yı ziyaret ettiğini ve temel perspektifi oradan aldığını yorumlayan bazı değerlendirmeler gördüm. Bu da ilgimi çekti. Ve sonra da baktım ki doğruymuş. Güreş, operasyonlarına, cumhuriyet tarihinin belki de bu en amansız Kürt katliam sürecini tamamlamaya geçerken oradan onay almış.

● Devamı 12. Sayfada

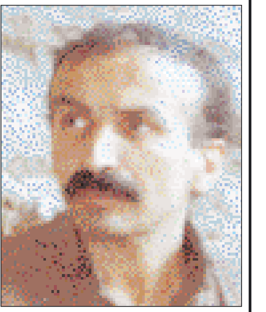

Olacaksa özgürlük temelinde, olmayacaksa düşmanımızı da yaşatmamacasına...

Her Kürt Artık Bir Apo'dur

İnsanlık tarihinde asla unutulamayacak ve unutturulamayacak kadar büyük tarihi önem taşıyan, korkunç düzeyde dehşetli olayların yaşandığı günlerden geçiyoruz. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş 15 Şubat '99 tarihinde Gladio tarafından yapılan uluslararası korsanca bir eylemle esir alındı. Bu haydutluk eylemiyle 9 Ekim komplosu yeni bir aşamaya geldi. Bütün dünyanın gözleri önünde, eşkıyalığın ve korsanlığın en sınır tanımaz örneği sergilenerek gerçekleştirilen bu uluslararası komplo ile bir kez daha açığa çıktı ki, Kürt halkını inkar ve imha ile tarihten silmek isteyenler bu kararlarında oldukça ısrarlılar.

Kürt halkı ve önderliğine yönelik bu saldırıyı gerçekleştirenlerin son derece kapsamlı hedefleri olduğu çok açıktır. Sorunun sadece Kürtlerle ilgili olmadığı, bütün Ortadoğu'yu kapsadığı son derece nettir. Ancak ilk hedef olarak PKK ve önderliğinin seçilmesi de boşuna değildir. Bunu çok iyi anlamak ve kavramak gerekmektedir.

Tarihte bir başka ülkede, bir başka halka ve onun önderliğine karşı bu düzeyde bir saldırının geliştirildiği görülmemiştir. Yine bugüne kadar ne böyle bir düşmanlık görülmüş, ne de tarih böyle bir düşmanlığı yazmıştır. Buna rağmen yine tarihte hiçbir halk ve onun önderi bu derece gözü kara saldırılar karşısında bu kadar tek bırakılmıştır. Olayın neresinden bakılırsa bakılsın görülecektir ki, tarihte hiçbir halk bu kadar meşru bir savunmaya, şiddet kullanarak kendisini korumaya zorlanmamıştır. Bugüne kadar hiçbir halkın onuruyla bu kadar oynanmamıştır. İnsanlık değerleri hiçbir zaman bu kadar ayaklar altına alınmamıştır. İnsanlık 21. yüzyıla girişin heyecanlı hazırlığı içindeyken ekonomik, stratejik çıkarlar adına Kürt halkına ve onun önderliğine en aşağılığından kölelik ve yok edilişi kabul etmesi dayatılmaktadır. Tarihte bugüne kadar hiçbir halka bir kurbanlık koyun gibi bıçağın altına yatma dayatmasında bulunulduğu görülmemiştir. Tarihte hiçbir halk Kürt halkı ve onun önderliği kadar barış istememiştir, ama buna rağmen jenosidin, komplonun en pervasız olanı ona uygulanmıştır.

Halk olarak tarih boyunca bize mübah görülen çok ağır katliamları, asimilasyonu, kimliğimizin inkardan gelinmesini ve her türlü hakareti bağışlamaya hazırdık, ancak Başkan Apo'ya karşı geliştirilen onur kırıcı saldırıdan sonra bu artık mümkün değildir. Ortaya çıkan bu büyük öfke karşısında kimsenin durabilmesi mümkün değildir. Başkan Apo'nun tutsak edilmesi halk, parti ve gerilla saflarında önderliğimizin yıllardır yaratmaya çalıştığı çelikten birliği, kolektif önderlik ve yönetim tarzını, düşman karşısında gerçek düşmanlık yapma ve mutlak kazanma hırsını, savaşta varını yoğunu ortaya koyma, doğru katılma ve büyük yoğunlaşma gücünü ortaya çıkartmıştır. Bu güç karşısında durabilecek, onun kazanmasını engelleyebilecek bir tek güç yoktur. Yeterki bu yoğunluğa çizgi temelinde süreklilik, planlılık ve örgütlülük kazandırmayı bilelim. Yeterki halka gerillanın buluşmasını güçlü ve örgütlü gerçekleştirelim. Yeterki halk serhildanlarına sahip çıkmada, kitle direnişlerinde, zengin taktikler geliştirmede ve düşmanın geçmişte yaptığı kitle katliamları karşısında yapılmayan halkı savunmada içine düşülen yetersizlikler tekrar edilmesin, etkili misillemelerle cevaplar geliştirilsin. Arkası kendiliğinden gelecektir.

"Tarihte bugüne kadar hiçbir halka bir kurbanlık koyun gibi bıçağın altına yatma dayatmasında bulunulduğu görülmemiştir. Tarihte hiçbir halk Kürt halkı ve onun önderliği kadar barış istememiştir, ama buna rağmen jenosidin, komplonun en pervasız olanı ona uygulanmıştır. Halk olarak tarih boyunca bize yaşatılan çok ağır katliamları, asimilasyonu, kimliğimizin inkardan gelinmesini ve her türlü hakareti bağışlamaya hazırdık, ancak Başkan Apo'ya karşı geliştirilen onur kırıcı saldırıdan sonra bu tam tersine dönmüştür. Ortaya çıkan bu büyük öfke karşısında kimsenin durabilmesi mümkün değildir."

Halkımız bugün topyekün ayağa kalkmış durumdadır. Mazlumun ahının sırça sarayları yıkmaya kadir olduğu adım adım bir kez daha kanıtlanmaktadır. Kürt halkı önderliğine yönelik bu alçakca saldırıları asla bağışlamayacağını göstermektedir. Ne halkımız, ne onun Ulusal Önderliği, ne de onun yarattığı militan yapı düşman karşısında pes edecektir. Bu halk bütün değerleriyle kanının son damlasına kadar direnmesini de, savaşmasını da, kazanmasını da bilecektir. Köle olarak yaşamaktansa, onurlu ve şerefli bir ölümü yeğleyecektir. Artık bu noktadan sonra Kürt halkı ve Ulusal Önderliğinin köleliği kabul edebileceğini, boyun eğebileceğini, teslim olabileceğini; sürgünlerle, asimilasyonlarla tarihten silinebileceğini düşünen, hesaplarını buna göre yapan varsa yanıldıklarını çok geçmeden göreceklerdir. Bu önderlik ve onun yarattığı bu halk teslim olmaktansa, ölümü yeğleyecektir. Bu savaşta Kürt halkı tümden imha olsa da kendisiyle birlikte düşmanlarını da yakacak, ona asla yaşama şansı bırakmayacaktır. Bu dünyada kendisine yaşam hakkı vermeyenlere, bu dünyayı dar edecektir. Kendisinin yaşamadığı dünyayı onlar için de yaşanamaz hale getirecektir. Dost, düşman herkes bilsin ki, Kürt halkının ve önderliğinin özgürce yaşayamadığı bir dünya olmayacaktır. Bu anlamda özgür Kürdistan yaratma düşü yeni bir dünya savaşına da yol açsa, bunda ısrar edilecektir. Bu savaş sonu belli olmayan, umutsuz bir savaş hiç olmayacaktır. Başkan Apo'nun eğittiği bu halk büyük savaşmasını, düşmanlarını yenmesini ve mutlak kazanmasını bilecektir. Kürdistan'ın dört parçasındaki halkımız başta olmak üzere, metropole göçertilmiş ve diasporaya uğratılmış olan Kürdistan halkı, Ulusal Önderliğinin kazandırdığı güç ve iradeyle adeta yeni bir tarih yazıyor. PKK'nin çağrısıyla sokağa fırlayıp, *"vurun Kürt uşağı namus günüdür"* diyerek dalga dalga ayağa kalkıyor. Bir kez daha dünya, Kürtlerin ve Başkan Apo'nun ekseni etrafında dönüyor. Bugün Avrupa'dan Kafkaslara, Japonya'dan Avustralya'ya, Amerika'dan Kanada'ya, Türkiye metropollerinden Kürdistan'ın bütün parçalarına kadar dünyanın bütün kıtalarında ayağa kalkan halkımız bunu dost düşman herkese göstermiştir, göstermeye devam edecektir. Artık ok yaydan çıkmıştır, yeniden başa dönmek imkansızdır. Kürdün bu yükselen sesini dost-düşman iyi dinlesin. Bu ses, devrimin ayak sesidir. Bu ses sömürgeciliğin evini başına yıkmanın sesidir. Kürdün haykırdığı *"gün namus günüdür"* sözü boş bir söz değildir. Temkinli bir biçimde adeta yoğrula yoğrula yükselen kitlesel hareketin nerede, nasıl, hangi koşullarda ve ne zaman duracağını belirleyecek olan Başkan Apo'dan başkası değildir. Kürt halkının ve gerillanın en hassas olduğu nokta olan Başkan Apo'ya yönelik onur kırıcı saldırı, bardağı taşıran son damla olmuştur. İpin ince olduğu yerden kopması kaçınılmazdır. İpin ince yeri Başkan Apo'nun yaşamı ve özgürlüğüdür. Buna da el atılmıştır. Artık Kürt halkının dünyayı, özellikle de Kürdistan ve Türkiye metropollerini yangın yerine çevirmesi karşısında kimse tek kelime itiraz geliştirme hakkına sahip değildir. Avrupa başta olmak üzere, bütün insanlık alemi söz hakkını yitirmiştir. Konuşma sırası Kürt halkında ve gerillasındadır. Ortaya çıkacak olan manzara karşısında kimse *"dehşete kapıldık"* biçiminde bir yakınma içine girme hakkına sahip değildir. Bugüne kadar yüksek insanlık değerlerine ters düşmeme kaygısıyla, kılı kırk yararak savaşan, düşmanın kendisine sınırsız biçimde dayattığı kirli savaş taktiklerine, en ağır ve kabul edilemez barbarlıklara metanetle tahammül eden ve uluslararası savaş kurallarına bağlı kalmakta ısrar eden halkımız ve gerillamız, bundan böyle düşman kendisine ne yaparsa, aynı biçimde karşılık geliştirecektir. Bu bir meşru müdafaadır. Savaş hukuku içinde yeri ve meşruiyeti olan ve adına *"misilleme hakkı"* denen kutsal ve dokunulmaz bir haktır. Kimse bunu halkımıza çok göremez. Bu halk ve onun önderliği yüzyıllardır dehşetten de beter yaşam koşulları altında inlerken hep seyirci kalanlar, "*bundan da bir kazanç çıkartabilir miyiz acaba*" hesabını yapmaktan bir an için bile olsa utanmayanlar, hiç değilse bundan böyle bu savaşta tarafsız kalma dürüstlüğünü göstermeli ve çeteci, haydut, eşkiya, işkenceci, katil TC devletini desteklemekten vazgeçmelidir. Tarafsız kalmayı ve sorunun çözümünde yardımcı olmayı beceremeyenler, ya da istemeyenler, hiç değilse bu sorun çözüme kavuşana kadar TC'nin işlediği ağır insanlık suçlarına bulaşmaktan, ona ekonomik, askeri, siyasi destek vermekten vazgeçmelidirler. Bu halka her türlü onursuzluğu, aşağılamayı mübah görenler, bu halkın sabrının da bir sonu olduğunu hesaba katmayanlar bunun sonuçlarına katlanacaklardır. Gelinen noktadan sonra kimse bu halktan itidal, sağduyu bekleme hakkına sahip değildir. Halkımız ve gençliğimiz önderlerinden ve partilerinden gerekli olan son talimatları almıştır; gereklerini yerine getirmektedir ve getirmeye de devam edecektir. Ülkenin dört parçasında, metropollerde ve dünyanın her köşesinde bu halk önderliğinin emriyle serhildana kalkmıştır ve artık onu durdurabilecek bir tek güç vardır; o da, Başkan Apo'dan başkası değildir.

Gerilla kendisini yaratan Başkomutan Apo'ya karşı geliştirilen bu korsan ve saygısız saldırıyı asla bağışlamayacaktır. Sadece Kürdistan'ın her dağı, taşı, kenti, köyü, kasabası değil, artık Türkiye'nin bütün köşesi gerilla için savaş alanıdır. Savaş yeni başlıyor. Parti Önderliği'nin terbiyesinden ve eğitiminden geçen ve her şeyini O'na borçlu olan gerillamız, en fedai bireysel eylemlerden tutalım, en kapsamlı askeri harekatlara kadar bütün varını yoğunu ortaya koyarak düşmana yaptıklarını ziyadesiyle ödetecektir. Bunun, halk ve önderliğimizin talimatı ve beklentisi olduğu açıktır. VI. Kongre kararlarının da bir gereği olan şehir baskınlarını, işgal ve devrimlerini yükseltme taktiğini, hem derinlemesine, hem de genişlemesine yaşama geçirecektir. Gerillamız halkımız ve önderliğin betlentilerine en yeterli cevabı geliştirecektir. Bu sorumluluğun çok ağır baskıları altın da yaşayan gerillanın, ucuz kaybetmelere yol açabilecek duygusallıklardan uzak, son derece kurnaz, planlı ve oldukça hazırıklı olarak hedeflerinin üzerine yürüyecek ve fethedecektir. "*Düşmanın Pişmanlık Yasası*" ve "*teslim ol*" çağrısına, sözüm ona yürüttüğü psikolojik savaşa verilebilecek en doğru ve yeterli cevap çok geciktirilmeden verilecektir.

Bugün halkımız bulunduğu her yerde kendi rolünü layıkıyla oynamaktadır. Halka öncülük etmesi gereken parti, ordu ve cephe yönetimlerimizin rolünü yeterince ve yetkince oynaması gerekmektedir. Biz, düne kadar Başkan Apo'nun bize yakıştırdığı ve dayattığı büyüklüğe, yüceliğe gelmediğimiz, onun çizgisinde yürüme, yaşama ve çalışma çabasını büyük geliştirmediğimiz için, kendimizi düşman için ciddi bir tehlike haline getiremedik, varlığımızı fazla hissettiremedik, kendimizi ciddiye aldıramadık. Düşman bizim yetmez ve yetersiz devrimciliğimize, yurtseverliğimize bakarak cesaret aldı. Duruşumuzla, tarzımızla, tempomuzla, ideolojik-politik-askeri geriliğimizle ona umut verdik. Bu nedenle her fırsatta bize kandırıldığımızı söyleyip teslim olmamız çağrısında bulundu. Başkan Apo'ya bir kez olsun böyle bir çağrı yapmadı. Çünkü ondan umudunu kesmişti, çünkü o düzeni aşmış, düzenle bütün "*iplerini koparmış*"tı. Biz düzenle barışık ve iplerini koparmadan yaşama konumundan kendimizi çıkartamadığımız için, düşman Başkan Apo'yu yalnızlaştırıp hedef küçülterek O'nun üstüne gidebildi. Başkan Apo'ya özgürce çalışabileceği bir adımlık yer açamayan, düşmanla savaşında O'nun yanında ve O'nun istediği tarzda savaşamayan, O'na yeterince sahip çıkıp koruyamayan biz olduk. Büyük komplonun başarıya ulaşabilmesindeki payımızı görmeden bir adım ileriye gidebilmemiz mümkün değildir. Bu nedenle dün başaramadıklarımızı bugün mutlak surette başarmak durumundayız. Tarihe ve halka karşı kendimizi affettirebilmenin başka bir yolu yoktur. Böyle bir yükümlülüğümüzün olduğu ortadadır. Düşmanın bütün sevincini kursağında bırakmak, tarihi intikam eylemimizi zafere ulaştırmak bizim için bir namus ve şeref borcu olmuştur. Apocu devrimciliğin nelere kadir olduğunu dosta düşmana göstermek boynumuzun borcu olmuştur. Ayaklar altına alınan devrimci onurumuzu, ulusal gururumuzu ayaklar altından kurtarmadan insanlığın karşısına çıkamayız. Bunun etkili çabasını geliştirme görevimizi öyle uzun bir zamana da yayamayız. Ne yapmak zorunda olduğumuzu, nelerin doğru nelerin yanlış olduğunu, devrimin bizden ne tür bir fedakarlık istediğini, nasıl bir çalışma, nasıl bir disiplin, nasıl bir tempo ve tarz istediğini bilmeyenimiz yoktur. Bunu hepimize bizzat Başkan Apo vermiştir. Bugüne kadar bilipte yapmadıklarımızı ya da yapamadıklarımızı artık bundan sonra en azami düzeyde yapmak zorundayız. Artık her PKK'li ve her Kürt sözün en azamisini söylemek, çaba ve eylemin en azamisini geliştirmek durumundadır. Kendisini ve yeteneklerini azami düzeyde devrime katmayan, bilerek ya da bilmeyerek düşman için çalıştığını, ona hizmet ettiğini ve edeceğini iyi bilmek durumundadır.

Ulusal Önder Abdullah Öcalan yoldaşa yönelik komplonun bu biçimde sonuçlanması karşısında Kürdistan halkının görkemli ayağa kalkışı da göstermektedir ki, her Kürt bu noktadan sonra artık bir Apo' dur. Bu geri döndürülemez bir süreçtir. Bizi kurtuluşa götürebilecek tek seçenekte budur. Herkes bir Apo olmayı hedefine yerleştirmek zorundadır. Halk olarak yaşayabilmenin, imhaya yatırılan ulusal varlığımızı koruyabilmenin, şehitlerin kanı, Parti Önderliği'nin emeği ve milyonlarca isimsiz kahramanın çabasıyla yaratılan değerleri ve mevzileri koruyup geliştirmenin başka yolu yoktur.

Bunu bize dayatan tarihin, sürecin ve düşmanın ta kendisidir; halkımızın kutsal yaşam hakkının ta kendisidir. Apocu ruhla, Apocu görev ve sorumluluk anlayışıyla düşmanlarımızın üstüne gitmek; yani büyük bir yaratıcılıkla, ustalıkla ve son derece planlı tarzda görevlere yüklenmek halk olarak yaşayabilmek için tek şansımızdır. Kendi yetmez, geri yanlarımızı görevlere dayatmak en bağışlanamaz suç olarak görülmek durumundadır. Herkesin birbirine partiyi ve parti ölçülerini yoldaşça dayatması; çizgi temelinde, örgütsel kaygıların hareket etmesi; bireysel kaygıların ve tarzların artık hiçbir biçimde görevlere, çalışmalara, ilişkilere ve parti yaşamına dayatıl-

SERXWEBÛN'dan

maması halkın ve insanlığın bizden en temel beklentisidir. Bu aynı zamanda Parti Önderliği'nin de bizlere son talimatıdır. Partimizin VI. Kongresinin en yakıcı güncel kararıdır. Parti, ordu ve cephe kadrosu tüm yoldaşların bu temel perspektiften kopmadan yürüyeceğine inancımız tamdır. Bundan böyle herkesin rolünü layıkıyla oynama kaygısından başka kaygı yaşayamacağı çok nettir. Buna gelmeyenlere; partiyi, yoldaşları ve halkı zorlayanlara artık tahammül gösterilemeyeceği hepimiz tarafından bilinmektedir. Eğer parti doğrularından, ilkelerinden kopmadan çalışmayı, yaşamayı ve ilişkilenmeyi başarabilirsek düşmanın uluslararası komplodan aldığı sonuçla yaşadığı başarı sarhoşluğunu kesin biçimde tersine çevireceğimiz de nettir. Bu alçakca komployu düşmanın kabusu yapmak, bir bumerang gibi sahibini vuran silah haline getirmek için bize gerekli olan her şey elimizin altındadır. Bu fedaileşen halktır, gençliktir ve en başta da gerilladır, en basitinden en modernine tekniktir, on beş yıllık direniş tecrübesidir. Düşmanlarımızı bu komployu geliştirdiklerine bin pişman etmenin bir tek yolu vardır; devrimi daha da yükseltmek, savaşı daha da büyütmek! Bunun dışında bir yaklaşım Apocu yaklaşım değildir ve asla kabul edilemez!

Bugünkü biçimiyle ve düzeyiyle uluslararası komplo belli bir aşamaya ulaşmış bulunmaktadır. Ancak henüz tamamlanmamıştır. Emperyalizmin bölgemize vermek istediği yeni çehre temelinde geliştirilen bu komplonun boyutları sanıldığından daha derinliklidir. Emperyalizm bölgemizde kendi çıkarlarına ve ilkelerine dayalı olarak yeni bir statüko oluşturma çabası içindedir. Bölge halklarının ve özellikle Kürt halkının iradesini ve çıkarlarını hiçe sayarak oturtmak istediği statüko önünde engel olabilecek devrimci yurtseverlik ve sosyalizm hatta kontrolünde olmayan milliyetçilik ve islamcılık adına ne varsa teker teker bertaraf etmek istemektedir. İlk hedef sosyalist ve devrimci niteliği gereği PKK ve onun önderliği olsa da hedef bütün bölge halklarının iradesidir, inançlarıdır, yerel değerleridir, ulusal çıkarlarıdır.

Baş hedef olarak yöneldiği Parti Önderliği'ni tutsak ettikten sonra bütün parti yapısına ve gerillaya karşı her türlü silahı ve yöntemi kullanarak yükleneceği, yanlış hesap içinde olanları kışkırtacağı, partide sahte bölünmeler ve sahte muhataplar yaratmaya çalışacağı ortadadır.

1984 yılından bu yana emperyalizmin uygulamak istediği *"PKK'ye evet Apo'ya hayır"* stratejisi muhtemelen bu aşamadan sonra daha çok gündeme getirilecektir. Zaten daha şimdiden İsrail siyonistleri ve Güneyli işbirlikçiler *"aranızdan bizim kabul edebileceğimiz yeni bir başkan seçin, biz de tavrımızı ona göre belirleyelim"* demeye başlamışlardır. Bu, düşmanlarımızın hangi hesaplar içinde olduğunu çok açık olarak ortaya koyan bir itiraftır. Böylece PKK'yi denetimleri altına alabileceklerini hesaplamaktadırlar. Diğer bir hesapları parti içinde bir gruplaşma ve bölünmeye yol açabilmektir. Düzenin kişiliklerimize yedirdiği ve tamamen kendi eserleri olan geri, bencil, kariyerist, popülist özelliklerimize hitap edecekleri, kışkırtacakları; içimize kadar el atmaya çalışacakları belli olmuştur. Zaten daha şimdiden Avrupa medyasında da bu işlenmeye başlandı bile. Bunda amaç son derece açıktır; PKK'yi Apocu çizgiden uzaklaştırmak, düzen içine çekmek ve bitirmek. Apocu sosyalizmden korktukları kadar bir başka şeyden korkmadıkları kesindir. Emperyalist istihbarat servislerinin büyük bir gayretle bu çizgiyi saptırmanın yol ve yöntemini geliştirme çalışması içinde olduklarından kuşku yoktur. Bu çizgiyi yine bize dayanarak tasfiye etme planları içinde oldukları da kesindir. Çünkü bir davayı ve çizgiyi en iyi içindekiler kirletip saptırabilirler. Bunu onlar bizden daha iyi biliyorlar. Emperyalizmin temel amaçlarından birisi de budur. Yani en temel stratejileri çağa uygun, çağımızın sorunlarını açığa çıkartmaya ve çözmeye kadir yeni sosyalizm ideolojisini geliştiren ve üreten Başkan Apo'nun düşüncelerinin evrenselleşmesini engellemek, bize dayanarak bu ideolojiyi soysuzlaştırmaktır. Geçmişte klasik Komünist Partilere yaptıklarını şimdi de PKK'ye ve onun sosyalist çizgisine karşı yapmak istemektedirler. Hep bir ağızdan, her fırsatta PKK'nin demode olmuş Marksist kavramlara ve kuramlara dayanan en tehlikeli terörist hareket olduğunu söylemeleri boşuna değildir.

Bu hedefe ulaşabilmek için önce önderliği yıpratmaları gerekmektedir. Saygısızca saldırmalarının nedeni budur. Amaçları çok açık; önce kişiliğini rencide ederek, tartıştırarak aşındır, sonra gözden düşür, ardından büyük düşünceleri üzerinde kuşku yarat ve saptır. Eğer amaç bu olmasaydı eline bir kez olsun silah almamış olduğu; bugüne kadar bir karıncanın bile ezilmesine ve *"gereksiz yere çimin dahi çiğnenmesine"* şiddetle karşı durmuş olduğu; büyük barış ve özgürlük savaşçısı olduğu; tarihin en trajik bir sorununu ortaya çıkartan ve en haklı bir davanın temsilini yapan bir önderlik olduğu çok iyi bilindiği halde Başkan Apo'nun *"en eli kanlı terörist"* ilan edilmesinin başka hangi nedeni olabilir ki! Temel amaçta bu noktada düğümlenmektedir. Onun büyük düşüncesinden korktukları kadar başka hiçbir şeyden korkmuyorlar. Zira dünyadaki bütün ezilen ve sömürülen sınıf, cins ve halkları bu derece ideolojisizleştirerek donanımsız ve silahsız kıldıktan sonra yeniden bunların büyük bir ideolojiyle donanıp silahlanmalarının nelere yol açabileceğini çok iyi bilmektedirler. Bu ideolojiyle yürüyen, savaşan ve başaran bir ulusal kurtuluş devrimine bütün ezilen halkların ilgi duyacağını, inceleyeceğini, onun ideolojisinden ve tecrübelerinden yararlanmaya çalışacağını ve bunun da devrimsel gelişmelere yol açacağını çok iyi bilmektedirler. Apocu çizgi temelinde Kürdistan Devrimi'nin zaferi ile Ortadoğu'nun bütün çehresinin değişeceğini düşündükçe dehşete düşmektedirler. Bu devrimin kendi hesap ve planlarını yerle bir edeceğini, Ortadoğu'nun sınırsız nimetleri üzerindeki denetimlerini yitireceklerini, bu nimetlerin gerçek sahiplerinin eline geçeceğini, bunun da halklarımızın gücüne güç katacağını akıllarına getirdikçe paniğe kapılmaktadırlar. Ortadoğu, Ortadoğuluların denetimine girerse Kafkasya ve Orta Asya'ya uzanamayacaklarını, buralardaki bakir, sömürüye açılmamış alanları denetim altına alamayacaklarını, bu alanların jeo-stratejik, jeo-politik değerini kullanamayacaklarını gördükçe daha bir saldırganlaşmaktadırlar.

Kürt halkının katline onay ve destek verenler, bu katliama fiilen katılanlar artık bu halktan büyük korkmalıdır. Biline ki, bu halk en küçük dostluğa en büyük dostlukla, en küçük düşmanlığa en büyük düşmanlıkla karşılık verecek duruma gelmiş, bu felsefeyle kendisini savaş içinde eğitmiş, savaşta iradesi çelikleşmiş, savaşta pişip olgunlaşmış, en değme benim diyen aydından daha çok aydınlanmış, politikleşmiş, savaşın bütün hilelerini yaşayarak öğrenmiş ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir halktır. Emperyalistler, siyonistler ve kemalistler bu halkın devrimci öfkesi karşısında elaman dileyecek duruma düşürüleceklerdir. Bu halka bu kadar büyük kötülüğü ve düşmanlığı yapanlar sonuçlarına da katlanmak durumundadırlar. Hiçbirisinin yakınmaya, Kürtleri maruz ya da kusurlu görmeye zerrece hakları kalmamıştır. *"Zayıftır, güçsüzdür, eti-budu nedir ki, şu tekniğimizle, bu gücümüzle ezeriz"* diyenler, eğitilmiş insanın atom bombasından daha etkili bir silah olduğunu göreceklerdir. Herkes bilmelidir ki, bu halk şamaroğlanı değildir. Sahipsiz hiç değildir. Her gelen geçen üçer, beşer katletme hakkını kendisinde bulamaz. Her canı sıkılan, küçük korkulara kapılan silahını çekip bu halkı üçe, beşe bakmadan kurşuna dizemez. Kürtler bu dünyaya hakaret görmek, katledilmek, aşağılanmak için gelmediler. Bu halka kurşun sıkanlar, can almanın ne demek olduğunu er ya da geç görecek ve anlayacaklardır. Hiçbir şeyi unutmayacağımızı herkes iyi bilmelidir. Ne en küçük bir dostluğu ne de en sıradan bir düşmanca tutumu unutmayacağız. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermekten geri durmayacağız. Bu böyle biline.

Artık söz bitmiştir. Bu halk ve onun önderliği barış için adeta çırpındı. Hatta insancıl bir çözüm için, demokratik ve onurlu bir barış için çırpındı. Kan dökülmemesi için hayatını ortaya koyarak, bütün riskleri göze alarak Avrupalara kadar geldi. Ama Kürde katliamdan, inkardan başka hiçbir şeyi layık görmeyenler bu barış elini havada asılı bıraktılar. Barış için tutulmayan bu ele kelepçe vuruldu. Bu barışa vurulan kelepçedir. Bu Kürt halkının iradesine vurulan kelepçedir. Bu Kürt halkının özgürlük ütopyasına vurulan kelepçedir. Bu Kürt halkının diline, insanca yaşam isteğine, halkların kardeşliğine, demokrasiye ve insani değerlerin tümüne vurulan kelepçedir. Bu savaşa devam, katliama devam kararı ve tutumudur.

Kürdistan halkının, dünya ve bölge gericiliğinin bu savaş ilanına *"kabulümdür"* demesi karşısında hiç kimse tek kelime itiraz etme hakkına sahip değildir. Siyonistler, Başkan Apo'ya yönelik komplonun planlanmasından, son uygulama aşamasına kadar yer almakla yetinmeyip, Berlin katliamını gerçekleştirecek kadar ileri gitmişlerdir. Sonuçlarına da, aynen kurşun sıkarken yaşadıkları haz ya da gurur kadar katlanma gücünü göstermelidirler. Kimse Kürtlerden bundan böyle barışçıl adım falan beklemesin. Kürt halkını *"ya hep ya hiç"* noktasına getirenler söz hakkını yitirmişlerdir. Bunca olup bitenden sonra Kürtlerden hiçbir şey isteyemezler. Kimse kendi çıkarlarını korumak ve geliştirmek için Kürtleri önderliksiz, ütopyasız, geleceksiz, vatansız yaşamaya zorlayamaz; hiçbir güç Kürt halkını özgürlük ve eşitlik içermeyen bir yaşamı kabul etmeye zorlayamaz. Zorlayanın alacağı cevap TC'ye verilen cevaptan farklı olmayacaktır. Kürtlerden böyle bir yaşamı kabul etmelerini alemi feriştah da olsa, kadiri mutlak da olsa isteyemez, bekleyemez. Kürtler artık kendisi için olma onurunu yakalamış bir halktır. Böyle bir yaşamı ona çok görenler, onun yaşamına kast edenler aynen bilmukabele göreceklerini iyi bilmelidirler.

Bundan böyle muhtemel gelişebilecek Türk-Kürt kavgasından da artık Kürtler sorumlu tutulamaz. Kürt-Türk ulusal boğazlaşmasını güç bela engelleyebilen bir tek kişi vardı, o da bu halkın ulusal iradesi Abdullah Öcalan yoldaştı. O'na karşı geliştirilen komplo ve saygısızca muamelenin ardından artık bunun önüne geçebilme şansı da alabildiğine zayıflamıştır. Halkların kardeşliğini her şeyin üstünde tutan partimizin bile Kürt halkının öfkesini kontrol edebilmesi artık mümkün değildir. Sorunun bu noktaya gelmesinden tamamen NATO ve ABD emperyalizminin denetimindeki Gladio sorumludur. Türk sömürgeciliği ve İsrail siyonizmi sorumludur. Psikolojik savaş merkezleri olarak çalışan ırkçı, şoven azılı Kürt düşmanı Türk medyası sorumludur.

ABD emperyalizmi ve Gladio'nun merkezi olan NATO, Türk-Kürt ulusal boğazlaşmasını hem TC'yi iyice kucaklarına oturtup istedikleri gibi kullanmak ve hem de böylece Ortadoğu'da istedikleri gibi bir inisiyatif kurup, yeni bir emperyalist statüko kurabilmek için adım adım geliştirmişlerdir. Çakallar avladıkları leşe başkalarının ortak olmasını istemezler. En azından pay kapacak kadar güçlenmesine izin vermezler. TC'nin en tepesindeki yahudi ve mason uşaklarının ABD ve İsrail gericiliğiyle birlikte özenle ve son derece planlı olarak geliştirdiği Türk-Kürt ulusal boğazlaşması, öyle anlaşılıyor ki, çok uzakta değildir. Nitekim halklarımızın bunların eliyle getirildiği nokta her şeyi açıklamaktadır. Gelinen noktada artık Türklerin sevindiğine Kürtler üzülmekte; Kürtlerin üzüldüğüne Türkler sevinebilmektedir. Birisinin mutlu olduğu şeyden diğeri büyük acı duymaktadır. Birinin amacı, umudu, düşü diğerinin en büyük karşı olduğu şeyler haline gelmiştir, getirilmiştir. İki halkı birbirine yakınlaştıran ortak değerler yıllardır geliştirilen ırkçı, şoven propagandalarla yerle bir edilmiştir. TC faşizmi şövenist propaganda ve psikolojik savaş yöntemleriyle sonuç alabileceğini sanmıştır. Bunun bir gereği olarak yoksulluktan, işsizlikten, açlıktan gözünü ve ufkunu karartarak bir adım ötesini göremeyecek duruma getirdiği; günlük geçim kaygısından, bir dilim ekmek bulmaktan başka bir şey düşünemez duruma düşürdüğü; düşünmesine, örgütlenmesine, bir haksızlık karşısında tepki göstermesine, siyaset yapmasına izin vermediği, böylece korkak ve cahil bıraktığı Türk halkının kör desteği olmadan bu kirli ve haksız savaşı kazanamayacağını bildiğinden onu korkunç zehirledi ve Kürt halkına düşman haline getirdi. Savaşa bu kadar alet edilen kardeş Türk halkına, Kürt halkının artık dostça yaklaşabilmesi neredeyse imkansızlaştı. Ve bu derece paramparça edilmiş olan halklarımız arasındaki güveni ve kardeşliği yeniden geliştirebilmek o kadar kolay olmayacaktır. Eşitlik ve özgürlük temelinde gerçek bir kardeşlik kurulmadıkça, gelişen bu güvensizlik ve karşılıklı öfke birikimi aşılamayacak düzeydedir. Eğer bu başarılamazsa, ayrılıp nin önüne geçmeye ve canlı kalmasını sağlamaya çalışacaktır. Bu, PKK'nin halkların kardeşliği ve enternasyonalizm ilkesine sonsuz ve sınırsız bağlılığının bir gereğidir. Fakat PKK'nin bu ilkeli tutumunu kimse zaaf olarak ele alıp kullanmaya kalkışmamalıdır. Gerekirse zorla akılların başa gelmesini sağlamaya çalışacaktır. Türk halkının, kendisine de amansız zararı dokunan kemalist burjuva şovenizminin etkisinden kurtarılabilmesi ve gerçekleri görebilmesi için, gerekirse en kardeşçe tutumdan en sert eleştiriye kadar her türlü yönteme baş vurmaktan da geri durmayacaktır.

Düşmanın iddia ettiği gibi, Parti Önderliği'ni Kenya'dan korsanlıkla kaçırmayı başaran kendisi değildir. TC'nin buna yetecek kadar ne bir gücü ne imkanları ne de ilişkileri söz konusudur. Başkan Apo'yu korsanlıkla ele geçirip Türkiye'ye teslim etme planını yapan da, bunu uygulayıp TC'ye teslim eden de bütün dünyayı bir ahtapot gibi saran Gladio'dur. TC'nin bütün marifeti Gladio'nun Kenya ajanlarının Parti Önderliğimizi korsanlıkla kaçırıp yerleştirdikleri uçağı Türkiye'ye kadar getirmektir. Türkiye'yi parsel parsel emperyalistlere ve siyonistlere peşkeş çekip satan, *"ulusal onurum var"* demeden sınırsız tavizler ve sözler veren TC, karşılığında bir tek şey istemiştir; o da, Başkan Apo olmuştur. Bir zafer kazandığını ilan eden ve zafer sarhoşluğundan başı dönen TC, bunun nemenem bir zafer olduğunu görecektir. Tam da kazandım dediği noktada ne kadar büyük kaybettiğini herkes gün gün izleyerek görecektir, görmeye başlamıştır.

Evet, TC, ABD'nin koordinatörlüğünde Gladio'nun İsrail, Yunanistan, Avrupa ve Kenya unsurlarını kullanarak, Kürt halkı ve önderliğine karşı bu komployu geliştirdiler. Emperyalizmin mazlum halklar karşısındaki vurucu gücü olan NATO'nun kanatları altında geliştirilen bu komployu ne Kürt halkı, ne dostları, ne de ezilen halklar unutmayacaktır. Bundan büyük ders çıkaracaklardır. Buradaki sınıfsal tavır ve birlik çok açık ortada. Ezilenler karşısında dünya egemenlik sistemi bütün çelişki ve çatışmalarını bir kenara atarak kolektif tarzda ezilen halkların, sınıfların ve onların sosyalist önderlerinin üzerine en acımasız biçimde gitmektedir. Ezilenleri başsız, ideolojisiz, siyasetsiz, ordusuz ve örgütsüz bırakabilmek için her şeylerine ortaya koymaktadırlar. Kürt halkı gibi az da olsa örgütlenip güç toplayıp biriktire-

"Kürdistan halkının, dünya ve bölge gericiliğinin bu savaş ilanına 'kabulümdür' demesi karşısında hiç kimse tek kelime itiraz etme hakkına sahip değildir. Siyonistler, Başkan Apo'ya yönelik komplonun planlanmasından, son uygulama aşamasına kadar yer almakla yetinmeyip, Berlin katliamını gerçekleştirecek kadar ileri gitmişlerdir. Sonuçlarına da, aynen kurşun sıkarken yaşadıkları haz ya da gurur kadar katlanma gücünü göstermelidirler. Kimse Kürtlerden bundan böyle barışçıl adım falan beklemesin. Kürt halkını 'ya hep ya hiç' noktasına getirenler söz hakkını yitirmişlerdir. "

bağımsız devletler altında yaşamaktan başka seçenek neredeyse tümüyle ortadan kaldırılmıştır. Yani gelinen aşamada Kürt ve Türk halklarının birlikte federal bir yapı içinde özgürlük, eşitlik ve kardeşlik temelinde sağlam bir birliği geliştirebilmelerinin bütün tohumları kurumakla yüz yüzedir. PKK elinden geldiğince bu tohumun tümden çürütülmesi-

bilen; kendisini özgürleştirebilecek, ezilenlere örnek teşkil edebilecek bir felsefe, ideoloji, siyaset sahibi olabilen ezilen halklar karşısında son derece acımasız, sinsi ve korsanca saldırılar geliştirmektedirler. Çünkü bilmektedirler ki, Kürdistan gibi Ortadoğu'nun kilit bir ülkesinde gerçekleşecek olan bir devrim kendisiyle sınırlı kalmayacaktır. Sadece bölge halklarını değil, bütün ezilen halkları etkileyecek, bu devrimi ve onun önderinin çağ, devlet, devrim, örgüt, kadro anlayışını mercek altına alacak ve gerekli dersleri çıkartacaklardır. Hele de eski devrimlerin tasfiye olduğu, yenilerinin ise gerçekleşemediği bir süreçte bu ilgi olağanüstü düzeyde gelişecektir. Bu da demektir ki, Başkan Apo'nun düşünceleri bütün dünyaya yayılacaktır, ezilen halkların, sınıf ve özellikle kadınların kurtuluş mücadelesi alabildiğine yükselecektir.

Kürdistan halkının ulusal iradesi olan Başkan Apo'ya yönelik saldırı bir kez daha kanıtlamıştır ki, bölgemizde ve dünyada ezilen sınıfların, cinslerin ve halkların düşmanı uluslararası emperyalizmdir, sömürgeciliktir, siyonizmdir ve TC gibi faşist kukla devletlerdir. Başkan Apo bir tek Kürt halkının değil, dünyadaki bütün ezilen, sömürülen, horlanan sınıf, cins, kültür ve halkların temsilcisidir, önderidir. Onların gönüllü savaşçısı ve hizmetçisidir. O, bugüne kadar gelmiş geçmiş en büyük özgürlük, eşitlik ve barış savaşçılarının toplam tecrübesi, birikimi ve mirası üzerinden kendisini yaratmış dünya ezilenlerinin devrimci önderidir. Düşüncesiyle, felsefesiyle, ideolojisiyle, savaş ve yaşam tarzıyla bunu kanıtlamıştır. Başkan Apo'ya sahip çıkmak insanlığa, emeğe, özgürlüğe, eşitliğe ve barışa sahip çıkmaktır. Bu bakımdan dünyanın bütün ilerici, sosyalist, demokrat, barış sever, feminist, çevreci güçleri; hatta emperyalizmin bugüne kadar gelişip güçlenmelerine izin vermediği ve marjinalleştirdiği bütün siyasal ve toplumsal güçler, insanlığın başına bela edilen *"Yeni Dünya Düzeni"* melaneti karşısında birleşmelidir.

Bu doğrultuda yaşanan önemli kıpırdanmaların, gelişmelerin yaşandığı bir gerçek. Avrupa'da, Ortadoğu'da, Kafkaslarda, ülkede devrimci-demokrat güçler Başkan Apo için dalga dalga ayağa kalkmakta, dayanışma eylemleri geliştirmektedirler. Devrimci enternasyonal bir bakıma pratikte adım adım gelişmektedir. Ülkedeki ortak serhildanlar birleşik devrimin dipten gelen dalga sesinden başka bir şey değildir. Zindanlarda TKP(ML) TİKKO'dan Nurhak Polat, Veysel Çınar ve MLSPB'den Serpil Polat yoldaşların Başkan Apo için kendilerini yakıp şehit düşmeleri birleşik devrimin habercisidir, teminatıdır.

PKK Genel Başkanı Abdullan Öcalan yoldaş, "*Benim ölüm dirimden daha çok iş yapar*" demişti, ama tutsak edilmesi durumunda nelere yol açabileceğini söylememişti. Ancak görünen o ki, hem Türkiye ve Kürdistan Devrim güçleri arasında hem de dünya genelinde enternasyonalist birliğin, dayanışma ve ortak mücadelenin gelişmesine daha şimdiden yol açtığı ortadadır. Emperyalizm ve uşaklarının beklediklerinin ve umduklarının tersine yaşanan bu gelişmeler asla küçümsenemez, geleceksiz olduğu ve bundan sonrasını etkilemeyeceği hiç söylenemez. Fakat ciddi bir uluslararası devrimci birliğe ihtiyaç olduğu ve bunun mutlak yaratılması gerektiği çok net olarak ortadadır.

Parti Önderliğimiz mevcut düzenden zarar görenlerin uluslararası birlik ve dayanışmaya büyük ihtiyaçları olduğunu, bu ihtiyacın giderek daha yakıcı hale geleceğini on beş yıl önceden dile getirmiş ve en son Roma'da da bu düşüncesini her fırsatta yinelemiştir. Artık ilerici insanlık güçlerinin ve sosyalistlerin bu örgütsüzlüğe bir son vermeleri, en temel tarihi görevlerden birisidir. Egemenler, ezilenler karşısında mutlak bir birlik ve muazzam bir kolektif irade olarak hareket ederlerken, ezilenlerin kendi aralarında böyle bir birlik, dayanışma ve mücadele platformu yaratamamaları çok büyük bir eksikliktir. Bunun böyle devam etmesi kabul edilemez. Ezilenler de uluslararası birlik ve dayanışma için gerekli olan yeni ve çağdaş bir enternasyonali er veya geç mutlaka geliştirmelidirler. PKK bu noktada üstüne düşen görev ve sorumlulukların azamisini yerine getirmeye, bu çalışmada en ağır yükü omuzlamaya hazırdır.

Kürt halkının yaşadığı bu deneyden sosyalist hareketler ve düzen dışı bütün güçler doğru sonuçlar çıkartmak durumundadır. Bugün Kürt halkına ve onun devrimci, sosyalist önderliğine karşı geliştirilen saldırılar, özünde Kürt halkı ve Başkan Apo şahsında bütün ezilen halklara, sınıf ve cinslere yönelik bir saldırıdır. Dünya gericiliği, kolektif bir birlik içinde Kürt halkının kutsal özgürlük mücadelesini terörizm ile suçlayarak, Başkan Apo şahsında halkların ulusal demokratik devrim mücadelesini, özgürlük, eşitlik ütopyasını, yüce sosyalizm davasını yargılayıp mahkum etmek istemektedirler. Bu sözde yargılama ile en soylu değerler aşağılanmak, sosyalizm biraz daha yıpratılmak istenmektedir.

Bilinmeli ki, bu dava her hangi bir davaya benzememektedir. Bu dava ne Giordano Bruno'nun Engizisyon davasına, ne George Dimitrov'un Leipzig davasına ne Fidel Castro'nun Batista faşizminin mahkemelerinde görülen davasına, ne Maximilien Robespierre'in Termidor gericiliği tarafından yapılan yargılamasına benzemektedir. Bu dava, egemenlerin tarih boyunca teslim olmamakta direnen ezilenlere karşı geliştirdiği yargılamaların toplam kin ve öfkesinin dile geleceği davadır. Bu dava, 20. Yüzyılın son devrimci önderine karşı, dünya gericiliğinin kolektif komplosu sonucu başlatılan bir davadır. Sanık sandalyesine bir tek PKK önderliği ve O'nun şahsında Kürt emekçileri, yoksulları değil, bütün dünya ezilenleri ve onların devrimci değerleri oturtulmak istenmektedir. Bu çok açıktır. Bunu anlama gücü olmayanların mevcut dünya gericiliği karşısında bırakalım siyaset yapmayı, bir aydın olarak bilimsel ve doğru bir analiz geliştirebilmesi dahi mümkün değildir.

Emperyalizm ve dünya gericiliği çok açık olarak devrimden, devrimcilerden, ezilenlerden intikam almak istiyor. Sosyalizmin yeniden yükselmesinden, emekçiler ve kadınlar için bir cazibe merkezi olmasından korkuyor. Bu nedenle bütün tarihsel tecrübelerini TC faşizminin şahsında biraraya getirip cisimleştirerek Başkan Apo şahsında dünya ezilen halklarını sözde yargılayıp mahkum etmek istiyor. Bu nedenle bu dava bir tarihsel sentezdir. Aynen PKK sosyalizminin insanlığın bütün sağlam, sağlıklı ve dayanıklı ideolojik, felsefi ve moral değerlerinin sentezi olması gibi. Suçlular, güçlerine dayanarak kendilerini aklama, haklı çıkarma, kirli suçlarını gizleme ve hatta bu insanlık dışı suçlarını devrimcilere ve devrime yükleyerek sosyalizm davasını kirletmek amacındadırlar. Tarih, insanlık ve halkımız karşısında suçlu olanlar, hesap vermesi gerekenler hesap sorma gayretindedirler. Terörün en alasını, kitlesel katliamların dünyada görülmemiş biçimlerini, cinayetlerin en barbarcasını işleyenler yargıç kesilmeye kalkışmaktadır. Dört bin köyü yakıp yıkan, milyonlarca Kürdü evini başına yıkarak yurdundan sürgün eden, yüzlerce devrimci-demokratı gözaltında kayıp eden, işkenceden geçirmedik muhalif bırakmayan, Kürdistan'ı ormanlarına varıncaya dek yakıp harap eden, onlarca Kürt aydınını, gazetecisini, politikacısını, işadamını tek tek sokak ortasında kurşuna dizerek binlercesini faili meçhule kurban eden, Kürt halkının dilini, kültürünü, bütün ulusal değerlerini asimilasyonla tahrip ve talan eden, Kürdün ülkesini işgal edip elinden alan, bu topraklarda yaşamış olan Rumları, Ermenileri, Asurileri, Süryanileri, Yunanlıları jenositten geçirip bir çoğunu tümüyle imha eden, bütün bu suçlarından dolayı tarih karşısında zaten suçu sabit görülerek mahkum edilmiş olan TC gibi bu kadar eli kana batmış cani bir devletin, tarihten silmek istediği bir halkın yaşayabilmek için geliştirdiği en meşru direnme hakkını terörizm ilan ederek, bu halka direnerek yaşamayı öğreten, onu örgütleyip ayağa kaldıran Başkan Apo'yu yargılamaya kalkışması herhalde insanlık tarihinde gelmiş geçmiş en büyük komedya olacaktır.

Bütün dünyada hukuk tanımazlığıyla nam salmış olan ve bu konuda en yakın müttefiklerinin dahi güvensizliğini kazanmış bulunan TC'nin, Başkan Apo'yu yargılayabilecek ne siyasal, ne askeri, ne ideolojik, ne felsefi, ne hukuki, ne ulusal, ne de insani meşruiyeti vardır. Böyle bir mahkemeyi ve yargılamayı halkımızın ve partimizin kabul etmesi ve tanıması asla sözkonusu olamaz. Kürdistan ve Anadolu topraklarını halklar mezarlığına çevirenlerin bir tek hakkı vardır, o da; halklar, insanlık ve tarih karşısında hesap verme hakkıdır.

Hiçbir bilimsel, hukuki, evrensel değere bağlı olmayan; tarafsızlık ve bağımsızlık ilkesiyle zerrece ilişkisi bulunmayan, emir-talimat sistemi içinde tamamen ordunun denetimi altında bulunan, burjuva hukuk sistemini temsil eden Avrupa hukuk kurumlarının dahi geçersiz ilan ettiği DGM gibi engizisyonun da gerisindeki sözde bir mahkemede PKK önderliğini yargılayabileceklerini sananların ilkel ve barbar intikam alma duygularını tatmin etmekten başka bir şey düşünmedikleri nettir, kesindir. Zira güneş ve ay gibi çıplak ve parlak bir gerçeklik olan Kürdün ve Kürdistan ülkesinin gerçekliğini inkar temelinde, Kürt halkının ve önderliğinin haklı ve meşru ulusal kurtuluş mücadelesini ve onun adil, yapıcı ve haklı taleplerini boğmak amacıyla geliştirilecek olan bu davanın hiçbir meşruiyeti yoktur. Meşruluğu olmayan gayri meşrudur. Gayri meşru olanın meşru olanı yargılaması söz konusu olamayacağı gibi, hesap verme zorunluluğu vardır. Biline ki, bu kutsal davayı yargılamaya kalkışanları Mazlumlar, Hayriler, Kemaller 12 Eylül faşizminin sıkıyönetim mahkemelerinde yargılamış ve mahkum etmişlerdir, şimdi bir kez daha yargılanıp mahkum edileceklerdir.

Kürdistan tarihinde bu türden gayri meşru ve düzmece yargılamalar yeni bir olay değildir. Yakın tarihimizde 1925 İstiklal Mahkemeleri, 12 Mart ve 12 Eylül Sıkıyönetim Mahkemeleri hangi işlevi görmüşse, hangi amaç doğrultusunda kurulmuşsa, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın çıkartılacağı DGM'de aynı işlevi ve amacı yerine getirmek amacıyla kurulmaktadır.

Mahkeme, suçu ve suçluyu ortaya çıkarmak; doğru ve haklı olanın hakkını teslim etmek için işlev görür. Hiçbir mahkemenin başlamadan en ufacık bir hükmü olamaz. Ama bu mahkeme daha başlamadan hükmünü vermiştir. Çünkü bu mahkemeye yön veren yasaların içinde uluslararası hukuka uygun, hakların hakkını, halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, kişilerin bireysel kimlik haklarını tanıyan bir tek ilke yoktur. Bu mahkemeye yön veren ve damgasını vuran bütün sözde kanunlarda "*Kürt ve Kürdistan yoktur, Türkiye bölünmez bir bütündür, Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür, aksini savunmak bölücülüktür, bölücülüğün cezası da ölümdür*" hükmü vardır. Nasıl ki, Şex Sait ve dava arkadaşları İstiklal Mahkemelerinde bu peşin hükümle yargılanıp sözüm ona mahkum edilmişlerse; nasıl ki, Seyit Rıza ve dava arkadaşları aynı peşin hükmün kurbanı edilmişlerse ve yine nasıl ki, PKK savaş esirleri 12 Eylül Sıkıyönetim Mahkemelerinde ve DGM Mahkemelerinde bu peşin hüküme çarptırılmışlarsa, Başkan Apo' da aynı biçimde zaten belirlenmiş olan bir hükümle sözüm ona yargılanmak istenmektedir. Ancak kazın ayağı sandıkları gibi değildir.

Bu dava ve bu davanın sahibi olan Başkan Apo hakkında hüküm verebilecek bir tek mahkeme vardır, o da, insanlığın kuracağı uluslararası tarafsız bir mahkemedir. Özünde tarihtir ve halkımızdır. Yoksa tarihleri boyunca adaleti katletmiş olanların, kamu vicdanını çarpıtarak tanınmaz hale getirenlerin, adalet fukaralarının, hak ve hukuktan hiçbir şey anlamamış olanların, adalet dağıtma iddiası kadar gülünç bir şey olamaz. Her gün bizzat kendileri *"Türkiye'de adalet yoktur, halkın adalet ve mahkemelere zerrece güveni kalmamıştır"* itirafında bulunmaktadırlar. Bu açık itirafları ortadayken, halkların, emekçilerin, resmi ideoloji dışına çıkan devrimcilerin, aydınların varlığını ve en sıradan insan haklarını tanımadıkları, buna rağmen bu haklarını kullanmak isteyenlerin başına neler getirdikleri belgelerle kanıtlıyken; faşist yasalarla halklarımız ve onun en değerli evlatları karşısında haksızlığını bilmenin verdiği o dehşetli korkuyla devletin kendisini koruma altına aldığı bu yasaların nemenem anlam taşıdığı ortadayken, "*Türkiye'de bağımsız yargı vardır, hükümet mahkemeye etkide bulunamaz*" lafını bir papağan gibi tekrarlayanların, bu yalana başta kendilerinin zerrece inanmadıkları her gün yaptıkları itiraflarla ortadadır. Tepeden tırnağa çeteleşmiş, mafyalaşmış bir devletin hukuka, adalete, evrensel değerlere bağlı kalaması bir yana, bütün bu değerlerle zaten kendisinin başı beladadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde onlarca kez mahkum olan sanki kendisi değilmiş gibi, devletin ve ürettiği çetelerin işlediği cinayetlerin, işkence, talan ve tecavüzlerin dosyalarını hasır altı eden sanki kendisi değilmiş gibi, bütün işkenceci katillere kırmızı pasaport veren ve gizli ödenekten maaşa bağlayan kendisi değilmiş gibi, Kürdistan'daki kirli savaşta "*Sahra Talimatnamesi*" ışığında akıl almaz suçlar işleyen kendisi değilmiş gibi, sanki başbakanına kadar eroin kaçakçılığı yaptığı belgelenen kendisi değilmiş gibi, bir de kalkıp haktan, hukuktan, adaletten bahsetmeleri, yaşamlarına ve sistemlerine yalanı ne kadar egemen kıldıklarını ortaya koymaktadır. Yalanlar üzerine kurulmuş bir sistem ve onun mahkemelerinin gerçeklerden kaçma ve korkmaktan başka ne marifeti olabilir ki? Bu kadar yalanla yatıp kalkan, gerçeklere saygısı olmayan bir sistemin, bırakalım adalet dağıtmayı, adaleten en büyük korku duyduğu ve adalete düşmanı olduğu ortadadır. Uluslararası tarafsız bir mahkemeden kaçmasının bir nedeni de budur.

Bütün dünyada hukuk tanımazlığıyla nam salmış olan ve bu konuda en yakın müttefiklerinin dahi güvensizliğini kazanmış bulunan TC'nin, Başkan Apo'yu yargılayabilecek ne siyasal, ne askeri, ne ideolojik, ne felsefi, ne hukuki, ne ulusal, ne de insani meşruiyeti vardır. Böyle bir mahkemeyi ve yargılamayı halkımızın ve partimizin kabul etmesi ve tanıması asla sözkonusu olamaz. Kürdistan ve Anadolu topraklarını halklar mezarlığına çevirenlerin bir tek hakkı vardır, o da; halklar, insanlık ve tarih karşısında hesap verme hakkıdır. Partimiz ve halkımız, Başkan Apo'nun eşkiyalıkla ve haydutlukla esir alınmasını da düzmece yargılanmasını da hiçbir zaman asla meşru görmeyecek ve asla kabul etmeyecektir. Tam tersine TC sömürgeciliğini yargılamaya ve ondan hesap sormaya devam edecektir. Başkan Apo'nun kılına dokunulmasına izin vermeyecektir, buna cüret edenlere sonuna kadar dünyayı dar etmeye devam edecektir.

Biline ki, emperyalistler, siyonistler ve kemalistler kendi kazdıkları kuyuya düşeceklerdir. Tam da kazandık dedikleri noktada kaybedeceklerdir. PKK ve Başkan Apo çok aleyhte görünen bu durumu da büyük devrimci gelişmelerin sıçrama tahtası olarak kullanmayı başaracaktır.

Kürt halkı gibi dünyanın bütün ezilenlerinin, sömürülenlerinin, adaletsizliğe ve haksızlığa uğrayanlarının buna karşı bir tavrı olacaktır, olmalıdır. Bu asgari sosyalist ve demokrat olmanın gereğidir. Bu görevlerine sahip çıkmayanları bırakalım sosyalist ya da demokrat olarak değerlendirmeyi, insan olarak dahi kabul etmek mümkün değildir. Bu kadar yalın olan gerçeklere sadık kalamayan, saygılı olamayan her kim olursa olsun kendisini dünya ilerici, devrimci cephesinin bir öğesi olarak göremez, böyle bir iddia ile insanlığın önüne çıkamaz. Çıksa bile bunun gerçeklerle hiçbir ilişkisi olamaz, beş para değer taşımaz. Buna ne Kürdistan halkının ne de gerçeklere karşı sıradan saygısı olan her hangi bir gücün ya da bireyin anlayış göstermesi veya inanması da beklenemez.

Bu anlamda "*Başkan Apo'ya Özgürlük*" ve "*Uluslararası Bağımsız Bir Mahkemede Türk Devletiyle Karşılıklı Adil Bir Yargılama*" sloganı çerçevesinde uluslararası bir devrimci dayanışmaya katılma şerefini her ilerici, demokrat ve sosyalist parti, grup ve birey kendisine yakıştırmak; 2000 yılına damgasını vurarak, gelecek yüzyılı biçimlendireceği daha bugünden görünen asrın bu en büyük davasına layıkıyla sahip çıkmak durumundadır.

SERXWEBÛN'dan

Tam da Başkan Apo gibi savaşma zamanıdır!

M. Can YÜCE

Tarihi günler yaşıyoruz. Aslında 21. yüzyılı etkileyecek bir sürecin içindeyiz. Bu salt ülkemiz ve Kürt halkı için değil, Anadolu, Ortadoğu halkları ve dünyanın genel tarihi içinde de çok önemli etkilere sahip olan gelişmelerin içindeyiz.

Bilindiği gibi uluslararası 9 Ekim komplosu sonucu önderliğimiz CIA ve MOSAD'ın marifetiyle faşist sömürgeci Türk devletine teslim edildi. Şu anda önderliğimiz TC'nin elinde esirdir. Demirel bu olayı "*Cumhuriyet tarihinin en önemli olayı*" olarak değerlendirdi. Doğrudur. Bu değerlendirme bile Başkan Apo'nun, O'nun önderliğindeki ulusal kurtuluş devriminin Cumhuriyetin kendisi, geleceği, tarihi için ne anlama geldiğini çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Başkan Apo'nun ve devrimimizin büyüklüğünü, tarihsel anlamını, önemini ortaya koyuyor. Bu, önderliğimizin, O'nun önderlik ettiği devrimin ve onun çizgisinin büyüklüğünün rejimin en yetkili kişisinin ağzından itirafıdır. Onlar bu olayı, yani önderliğimizin kaçırılarak esir alınışını kendileri açısından bir zafer, tarihin akışına bir darbe; tarihin akışını tersine çevirmenin en önemli adımı olarak değerlendiriyorlar. Tabii bu, Başkan Apo'yu, Apocu Özgürlük Öğretisi'ni, yarattığı değerleri, O'nun yeniden küllerinden doğurttuğu bir halkı, devrimci yükselişini, bu yükselişin bugün geldiği düzeyi ve derinliğini anlayamamak demektir.

Evet. Önderliğimiz bugün fiziki olarak özel savaş tarafından esir alınmıştır. Ama bir kurum olarak; bu kurumda temsilini bulan çizgi, değerler, ruh, felsefe olarak; bu ruhun, bu çizginin milyonlarda ifadesini bulan gerçeklik olarak teslim alınması, tutsak alınması hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Bu sözlerimiz, olayın sıcaklığında söylenmiş teselli sözleri olarak algılanmamalıdır. Bu sözlerimiz herhangi bir propaganda olarak da değerlendirilmemelidir. Gerçekliğin kendisidir. PKK tarihini bilenler, ulusal kurtuluş mücadelesinin çeşitli aşamalarını bilenler, buna tanık olanlar, bu sözlerimizin gerçekligin sadece çok basit, çok yalın ifadesi oldugunu anlayacaklardır.

Başkan Apo her aşamayı, her dönemeci, özel savaş gerçekliğiyle, onun dolaylı ve dolaysız etkileriyle, onun komplolarıyla, onun yaratığı güçlerle, iç ihanetlerle, onun çeşitli biçimleriyle savaşarak bugünkü noktaya geldi ve bütün bu değerleri yarattı. Bu 25 yılık maraton soluk soluğa koşulan bir maratondur. Özel savaşın, ihanetin, komploların soğuk soluğu her zaman önderliğimizin arkasında olmuştur. Başkan Apo bunları aşa aşa, bunları yara yara, bunları yerle bir ede ede bu mücadeleyi yarattı.

İlk adımlarını atığı zaman düşündüğü şuydu: Bu devrimci düşünceleri, iki sözcükle ifadesini bulan devrimci çizgiyi, devrimci ideolojiyi, süreklileşmiş, kurumsallaşmış, kendi ayakları üzerinde yürüyen ve kendi içinde zaferi garantileyen bir harekete dönüştürmek! Ayakta kalmanın, yaşamanın, ölümsüzleşmenin, zaferin teminatının temel koşulunun bu olduğunu çok iyi biliyordu. Türkiye devrim tarihinden, özel savaş gerçekliğinden, Türk egemenlik sisteminin tarihsel gerçekliğinden çıkardığı tarihsel bilinçle böyle bir sonuca ulaşmıştı. Bütün çalışmaların odağında kendi kendini üreten, kendi ayakları üzerinde duran ve zafere yürüyen bir hareket yaratmak vardı. Bunu yarattı. Bu anlamda bir önderlik olarak kendini kurumlaştırdı, kendini çoğalttı. Sadece bir partide değil, sadece orduda değil, sadece bir cephede değil, milyonlarca Kürdün yüreğinde, bilincinde, soluk alış-verişinde, yürüyüşünde kendini yarattı. Onun için Kürt ulusunun doğuşunu, Kürt ulusunun yeniden yaratılışını Başkan Apo'dan ayrı düşünemiyoruz, ayrı düşünmek de mümkün değildir.

"Başkan Apo her aşamayı, her dönemeci, özel savaş gerçekligiyle, onun dolaylı ve dolaysız etkileriyle, onun komplolarıyla, onun yaratığı güçlerle, iç ihanetlerle, onun çeşitli biçimleriyle savaşarak bugünkü noktaya geldi ve bütün bu değerleri yarattı. Bu 25 yılık maraton soluk soluğa koşulan bir maratondur. Özel savaşın, ihanetin, komploların soğuk soluğu her zaman önderliğimizin arkasında olmuştur. Başkan Apo bunları aşa aşa, bunları yara yara, bunları yerle bir ede ede bu mücadeleyi yarattı. "

Bir ulusun doğuşu, bir ulusun ölümün eşiğinden yeniden yaratılışı (hem de kendi küllerinden) ve bugünkü düzeye getirilmesi Başkan Apo'nun kendini ölümsüzleştirmesinin, kendini çoğaltmasının çok net, çok somut bir ifadesidir. Bunun için bugün milyonlar ayaktadır. Bugün milyonlarca Apo var. Apocu bir ulus, Apo adıyla özdeşleşen bir ulus ayaktadır. Ülkenin dört parçasında, Avrupa'da, metropollerde ve dünyanın birçok yerinde kendi önderliğiyle özdeşleşen, kendi önderliği için her şeyini ortaya koyan bir ulus gerçekliği var. Bunun öncülüğünü yürüten, 25 yıllık mücadelenin zorlu dönemeçlerinden, zorlu sınavından geçen, gerçekten de ateş çemberinde sınanan bir parti var. 15 yıllık sıcak savaşın en zorlu dönemeçlerini yaşayan, özel savaş rejimi gibi vahşi bir güce karşı savaşan bir ordu gerçekliği var. Yine milyonların nabzının atığı bir cephe var. Bunlar bugün dimdik ayaktadır. Ve bunların hepsi Parti Önderliği'nin eserleridir. Bunların her bir zerresinde Başkan Apo'nun emegi, Başkan Apo'nun solugu, Başkan Apo'nun kendisi vardır. O zaman hangi birini tutsak alacaklar, hangi birini yok edecekler? Bu mümkün mü? **O anlamda rejimin "*zafer*" çığlıklarının, "*zafer*" gösterilerinin içi boş, anlamsız bir gösteriden ibaret olduğunu yakından görmek, kısa bir süreçte bunu kanıtlamak, biz Apocuların boyun borcudur, namus borcudur, onur borcudur.**

Elbette 15 Şubat bizim için tarihi bir dönüm noktasıdır. Kürt halkı için, onun tarihi için, hatta insanlığın 21. yüzyıla yürüyen tarihi için 15 Şubat bir dönüm noktasıdır. Kara bir gündür. Tarih boyunca bütün gerici sistemlerin tüm kirliliklerini kendinde birleştiren şu andaki emperyalist dünya gericiliğinin ve onun çekirdek yönetimi olan Gladio'nun insanlık tarihine çaldığı bir leke olarak kalacaktır, öyle anılacaktır. İnsanlık bundan utanacaktır. 15 Şubat, insanlık tarihine kara bir leke olarak geçecektir.

15 Şubat bizim açımızdan da ülkemiz ve Anadolu tarihi açısından da kara gündür. Özel savaş ise, bunu Cumhuriyetin 75. yıl kutlamalarının "*zaferi*" olarak ilan edecektir. Ama bunun kendileri için bir zafer değil, sonun başlangıcı olacağını, bunun ağırlığı altında ezileceklerini göreceklerdir. Bunu göstermek de her şeyden önce biz Apocuların, ama aynı zamanda yüreğinde insan sevgisi taşıyan, namuslu insanların namus borcudur.

15 Şubat'ı bir kara gün ilan ederken, bunu günümüz açısından da bir dönüm noktası olarak değerlendirmek mümkündür. Bunu aynı zamanda Kürt halkı açısından, PKK açısından, onun savaşan güçleri açısından yeniden bir ayağa kalkış gerekçesi, yeniden bir öfke patlaması, tarihi intikam hareketini, tarihi yargılama hareketini en üst boyutlara sıçratma vesilesi yapacakları da açıktır. Bu yeniden ayağa kalkış, Apocu yürüyüşü, Apocu maratonu zafere kadar taşımanın bir yenilenmiş *and*'ı, yenilenmiş yemini olacaktır. **Eğer biz 15 Şubat'ın intikamını almazsak, eğer 15 Şubat'ı kendimiz için süreklileşen, büyüyen, zafere uzanan bir büyük hamlenin başlangıç gerekçesi yapmazsak, o zaman insanlığa, halkımıza, kendi çocuklarımıza, daha da önemlisi kendi yüzümüze bakma gücümüz olmayacaktır. Bu aynı zamanda bugüne kadar şehitlerimize, önderliğimize tarih huzurunda, halklar huzurunda verilmiş sözümüzün yenilenmesidir.** Bu çok daha güçlü bir şekilde bir intikam yemini, bir zafer gerekçesi, mutlaka özgür ülkemizi kurma, hatta daha da ötesi, önderligin Cumhuriyetin 75. kuruluş vesilesiyle yaptığı açıklamada belirttiği Anadolu ve Mezopotamya halklarının özgür, demokratik ve sosyalist federasyonunu kurmanın temel gerekçesi olacaktır. 15 Şubat'ın intikamı için yaşayacağız. Onun için soluk alacağız. Onun için her şeyimizi seferber edeceğiz. Bu da bizim şimdiye kadar verilmiş sözümüzün çok daha güçlü, çok daha kararlı, çok daha dönülmez bir biçimde tekrarlanması olarak değerlendirilmelidir.

9 Ekim komplosunu birçok yönüyle değerlendirmek, bunun uluslararası boyutlarını, dünyayı yöneten güç olarak Gladio'yu, Türkiye, Kürdistan, Ortadoğu ve Avrupa boyutunu; yine 21. yüzyıla uzanan boyutlarını çok kapsamlıca değerlendirmek, bunlardan çok önemli siyasal sonuçlar çıkarmak mümkün. Partimiz bunu yapıyor. Önderliğimiz geçmişte bunu çeşitli boyutlarda yapmıştı. Biz de bu değerlendirmeleri, çözümlemeleri anlamaya çalışmış, ders konusu yapmış, gerekli sonuçlara ulaşmıştık. Bütün bu yapılan değerlendirmeleri yeniden tekrarlamaktan çok, bugün 15 Şubat'la birlikte ortaya çıkan sürecin bazı yönlerini değerlendirmek istiyoruz. Bu değerlendirmelerimizle birlikte yapmamız gerekenleri de (ki aslında genel çerçevesi yine parti merkezimiz tarafından ortaya konulmuştur) anlama, gereklerini uygulama ve o doğrultuda tam bir Apocu ruhla yürüme görevimiz var ve bu tartışmasızdır. Ama bu belirttiğimiz boyutu beli yönleriyle değerlendirmeden önce sürecin çok genel bir fotoğrafını çizmekte yarar var.

Şunu görmek gerekir: Kürdistan ulusal kurtuluş devrimine yönelik geliştirilen komplonun odağında önderliğimiz var. Bu nedensiz değildir ve bunun nedenleri defalarca değerlendirildi. Bunun dünya çapında büyük güçlerin, büyük emperyalist devletlerin, dünyaya hakim olmak isteyen, dünya egemenliklerini, dünyadaki jandarma konumlarını sürdürmek, derinleştirmek isteyen güçlerin dünya politikalarının önemli bir boyutu olduğunu görmemiz gerekir. Yine bu komplonun ABD emperyalizminin bölgeye dönük, ülkemize dönük, Türkiye'ye dönük planlarının çok önemli, hata bunun temel öğelerinden biri olduğunu net olarak görmemiz gerekir. Bunu sıradan bir korsanlık olayı, sıradan bir polisiye olay veya istihbarat örgütlerinin bir komplosu olarak değerlendirmek doğru değildir. Bu, ABD'nin merkezinde yer aldığı ve dünya egemen güçleri içinde, çeşitli unsurların rol aldığı büyük bir planın uygulanmasıdır. Bu planı Körfez Savaşı'ndan, yine özellikle reel sosyalizmin çözülüşünden sonra ortaya çıkan yeni dünya dengesizliğinden veya oluşan yeni güç ilişkilerinden bağımsız olarak düşünemeyiz. Tabii bu, komplonun o zamandan planlandığı biçiminde bir sonuç çıkarılmamalıdır. Ama ABD o dönemden bu yana dünyaya bir biçim vermek istiyor. Buna da YDD politikası dedi, bunun ideolojisine de globalizm dedi. Körfez Savaşı bunun için yapıldı. Körfez Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'da yürütülen ve "*barış süreci*" dedikleri Amerikan planı yine bu dönem politikasına oturuyordu. Güney Kürdistan'da geliştirilen bütün oyunlar, bütün tezgahlar, İran'a karşı geliştirilen tecrit, Irak'ı dize getirme, Suriye'yi dize getirme, Filistin radikalizmini tasfiye etme, bütün bu plana oturuyordu.

En son şunu gördüler ki, Ortadoğu'da yepyeni bir güç ortaya çıkıyor. Bu güç tarihin en haklı, en meşru bir mücadelesine dayanıyor. Bin yıllardır köleleştirilen, bin yıllardır özgür yaşama talepleri bastırılan bir halkın uyanışıdır. Ve bu yeni güç, kurulu bütün düzenler için, bütün statüler için en büyük devrimci tehdittir. Bu gücün adım adım geliştiğini, bütün Ortadoğu dengelerini etkilediğini, Ortadoğu dengelerinde hatırı sayılır bir güç haline geldiğini çok net gördüler. Yine bu gücün yürüttüğü mücadelenin, önderlik ettiği devrimin başarısıyla birlikte sadece Ortadoğu düzeninin değil; bütün dünya düzeninin bile sarsılabileceğini çok net anladılar. Ve bunun için Türk özel savaşını çok yönlü desteklediler. Sadece Amerika Birleşik Devletleri degil, bölgedeki gerici devletler ve tüm işbirlikçi güçler de sonuna kadar destekledi. Devrimi tasfiye etme çabaları, sadece şiddet yöntemleriyle, sadece çıplak özel savaş araçlarıyla sınırlı kalmadı. Ortadoğu'da işin, Ortadoğu dengeleri için gerçekten sarsıcı bir role sahip olan bu hareketin önderliğini, onun çizgisini, onun devrimci dinamizmini sadece şiddetle bastırmayı esas almadılar. Bu öndeki yöntemleriydi veya en çok uyguladıkları yöntemleri buydu. Ama bununla birlikte Kürt işbirlikçiliğini öne çıkardılar. Kürt işbirlikçiliği çok erken deşifre oldu. Kürt ihaneti tarih boyunca zaten deşifre olmuştu. Bunun Kürt halkında itibar görmesi pek mümkün değildi. Devrimci harekete alternatif olması mümkün değildi. Güney'de geliştirilen o işbirlikçi modellerin tüm Kürdistan için (özellikle de Kuzey Kürdistan için) bir model oluşturamayacağını, bunun PKK'nin yükselişi karşısında tutunamayacağını çok kısa sürede gördüler. Bunun yanısıra Kürt reformizmini yaratmaya çalıştılar.

Şimdi hatırlayalım: PKK'yi içten bozma, PKK'yi tasfiye etme, PKK'nin çizgisini tasfiye etme girişimleri ta '80'li yıllara dayanıyor. "*Demokratik PKK*" söylemini biliyoruz. Daha sonra "*Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır*" söylemini biliyoruz. Bunun bir adım ötesi "*Apo'ya hayır, PKK'ye evet*" biçiminde düşüncelerini özetlediklerini de biliyoruz. Peki burada "*evet*" dedikleri PKK nasıl bir PKK? Tamamen başkalaşıma uğramış, tamamen çizgisi değişmiş, tamamen emperyalist sistem için kabul edilebilir ölçülere gelmiş, onun dünya düzeni açısından uyumlu hale gelmiş bir PKK. Ama biliyoruz ki, PKK bütün bu planlara karşı güçlü bir savaş yürüttü, güçlü bir direniş yürüttü. Bu savaşın öncülüğünü Parti Önderliği yaptı. İçte ve dışta PKK'ye alternatif oluşturma, PKK'yi içten bozma, PKK'yi giderek marjinalleştirme hareketlerinin boşa çıktığını çok net biliyoruz.

Tabii bunun '97'nin sonlarında Şemdin Sakık haininin şahsında bütün bu içe dönük marjinalleştirme politikasının boşa çıkarılmasından sonra şunu anladılar: PKK Önderliğini tasfiye etmeden, Ortadoğu ve giderek dünya için bir tehdit haline gelen, bugünden Ortadoğu dengelerinde önemli bir söz sahibi olan PKK hareketini önlememiz, engellememiz, boşa çıkarmamız veya tasfiye etmemiz mümkün değildir. O zaman baş koparılmalıdır, dediler. Çünkü bütün planlar Önderliğe çarptı ve döndü. Önderlik bütün bu planları, bütün bu ideolojik saldırıları; politik saldırıları, askeri saldırıları, yaşam tarzına dönük saldırıları boşa çıkarırken; aynı zamanda güçlü bir kadrolaştırma, güçlü bir öncüleşme, partileşme, partiyi arındırma, partiyi önderlik çizgisinde büyütme çabalarını at başı yürüttü. Yani önderliğin önlemleri çok yönlüydü, tedbirleri çok yönlüydü. Sadece o anda gündeme gelen tehlikeleri bertaraf etmekle kalmadı, aynı zamanda daha sonra gelebilecek saldırılara karşı da önlemler geliştirdi. Ve bu önlemlerin sadece bugüne dönük değil, aslında önümüzdeki on yıları, yüzyılları kurtarabilecek nitelikte olduğu; bu ideolojik-politik önlemlerin kadroların, kitlelerin bilincine yerleştirilmesi çabasının önümüzdeki on yılları, önümüzdeki yüzyılı etkileyebilecek, hatta onu güvence altına alabilecek düzeyde, derinlikte önlemler olduğu net olarak ortaya çıkacaktır. Bunu göreceğiz.

İşte önderliğin bütün bu önlemleri ile partiye dönük bütün saldırılar, bütün bu tasfiye planları boşa çıkarılınca o zaman saldırının daha üst planda, daha kapsamlı bir stratejiyle yeniden planlamasını gündeme getirdiler. Şimdi burada bir parantez açarak Gladio'ya değinelim:

Gladio nedir?

Gladio NATO'nun yönetim ve gizli çekirdeğidir. Onun dünyayı yöneten merkezidir. Eskiden Sovyetler Birliği'ne veya sosyalist sisteme karşı emperyalist sistemin geliştirdiği ittifakın beyniydi. Bütün kirli işleri yürüten, ama aynı zamanda temel kararları alan odaktı. Onun Sovyetler Birliği'ne, çeşitli ülkelerdeki devrimci hareketlere, yine antiemperyalist hareketlere, en sıradan burjuva muhalefet hareketlerine, burjuva muhalif kişilere, yani NATO'ya karşı gelişen tüm muhalif hareketlere karşı işlediği cinayetler, geliştirdiği komplolar büyük ölçüde açığa çıkmıştır. Gladio'nun tarihini elbette tarih yazacaktır. Tabii NATO'yu ABD'den ayrı düşünmemek gerekir. NATO, ABD demektir. NATO, ABD'nin dünya egemenliğinin temel gücü, temel omurgasıdır ve o şemsiyenin altında bir sürü devlet, bir sürü güç, bir sürü ilişki de var. Reel sosyalizmin çözülüşünden sonra Gladio kendini bu kez ABD'nin dünya çapındaki egemenliğine tehdit oluşturabilecek güçlere karşı yeniden konumlandırdı. Bütün ilişki sistemleri ayakta duruyordu. Hedef neydi bu sefer? Onların "*uluslararası terörizm*" dedikleri devrimci hareketler. Yine diğer anti-emperyalist hareketler, ulusal kur-

tuluş hareketleri ve kendilerine kafa tutabilecek güçler. Bunlar Gladio'nun hedefleriydi. Şimdi Gladio'yu sadece istihbarat örgütü olarak düşünmemek gerekir. Gladio bir ağdır. Bu ağ, dünyayı yöneten bir ağdır. Bu ağın içinde hükümetlerden tutalım iş adamlarına, sıradan bir gazeteciden tutalım her alanda etkili olan kişilere kadar hepsi var. Ve bu ağlar devletleri yönetiyor.

Önderliğe karşı geliştirilen komplonun son ayağı partili arkadaşlar tarafından açıklandı. İtalya'dan sonraki ayağı, daha önce de var. Adım adım izleniyor, CIA tarafından biliniyor. Peki CIA nereden biliyor? İşte Gladio'nun ayakları tarafından. İtalya istihbaratından tutalım Yunanistan hükümetine, Simitis'ten tutalım Primakov'a, Kenya'ya ve daha bir sürü yere uzanan ağlar var. Bütün bu kişileri Gladio'nun satın aldığı veya bizzat yönettiği, Gladio'nun içinde yer alan unsurlar olarak değerlendirmek gerekir. O ilişkinin içinde olan, o oyunu tezgahlayan, o komployu tezgahlayan Gladio'dur. Ve Gladio hükümetlere politikalar empoze ediyor. Bu politikalar bazen ekonomik baskı biçiminde, bazen diplomatik baskı biçiminde; bazen de savaş tehdidi biçiminde (örneğin Suriye'ye karşı, örneğin Yunanistan'a karşı; bir savaş biçiminde) oluyor. TC zaten Gladio'nun ayağıdır, tamamen içli-dışlıdır. Ve sadece TC'nin çıkarları böyle gerektirdiği için önderliğe karşı böyle bir komplo gelişti biçiminde bir değerlendirme eksik bir değerlendirmedir. TC'nin çıkarları, emperyalizmin dünya çapındaki çıkarları ile uyuşuyor. Hatta emperyalizm, sadece bugünkü çıkarlarını değil, gerçekten önümüzdeki yüzyıl çıkarlarını da bugünden güvence altına almak istiyor. Onun için komplo bu kadar boyutludur ve içinde yer almayan devlet hemen hemen yok gibidir.

Şimdi uluslararası alanda emperyalist devletler arasında çelişkiler var. Ama bu çelişkiler niye pratik bir sonuç doğurmuyor? Şu da çok ilginçtir: Almanya Başbakanı ile İtalya Başbakanı görüşüyorlar ve uluslararası Kürt konferansının yapılmasından veya Kürt sorununda inisiyatif alınması gerektiğinden söz ediyorlar ve aradan kısa bir süre geçiyor ve bakıyorsunuz her şey tersine dönüyor. Avrupa'da ilk dönemde, yani önderliğin Roma'ya çıkışından sonra esen havanın daha sonra birden bire değişmesi, rastlantı değildir. Bunu sadece TC'nin diplomatik baskılarıyla, işte ekonomik şantajlarıyla açıklamak mümkün değildir. Bunun en temel açıklaması Gladio'nun dünya çapındaki örgütlülüğü ve gücüdür. Hükümetleri yöneten, devletleri yöneten, onların çıkarlarını, onların politikalarını dengeleyen (çünkü çelişkileri olsa da bunu bir biçimde dengeliyor) Gladio'nun gücüdür. Yani sorun basit değildir, tek boyutlu değildir. Ama eğer kavranmak isteniyorsa bunun ana halkası burasıdır. Bunun ara halkaları veya yan halkaları var. Ama ana halka budur. Gladio'yla açıklamak gerekir.

"PKK bir inanç hareketidir. Bunu hiç aklımızdan çıkarmayalım. Önderlik bu hareketi sıfırın altından başlayarak yarattı ve bugünkü noktaya getirdi. Hiçbir şeyin olmadığı, tek bir kuruş paranın bile olmadığı, iki sözcükle bu kadar büyük değerler yaratıldı ve biz bu değerlerin üzerinde zaferi inşa edeceğiz. Bu değerlerle zafere gideceğiz. Bu anlamda bir kez daha vurgulamalıyız ki; eğer biz bu 15 Şubat tarihini kendimiz için bir zafer gerekçesi, tarihi intikam eylemimizin temel noktası haline getirmezsek, tarihe lanetlenmiş bir kuşak olarak, lanetlenmiş kişilikler olarak geçmeyi hak edeceğiz."

Dolayısıyla şu da akla geliyor: Bu Gladio varlığını ne zamana kadar sürdürecek? Emperyalistler arasındaki o tek kutupluluk yerini biraz çok kutupluluğa, siyasal ve askeri anlamda çok kutupluluğa bıraktığı ölçüde, yani çıkarlar çok daha ciddi boyutlarda çatışma düzeyine ulaştığı zaman o çatırdayacaktır. İkincisi dünya çapında devrimci demokratik mücadelenin, anti-emperyalist mücadelenin gelişmesi ve bütün bu gizli ilişkileri, bütün bu kirli ilişkileri açığa çıkarmasıyla çatırdayacaktır. Bu ikisinin birleşik gücüyle de olabilir veya birleşik etkisi de olabilir. Ama mevcut tek kutuplu dünya düzeni, ABD'nin dünya egemeni olduğu ve dünya egemenliğini tek başına yürütme stratejisi yürürlükte olduğu sürece bu Gladio'nun çok daha boyutlanarak, çok daha derinleşerek süreceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. İşte Yunanistan hükümetinin tutumunu neyle açıklamak gerekir? Yine Rusya hükümetinin tutumunu neyle açıklamak gerekir? Tabii bir sürü tavizler almışlar-vermişler, ama bütün dünyayı bir komployla bağlayan, bir komplo hareketiyle, bir stratejiyle bir araya getiren güç nedir? Hangi ilişkilerdir? TC-İsrail ittifakı bunun bir boyutudur ve gerçekten bu ABD'nin dünyaya egemen olma, bunun için de Ortadoğu'ya egemen olma planının en önemli yerel ayağıdır. Sorunu böyle dünya çapında düşünmek ve değerlendirmek gerekir.

Bunları niye anlatıyoruz? Bizim devrimimizin nasıl bir dünyada gerçekleştiğini, dünyadaki hangi güçlerle boğuşarak yol almak zorunda kaldığını, hangi tehlikelerle yüz yüze olduğunu bilince çıkarmamız ve buna göre kendi yürüyüşümüzü, kendi savaşımızı, kendi pratik politikadaki çalışmalarımızı doğru yürütmemiz için bunları belirtiyoruz. Bunun daha geniş değerlendirmeleri yapılacaktır. Ama gördüğümüz gibi burada özel savaş rejimi bu genel planın içinde sadece bir unsurdur. O anlamda özel savaş kurmaylarının birbirlerini kutlamaları çok anlamlı değildir. Eğer rejimin ardında bu dünya güçleri olmasaydı, ayakta kalma şansı yoktu. Ölen bir ideoloji, biten bir ekonomi ve her açıdan çürüyen bir toplumsal gerçeklik içinde ayakta kalma şansı fazla olmazdı. Halkımız açısından kemalizmin hiçbir değeri yok. Halkımız açısından sömürge sisteminin hiçbir anlamı yok. Düşüncesinde de tamamen bitmiştir. Geriye kalan bunun pratik siyasal olarak tamamlanmasıdır.

Görüldüğü gibi burada geniş bir uluslararası komplo var. Bu komplonun da içinde yer aldığı veya önemli bir ögesinin bu olduğu bir uluslararası stratejiden, uluslararası karşı-devrim stratejisinden söz etmemiz daha doğru olur. Bu strateji devam ediyor. Buna, çok özdeşleştiği için 9 Ekim komplosu diyelim. Bu stratejiyi öyle tanımlayabiliriz. Bu stratejinin, bu komplonun devam ettiğini, bu komplonun birçok hedefinin, birçok öğesinin olduğunu ve birçok karşı-devrimci aracı içerdiğini bilmemiz gerekir. Ortadoğu halklarına dönük hedefleri var. Suriye hedeftedir. 9 Ekim'de Suriye'ye savaş ilan edecekler ve bir dünya savaşını göze alacaklardı. Bunu özel savaş rejimi tek başına yapamazdı. Irak'ı, her gün bombalıyorlar, teslim almaya çalışıyorlar veya giderek bunu geliştirmek istiyorlar. Yine İran halkı, Filistin halkı ve diğer tüm Ortadoğu halkları bu stratejinin hedefidir. Hedef şudur: Teslim olacaksınız! Size dayatılanı kabul edeceksiniz.

Güney Kürdistan üzerindeki hesapları da çok belirgindir. Washington anlaşması bu komplonun Güney ayağıdır ve 9 Ekim komplosunun başlama vuruşu o zaman verildi. Bunun Kafkasya'ya, Balkanlar'a, Orta Asya'ya uzanan boyutları var. Bu genişçe vurgulandığı için sadece şunu vurgulamak istiyoruz: Bu komplo devam ediyor. Güney'de de, Kuzey'de de tüm boyutuyla devam ediyor. PKK'ye dönük boyutuyla devam ediyor. Genel anlamda dört parçayı ilgilendiren Kürt sorununa dönük planlar yürürlüktedir. Bunun en önemli aşamasını tamamladıklarını düşünüyorlar, ama daha başka aşamaları var ve bunlar adım adım da gündeme geliyor.

Nedir bunlar? Örneğin hemen bir pişmanlık yasasını gündeme getirdiler. Bunu daha önce de tekrarladılar. Yani '84'ten bu yana defalarca çıkarılan bir yasadır. Burada hesap şu: Biz onların başını kopardık, başsız kaldılar, büyük bir moral çöküntüsü içindedirler. Büyük bir çaresizlik içindedirler. Veya onlar içinde bu tür unsurlar vardır. Böyle bir saldırıyla onların çözülüşünü hızlandırırız. Bunun yanı sıra bu dönemde önderlik üzerinde psikolojik savaşa büyük ağırlık vereceklerdir. Onunla, gerçekten de önderliğin yarattığı bu halkı, örgütlülüğü çözmek, yukarıda sözünü ettiğimiz 21. yüzyılı bile etkileyecek, 21. yüzyıldaki devrimci gelişmeleri bile güvence altına alabilecek bir yürütme gücünü psikolojik savaşla boğmak istiyorlar. Buna dikkat etmek gerekir. Bu psikolojik savaşın en önemli unsuru nedir? "*PKK bölündü, parçalandı, PKK çözülüyor, dağıldı, birbiriyle savaştılar, şu kadar teslim oldu.*" Bugüne kadar yürüttükleri yalanlarla insanların ruhunu teslim almaya, yüreğini teslim almaya dönük propagandalarını, ideolojik saldırılarını yürütecekler. Kürt sorununu halkın bilincinde bir ulusal kurtuluş sorunu, bir devrim sorunu, yeni bir toplum kurma sorunu olmaktan çıkarıp sadece sıradan bir insan hakları sorunu, sıradan bir kültürel sorun derekesine indirgemeye çalışacaklardır. Yine bu eğilimin, bu düşüncenin alternatif bir çizgi haline gelmesinin çabalarını yürüteceklerdir. Kürt halkının içinde ve dışında bunu yürütmeye çalışacaklardır. Yani incesinden kabasına, askerisinden ideolojik alana, psikolojik saldırılardan iradeyi çökertmeye kadar çok yönlü saldırılarının olacağını unutmamamız gerekiyor.

Savaş çok daha kızışmıştır ve çok daha büyük boyutlar kazanmıştır. Savaşı tanımlarken "*hasım tarafın iradesini kırma, iradesini teslim alma veya kendi irademizi kabul ettirmek için kullanılan şiddet hareketi*"dir diyoruz. Savaş, eninde sonunda iradeyi kırma, iradeyi teslim alma hareketi olduğuna göre, burada bütün güç, bütün yöntemler iradeyi kırma üzerinde yoğunlaşıyor. O zaman iradeyi güçlendirmek gerekiyor. İrade örgüttür, irade önderliktir, irade savaşan gücün savaşma azmidir, savaşma kararlılığıdır ve hedefe kilitlenerek sonuna kadar yürüme gücüdür. Bunu korumak gerekir. Bunun içinde moral unsurlar, manevi unsurlar da hesaba katılmalıdır. Üzüntümüz çok büyük, öfkemiz kabına sığmaz boyutlarda, intikam duygularımız sınırsızdır. Bütün bunları bir bilinçli, çok örgütlü ve çok iradeli bir duruşa kavuşturmamız, o duruşla düşmanın üzerine yürümemiz gerekir. Burada birlik, bütünlük çok önemli. Onların üzerinde de duracağız. Buradan çıkarmamız gereken sonuç şudur: **Uluslararası komplonun bir aşaması tamamlandı. Bu Kürt halkı açısından tarihin en büyük talihsizliğidir. 15 Şubat bu anlamda tarihi kara bir gündür, dönüm noktasıdır. Ama bunu yeniden bir çıkışın, yeniden bir atılımın gerekçesi yapmak tarihi intikam hareketimizin yepyeni bir aşamasının çıkış noktası ve dönüm noktası yapmak da bizim boynumuzun borcudur.** Komplonun yeni aşamada olduğunu, bitmediğini; bizim karşımızda duran, önderliğimize karşı bu korsanca hareketi gerçekleştiren güçlerin olduğu gibi durduğunu da görmemiz gerekir. Bunu dünya halklarına teşhir etmemiz gerekir. Bu komplonun içinde olan güçleri, devletleri, kişilikleri teşhir etmemiz gerekir. Bunun insanlık için, Kürt halkı için, Ortadoğu halkları, Türkiye halkı için tehlikeli boyutlarını, onların en doğal, en demokratik istemlerine yöneltilmiş en büyük tehlike olduğunu dünya kamuoyuna çok iyi anlatmamız gerekir.

Bu sürecin çok önemli boyutları var. Dediğimiz gibi askeri boyutu, ideolojik boyutu, bizim ulusal birliğimize dönük boyutları ve Parti birliğine dönük girişimler var. Bunlar yeni boyutlar kazanacaktır. Farklı yöntemlerle, farklı kişiliklerle karşımıza dikilecektir. Bu bakımdan bizim kendi anlayışımızı, bilincimizi ufkumuzu son derece geniş tutmamız, perspektifimizi son derece bilimsel, moralimizi son derece yüksek, kazanma azmimizi, inancımızı en üst düzeyde tutmamız gerekiyor.

PKK bir inanç hareketidir. Bunu hiç aklımızdan çıkarmayalım. Önderlik bu hareketi sıfırın altından başlayarak yarattı ve bugünkü noktaya getirdi. Hiçbir şeyin olmadığı, tek bir kuruş paranın bile olmadığı, iki sözcükle bu kadar büyük değerler yaratıldı ve biz bu değerlerin üzerinde zaferi inşa edeceğiz. Bu değerlerle zafere gideceğiz. Bu anlamda bir kez daha vurgulamalıyız ki; eğer biz bu 15 Şubat tarihini kendimiz için bir zafer gerekçesi, tarihi intikam eylemimizin temel noktası haline getirmezsek, tarihe lanetlenmiş bir kuşak olarak, lanetlenmiş kişilikler olarak geçmeyi hak edeceğiz. Tarihi sorumluluğumuz bu kadar büyüktür. Bu kadar değeri zafere taşımıyorsak, o zaman bizim kendimize Apocu demeye hakkımız olamaz. Ve o zaman gerçekten her türlü laneti hak ederiz. Sıfır noktasından bu büyük değerler yaratılmıştır, getirilmiştir. Ayaklanmış bir halk, yaratılmış bir halk… Bu yaratılan halkın her zerresinde büyük emek, büyük değerler, çok kutsal kanlar var. Bütün bunları eğer biz zaferi garantileyen, zaferi gerçekleştiren bir dinamik olarak değerlendirmezsek, o zaman hem laneti hak ederiz, hem de yaşama hakkını yitiririz. Bu bilinçle, bu sorumlulukla ve duyarlılıkla yaklaşmak durumundayız.

Bu sürecin farklı boyutları var dedik. Bu süreçte öne çıkaracakları en önemli boyut, kendilerince "*yargılama*" dedikleri süreç olacaktır. Başkan Apo'ya karşı özel savaş rejiminin yasalarına, hukuk sistemine göre geliştirecekleri yargılamanın anlamı, bu yargılamayla varmak istedikleri sonuç nedir? Bunun üzerinde biraz durmamız gerekir: Bu Türk yargısıyla, yasalarıyla, Türk zindanlarıyla yakından tanışan, onları doğrudan yaşayan, bu konuda belli deneyimleri, tecrübeleri olan zindandaki tutsaklar olarak, bu sürecin siyasal anlamını, tarihsel anlamını biliyoruz. Bu anlamda bunun üzerinde durmamız hem kendimizi, hem de halkımızı az da olsa aydınlatmamız şarttır.

Şunu öncelikle vurgulayalım: Sadece cumhuriyet tarihinin, sadece Ortadoğu tarihinin değil; belki de 20. yüzyılın son yılında gerçekleşecek olan bu dava en büyük, en tarihi dava olacaktır. Türk hukukunun, Türk adaletinin, Türk yargı sisteminin bizim açımızdan, halkımız açısından ne anlama geldiğini tartışacağız. Yine bu korsanlık eyleminin uluslararası hukuk açısından ne anlama geldiğini az çok vurgulayacağız. Zaten bu tartışılıyor da. Ama buna geçmeden bir noktayı vurgulayalım. Bu, Gladio'ya ek yapılması gereken bir noktadır.

O da şudur: Dikkat edilirse önderliğe karşı geliştirilen uluslararası komplonun her aşamasında emperyalist ülkeler kendi yasalarını dahi uygulamadılar, kendi yasalarını çiğnediler. Ülkemizde bir savaş var. Rejimin Kürt halkına zulüm yaptığını belgeli olarak herkes biliyor. Bu belgelenmiştir, hükümetler düzeyinde biliniyor. Savaşan bir taraf olarak önderlik Cenevre Sözleşmesi'ni de imzalamıştır. Eğer kendi yasalarını uygulasalardı siyasal statü tanımaları gerekiyordu. Ama bunların hiçbirini yapmadılar. Bütün koşullar, kendi yasalarını çiğneme pahasına hep bu komplonun gerçekleşmesini sağlamaya dönüktür. Bizzat kendilerinin yarattığı veya bizzat kendi tarihsel süreçlerinde ortaya çıkan yasalarını, hukuklarını uygulamadılar. Son olarak Parti Önderliği'nin bir komployla ve tamamen uluslararası hukuka ters, uluslararası hukuk çiğnenerek kaçırılması bir haydutluk örneğidir. Uluslararası hukuka göre bu böyledir. Bize göre bunun anlamı bundan daha aşağıdır. Kendi hukuklarına göre, uluslararası hukuka göre, burjuva hukukuna göre, bütün devletlerin altında imzası olan yasalara ve sözleşmelere göre bu bir haydutluk olaydır, gayri meşru bir olaydır, yasadışı bir olaydır. Ama burada şunu görüyoruz ki, bu olaydan sonra kendilerini yasal-demokratik güçler olarak lanse eden güçlerin hiçbirinin ağzından "*bu bir korsanlık eylemidir, bu bir haydutluktur, uluslararası hukukun açıktan açığa çiğnenmesidir, kınıyoruz*" biçiminde bir açıklama yapılmamıştır. Peki neden? İşte burada yine Gladio gerçekliğiyle, emperyalizmin dünya çapındaki egemenlik gerçekliğiyle, bir sürü gücü kendine bağlama, kendi çizgisi doğrultusunda hareket ettirme gerçekliğiyle karşı karşıya geliyoruz.

Zaten şunu çok net görüyoruz ki, tek kutuplu dünya gerçekliği aynı zamanda bir haydutluk dünyasıdır. Uluslararası hukuk rafa kaldırılmıştır. BM, aslında ABD emperyalizminin uluslararası çapta yürüttüğü haydutluk eylemlerini, haydutluk saldırılarını meşrulaştıran bir kurum haline gelmiştir. Diğer uluslararası kuruluşlar da böyle bir niteliğe bürünmüşlerdir. Bir sürü yer bombalanıyor. Bunu kendine hak görüyor. Bu ne hakkıdır? Güce dayanan, şiddete dayanan, güç yasasına dayanan bir güç gösterisidir. Yeni Dünya Düzeni demek, eşittir haydutluk düzeni demektir. Bunu görmek gerekiyor. Bu, Önderliğimize dönük komploda çok daha net görülmüştür. O zaman nasıl bir dünyada yaşadığımızı, nasıl bir dünyada savaştığımızı çok iyi bilmemiz, ona göre kendimizi çok iyi örgütlememiz gerekiyor. Ama biz, tamamen haklı, tarihin belki de en haklı, en temiz, en meşru bir mücadelesini yürütüyoruz. Buna rağmen dünyanın en kirli güçleriyle, en kirli ilişkileriyle, en kirli komplolarıyla yüz yüzeyiz.

Bütün bunlara rağmen ortada uluslararası hukukla, devletler hukukuyla, kısaca onların kendi çerçevelerini belirlediği hukuklarıyla da çelişen bir gerçeklik var. Bu hukukun resmen ve alenen büyük devletler tarafından çiğnenmesi sözkonusu. Böyle bir korsanlık ve haydutluk eylemiyle kırk milyonluk bir halkın Önderliği tutsak ediliyor, kaçırılıyor ve getirilip vahşi bir gücün eline teslim ediliyor.

Şimdi burada bir "*dava*", bir "*yargılama*" davası olacak. Bunun hukuksal zeminini aşağıda anlatmaya çalışacağız. Çerçevesini çizmeye çalıştığımız uluslararası hukuka göre, önderliğimizin tutsaklığı ve görülecek dava gayri meşrudur, yasadışıdır. Ama yukarıda vurguladığımız gibi, bu dünya gerçekliğinde bunun, yani uluslararası hukukun bir anlamı kalmamıştır. Bu uluslararası hukuk kendi çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde geçerlidir. Kendi çıkarlarına hizmet etmediği, kendi ayaklarına bağ olduğu zaman ayaklar altına alınır. Geçerli olan böyle bir hukuktur. Hukuk burada kendi ayaklarına bağ oldu. O zaman rahatlıkla ayaklar altına alınır, geçerli olan böyle bir hukuktur.

Diğer yandan Türk özel savaş hukuku nedir? Bizim açımızdan ne anlama gelir. Türk özel savaş hukuku, yasaları, onun daha somut ifadesi olan 125. madde, DGM'ler, Ceza Muhakemeleri Yasası, TCK, bütün bunlar ülkemizde yürütülen soykırımı meşrulaştıran ve bu soykırıma karşı duran her sözü, her davranışı ve her eylemi inkar ve imha eden bir gerçekliğin hukuksal ifadeleridir. Dolayısıyla bunların bizim açımızdan hiçbir hükmü yoktur, hiçbir geçerliliği yoktur. Tamamen gayri meşrudurlar. Bu hukuk sistemi, bu siyasal rejim, bu ideolojik sistem, onun çeşitli düzeylerdeki siyasal ve idari kurumlaşması, anayasası, ceza yasası, muhakeme yasaları ve en son zindanları tamamen bir halkın iradesini, iradesinin de ötesinde bir halkın varlığını inkar eden, yok eden ve bu yok edişi meşrulaştıran gerçeklikten başka bir şey değildir. Bunların hepsi bizim idam fermanımızdır. Bunların hepsi bizim idam fermanımızın meşruluğunu insanların bilincine kazımaya çalışan, temel olgulardır, "*hukuk*" düzenlemeleridir. Bu anlamda bu yasaların, bu anayasanın, **DGM'lerin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından, Kürt halkı açısından, Kürt tarihi açısından, ideolojik açıdan, siyasi açıdan ve vicdani açıdan hiçbir geçerliliği yoktur. Hiçbir meşruiyeti yoktur, hiçbir yasallığı yoktur. Bu anlamda, Türk hukuk sistemi, Türk yargı sistemi bizim Önderliğimizi ve mücadelemizi yargılayamaz.**

Bizim mücadelemiz aynı zamanda tarihi bir yargı hareketidir de. Nedir bu yargı hareketi? Mücadelemiz Kürdün soykırımını meşrulaştıran bu yasal düzeni, Türk özel savaş hukukunu, onun mahkemelerini (ister sıkıyönetim mahkemeleri olsun, ister DGM'ler olsun, ister normal mahkemeler olsun) deşifre etmiştir. Bunların tarihsel yönünü, ideolojik yönünü, siyasal yönünü soykırım ve katliam hareketlerini bütün boyutlarıyla açığa çıkarmıştır. Bunu eylemli olarak yapmıştır.

PKK'nin 1980'li yıllarda sıkıyönetim mahkemelerinde görülen Ana Davası, Kürdistan tarihinin en büyük davasıydı. Aynı zamanda Ortadoğu tarihinin de en büyük davalarından biriydi. Bu tarihi davada sömürgeci rejimin, onun emperyalizmle olan ilişkileri, dünya gericiliği, emperyalizm ve bunların Ortadoğu, Türkiye üzerindeki bütün politikaları, bu politikaların sonuçları her yönüyle yargılanmış ve mahkum edilmiştir. **Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinde gerillala-**

şan ulusal kurtuluş hareketinde bu tarihi yargılamada büyük etkisi olmuştur. Onlar, tarihi belgeler olarak hâlâ devletin arşivlerinde duruyor. O mahkeme kürsülerinde onlar bizi yargılamak istediler. Bu yargılamayı bizim için ulusal imhanın tamamlayıcı, taçlandırıcı bir kapağı haline getirmek istediler. Ama bunu başaramadılar. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin öncülüğünde gelişen büyük zindan direnişçiliği, daha sonra gelişen hareket aslında bu yargı sürecinin askeri ve siyasi boyutuydu. Orda özel savaş cumhuriyeti mahkum edildi. Daha sonra gelişen mücadele bu mahkeme kürsülerinde yargılanan rejimin fiili olarak da bitirilmesinin çeşitli mücadele boyutlarıydı. O kürsülerde sadece rejim yargılanmadı. Sadece emperyalizm, dünya gericiliği, sadece lanetlenmiş Kürt gerçekliği yargılanmadı. Aynı zamanda özgür ülkenin umudu, özgür ülkenin inancı, düşüncesi, amacı orada çok gür bir biçimde haykırıldı ve bütün boyutlarıyla ortaya koyuldu. Onlar, gerçekten de bizim açımızdan hiçbir meşruiyeti, yargılama gücü olmayan o davayı bizim için bir bitiriliş süreci olarak değerlendirmek istediler. Mahkemeleri, Kürdün özgürlük umudunun tarihe gömüldüğü ve üzerinin yeniden betonlandığı bir zemin haline getirmek istediler. Ama 1970'li yılların başlarında yeşertilen kurtuluş umudu, o zeminde çok daha güçlü bir şekilde korunarak yeşertildi ve bu gerillaya taşırıldı. Tarihi zindan direnişçiliğinin bu yönünü, bu yargılayan yönünü hiçbir zaman unutmamamız gerekiyor.

Şimdi bu aşamada Önderliğimizin şahsında sadece Kürt ulusal kurtuluş umudu değil, sadece Anadolu'da halkların özgür, demokratik-sosyalist yaşam umudu değil; aynı zamanda Ortadoğu halklarının özgür yaşama, birlikte geleceği kurma ve insanlığın bu topraklarda yeni bir uygarlığı, sosyalist bir uygarlığı yeşertme umutları da bitirilmek isteniyor. Önderliğimizin şahsında geliştirmek istedikleri "*dava*"nın anlamı budur. Yukarıda bunun bizim açımızdan hiçbir meşru yönünün olmadığını koyduk. Ama bu yine de bir davadır. Bu davada düşman bunu yapmak istiyor ve bizim de bunu görmemiz gerekiyor. Dolayısıyla bu sadece Kürdün, özel savaş cumhuriyeti ile hesaplaşması olarak görülmemelidir. Yine salt Ortadoğu halklarının emperyalizmle hesaplaşması olarak görülmemelidir. Bu, insanlığın tarihin karanlık güçleriyle, günümüzün vampirleriyle, emperyalist haydutlarıyla, kan emicileriyle tarihsel bir hesaplaşması, tarihsel bir düellosu olacaktır.

Burada kim kimi yargılayacak? Bu soru bizim açımızdan nettir, ama biz anlaşılması açısından üzerinde duruyoruz. Bizim mücadelemiz gerçekten de bir yargı hareketidir. Dünya gericilik tarihini yargılama hareketidir. Kürdün lanetli tarihini yargılama hareketidir. Ve bu yargılama hareketini özel savaş cumhuriyetinden tek tek kişilikler düzeyine kadar yapan bir harekettir.

Bu, bugün resmi platformda, dünyanın gözleri önünde ne kadar yapılır? Bu ayrı bir konudur. Rejimin yapacakları nelerdir, neler değildir, aşağı yukarı bellidir. Ama eğer böyle bir kürsü kurarlarsa, bu kürsüde yargılananlar kendileri olacaktır. Yargılananlar uluslararası komplonun bütün güçleri olacaktır. Buradan Kürdistan ulusal kurtuluş davası çok daha güçlenerek, çok daha büyüyerek, çok daha güçlü aşamalara taşınarak çıkacaktır. Buna inanıyoruz. Onların, önderliğimizi yargılama güçleri yoktur. Tarihsel olarak, güncel olarak; insanlığın, halkların vicdanında önderliğimizi mahkum etmeleri mümkün değildir. Ama eğer bunu denemeye kalkarlarsa, buna cesaret ederlerse, böyle bir kürsü kurarlarsa, tarihin en büyük yargılamasına hedef olacaklardır. Önderliğimiz, bu tarihin haklılığına, meşruluğuna ve gücüne dayanarak, orada bu gerici tarihi, emperyalizmi, onun işbirlikçilerini, Kürt ihanetini, kemalizmi, faşizmi, yargılayacak ve mahkum edecektir. Bu mahkumiyet zaten yapılmıştır; ikinci bir kez yapılacaktır. Bu mahkumiyet, aynı zamanda zaferin temellerini de döşeyecektir. Sadece mahkum etmekle kalmayacak, aynı zamanda bu yargılama halklarımızın özgür geleceğinin; özgürlük, sosyalizm, demokrasi umudunun, taleplerinin çok güçlü ve gür bir sesle, kararlıca haykırıldığı ve tarihin sayfalarına altın harflerle işlendiği bir kürsü olacaktır. Bu anlamda rejim bundan korkacaktır. Tabii, sadece özel savaş rejimini değil, onun arkasındaki güçler de korkacaktır. Bu anlamda, bu yargılamanın biçimine ilişkin kararı da yine Gladio verecektir. Bu korkularını önderliğimizi tecrit etmeleriyle, kendi başbakanlarını astıkları İmralı adasına hapsetmeleriyle bir kez daha gösterdiler.

Burada, görünürde biz ve özel savaş rejimi savaşıyoruz. Öyle değildir. Bu, işin görünen yanıdır. Biz, insanlığın temsilcileriyiz, ezilen halkların temsilcileriyiz, dünyadaki mazlumların temsilcisiyiz. Biz onlar adına savaşıyoruz. Bugün bayrak önderliğimizin elindedir. Ama, karşımızdaki güçler ise, sadece özel savaş rejimi değildir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, İsrail siyonizmi, Avrupa emperyalist devletlerinin çeşitli güçleri ve Gladio'nun ağında olan birçok bölgesel, yerel, uluslararası güçler bu yargılama sürecinin taraflarıdırlar.

Uluslararası komplocular karanlığı sever. Onlar aydınlığa çıkmaktan, yüzlerine ışık tutulmasından korkarlar. Biz, aydınlıktan yanayız. Bugüne kadar da önderlik bütün faaliyetlerini açık yürütmüştür. Bütün yaşamı, bütün ilişkileri açıktır. Hesabını her zaman halka, insanlığa vermiştir. Yaşamının bütün hikayesinin, onun değişik aşamalarının bütün boyutlarını, hatta duygular boyutunun hesabını halklarımıza, en başta da halkımıza vermiştir. Ama onların insanlığa, halklara hesap verme güçleri yoktur. Onlar tarihin en lanetli, en karanlık, en kirli, en iğrenç güçleridir. En kirli işler onların defterlerinde yazılıdır. Bu anlamda böyle bir hesaplaşmaya, yani "*suçlu kim, terörist kim*" sorusunun sargulanması, yargılanması kürsüsüne kendi yasaları çerçevesinde bile gelmeyeceklerdir.

Muazzam bir güç dengesizliği var. Bütün bu güç dengesizliğine rağmen, onlar kendi kural ve yasalarına göre bile açık bir yargılamayı göze alamayacaklardır. Önderliğimizin yargı gücü karşısında duracaklarını sanmıyoruz. Çünkü orada tarihe ışık tutulacaktır, güne ışık tutulacaktır, geleceğe ışık tutulacaktır. Buna gelmeyeceklerdir. Neler yapabilirler? Göstermelik bir oldu bittiyle, kısa sürede işleri tamamlayıp, komplonun bu aşamasını tamamlamak isteyeceklerdir. Başkanımızın İmralı adasına hapsedip dünyadan tecrit etmeleri bu tutumlarının en açık göstergesidir. Yani komploculuklarını bu aşamada da sürdürecekleri kesin gibidir.

Şimdi kimi güçler "*adil bir yargılama yapılsın*" diyor. Bunun çok fazla geçerliliği yok. Çünkü Türk sistemi, onun hukuk sistemi, Kürdü inkar eden, ona söz hakkı tanımayan, onu yok eden bir hukuk sistemidir. Pratik uygulamaları ise bunun daha da ötesinde bir gerçekliği ifade ediyor, bunu günlük olarak yaşıyoruz. Savunma hakkına saygı gösterme güçleri ve cesaretleri olacak mı? Hayır, bütün uygulamalar böyle olduğunu gösteriyor!

Şimdi işin hukuksal boyutuna baktığımızda ise şu çok açıktır ki; biz, bir ulusal kurtuluş savaşı veriyoruz, dolayısıyla rejimin hiçbir yasası, mahkemesi bizim için meşru değildir, bizim tutsaklık durumumuz, savaş esirliğidir. Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne göre konumumuz budur ve buna göre bir işlem yapılmalıdır. İşin uluslararası hukuksal gerçekliği budur. Ama buna rağmen bir "*dava*" olacaktır. Bizim irademize ve gerçekliğimize rağmen, rejim böyle bir davayı geliştirmeye çalışacaktır.

Tabii, bu yargılama sürecinde şu da bir düşünce olarak öne çıkarılabilir, önerilebilir: "*Ben Türk mahkemelerini tanımıyorum, savaş esiriyim, Cenevre Sözleşmesinin hükümleri uygulanmalıdır. Ben o çerçevede yargılanacağım.*" Bu, gerçekleşir mi, gerçekleşmez mi, ayrı bir konu. Ama, böyle bir talep öne sürülebilir ve onun üzerinden mevcut yargılamaya karşı bir duruş oluşturulabilir. Ama tarihi bir davadır. Belirttiğimiz gibi, 20. yüzyılın en büyük davasıdır ve Demirel, önderliğin kaçırılıp tutsak alınmasını "*cumhuriyet tarihinin en büyük olayı*" olarak değerlendiriyor. Önderliğimizin bu davası da yine 20. yüzyılın en büyük davlarından biri olacaktır. Bu aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin, Anadolu halklarının, insanlığın yargılanıp mahkum edilmek istendiği bir dava olacaktır. Buna karşı da özel savaşın, uluslararası komplonun, emperyalizmin mahkum edileceği bir dava olacaktır. Yani bizim için hiçbir meşruiyeti olmayan, kendi hukuk sistemlerinin asgari kurallarını dahi uygulasalar bile, bu onların tarihsel mahkumiyetiyle sonuçlanacaktır. Çünkü, Önderliğimizin hakkında halkımızın, insanlığın hükmü çok nettir. Suçlu olan, emperyalizmdir, kemalist sömürgeciliktir. Son 15 yıllık savaş içinde işledikleri katliamlar, binlerce faili belli cinayet, kısaca Susurlukta ortaya çıkan kirli özel savaş gerçekliği yargılanıp mahkum edilecektir. Suçlu olan İsrail siyonizmidir, Kürt işbirlikçiliğidir.

Tabii ki, bu süreçle ilgili dayatılan talepleri gerçekleştirmek için çok yönlü bir yüklenme içerisinde olmamız gerekir. **Bu aşamada bizim en önemli gündem maddemiz önderliğimizin yaşam güvencesidir. Bütün güçler her cepheden buna yüklenmelidir. Mücadele her cephede, askeri, diplomatik, yasal, yasadışı cephede; metropollerde, ülkede, Avrupa'da, zindanda, ülkemizin dört parçasında ve dünyanın her yerinde, her türlü olanak kullanılarak bu hedef üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.** Burada Gladio'nun, uluslararası komplonun, onun arkasındaki güçlerin teşhir edilmesi gerekir. Bu güçlerin önderliğimiz üzerinde bundan sonra uygulayacakları baskıların, psikolojik savaşın teşhir edilmesi gerekir. Bize rağmen bir yargılama süreci geliştirilecektir. Bu aşamada biz, "*adil yargılama*" talebinden ziyade, "*uluslararası mahkeme ve yargılama*" noktası üzerinde durmalıyız.

Bunun için hukuksal düzeyde, siyasal düzeyde, halkın eylemli hareketliliği düzeyinde verilmesi gereken mücadele var. Yani aklımıza gelebilecek sayısız mücadele biçimiyle bu süreci kazanmaya çalışmamız gerekecektir. Tabii, bunların hepsini bir bütün olarak düşünmek gerekir. Bu "*dava*" da, sonuçta yukarıda ana çerçevesini çizdiğimiz uluslararası komplonun devamı niteliğinde gelişecektir. Ana eksen yine bu olacaktır.

Bunun yanı sıra bize dönük her türlü uygulamanın içerisine gireceklerdir. Bunu itiraf da ediyorlar. Örneğin, Doğu Ergil, "*bundan sonra PKK'nin kendi içinde dönüşeceğini, emperyalizm açısından daha kabul edilebilir bir çizgiye gelebileceğini, böyle bir önderliğin ortaya çıkabileceğini*" varsayıyor. Bunun gerçekleşme şansı yok, ama adamların planları ortada, bu yeni değildir ve yine dayatılacağını bilmeliyiz.

Kürtlere niye bu kadar düşmandırlar? Çünkü Kürtler, bugün gerçekten de dünya devriminin öncüsüdürler. Emperyalizme karşı ön saflarda savaşan dinamik, bilinçli bir halk gerçekliğine sahiptirler. Bu bilinç de yaratılmıştır, öyle kendiliğinden oluşmamıştır. Bu, öyle bir dalganın sonucunda ortaya çıkan bir kabarma değildir. Adım adım örülen, santim santim, milim milim yaratılan bir gerçekliktir. Savaşın ateşinde ısınarak çelikleşen bir halk gerçekliğidir. Bunun için bütün katliamlara, baskılara, soykırım hareketlerine ve gerici dünyanın üzerine çullanmasına rağmen ayaktadır. İşte Kürtten bunun için korkuyorlar. Çünkü Kürdistan Devrimi'nin tarihsel dinamikleri ve yol açacağı sonuçlar oldukça güçlü ve siyasal sonuçları muazzamdır. Bundan dolayı da gerici dünyanın bize karşı saldırıları çok kapsamlıdır. Bu anlamda hiç kimse rehavete kapılmamalı ve rahattan rahatsız olmalıdır.

Şimdi, bu durum karşısında ne yapılmalıdır? Bunları satır başlıkları biçiminde belirteceğiz. Çünkü Parti Merkezimiz bunları çok net bir biçimde ortaya koymuştur. Yapmamız gereken, öncelikli olarak bu dünya gerçekliğini, bu komployu, bu komplonun bütün aşamalarını çok iyi kavramamızdır. Neyimizle oynamak istiyorlar?

Önderliğimizle oynamak istiyorlar. Önderliğimizi yok etmek istiyorlar. O zaman, önderliğimizin çizgisini, felsefesini, yaşam tarzını, çalışma tarzını, savaşma tarzını kavramamız, özümsememiz, bugüne kadar yapamadıklarımızı yerine getirmemiz bizim için vazgeçilmez bir görevdir. Önderliğimizin çizgisinde, O'nun önderliğinde fırtına gibi esme zamanıdır.

Birliğimizle oynuyorlar. O zaman, parti birliğini gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Önderliğimizin çizgisinde, Parti Önderliğimizin etrafında sımsıkı kenetleneceğiz. Partililer olarak, militanlar olarak ve halk olarak. Parti birliği, bizim gözbebeğimiz gibi korunacaktır. Onlar ideolojik-politik, örgütsel olarak ulusal birliğimize, yani Apocu temeldeki birliğimize yöneliyorlar. O zaman, biz bu birlik için her şeyimizi ortaya koyacağız ve önderliğimizin bu emanetini, yarattığı değerleri her şeyin üstünde tutacağız. Her türlü değerlendirmenin, her türlü kaygının, kişisel egilimin, bireyselliğin üzerinde tutacağız.

Ulusal birliğimizle oynuyorlar, o zaman ulusal birliğimizin üzerine titreyeceğiz. Ulusal birlik kurumlarını (cepheden, parlamentosuna ve daha birçok kuruma kadar hepsini) kucaklayacak biçimde ulusal birliği korumaya çalışacağız ve biz bu sınavı tam da bu aşamada vermek durumundayız.

Gerillamızı marjinalleştirmeye; gerillanın savaşma gücünü kırmaya çalışıyorlar. O zaman biz akın akın gerillaya koşacağız. Gerillanın savaşma ve dayanma gücünü kat kat arttıracağız. İşte şimdi tam da gerillanın fırtına gibi esme zamanıdır. Tam da Apocu tarzda, büyüme zamanıdır.

Onlar, zindanları teslimiyetin, rehavetin egemen olduğu, iradelerin kırıldığı, savaşma azminin yerle bir edildiği bir zemin haline getirmek istediler. Biz, zindanlarda Apocu'luğun sağlam temsilini yapan, en yetkin temsilini gerçekleştiren Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin öğrencileri olduğumuzu, Apocu'luğun zindanlardaki en iyi temsilcileri olduğumuzu kanıtlayacağız. Bu direnişimizi yaşamdan tutalım da düşünüşe, moralden tutalım da en sıradan ilişkiye kadar her zeminde gerçekleştirmenin, kanıtlamanın çabası içinde olacağız.

Halkımız ayaktadır. Bu serhildanlar çok daha nitelikli serhıldanlardır. Bu savaş sıcaklığından, savaşın ateşinden, onun sınavından geçen serhıldanlardır. Bu kalkışı süreklileştirmek, kurumlaştırmak, halkı iktidara taşıyacak düzeylere getirmek bizim görevimizdir, partinin görevidir, cephenin görevidir. Bunu süreklileştirmek gerekir. Bu serhıldanlarla halkın askeri ordulaşmasını, siyasal ordulaşmasını, ulusal birliğini, iktidar organlarını kurmayı da büyük bir görev olarak önümüze koymalıyız.

Bunlar satır başlıkları biçiminde koyduğumuz görevlerdir. Bundan sonra savaş daha da büyüyecektir. Bu yeni bir süreçtir. Yeni bir aşamadır ve yine önderliğimizin önderliğinde, O'nun öncülüğünde zafere koşma, zafere yürüme, zaferi avuçlama, bunun için zafer kişiliklerine ulaşma, sözcüğün gerçek anlamıyla Apocu'laşma dönemidir. Bunu yapacağız. Bu, bizim için artık sözcüklerle ifade edilemeyecek bir yemindir. Sözcüklerle ifade edilemeyecek bir namus borcudur. Bunun böyle değerlendirilmesi gerekir. Böyle algılanması gerekir.

Sonuç olarak:

Çok tarihi günlerden geçiyoruz. Önderliğimiz düşmanın elinde esir. Bunu halkımızın soykırımının tamamlandığı bir gerçeklik haline getirmek isteyeceklerdir. Komplo, bu anlamda da devam ediyor. Buna karşı sonuna kadar örgütlü, sonuna kadar bilinçli, sonuna kadar merkezi, dirençli, iradeli olmak zorundayız. Unutmayalım ki, iradesi güçlü olanlar kazanır. Bizim irademiz boş bir irade değildir, tarihsel haklılığı olan ve geleceği olan bir çizgiye dayanıyor. Gerçekten de yirmi beş yıllık mücadele pratiğiyle kanıtlanmış bir önderlik gerçekliğine dayanıyor. Onun verdiği morale danıyor ve hiçbir halkın tarihinde olmayan çok büyük kutsallıklara danıyor. Bu moralle, bu dirençle, kararlılıkla bu tarihi günlerin üzerine yürümek, bu tarihi günleri kazanmak, bunun için de tam da Başkan Apo'nun istediği biçimde fırtına gibi esmek, dönemi kazanmak gerekiyor. Görev budur, sorumluluk budur. Kendimize inanıyoruz, gücümüze güveniyoruz. Bu inancımızı ve güvenimizi halkımızın mücadelesinin tarihsel haklılığından, mücadelemizin meşruluğundan alıyoruz. Çizgimizin doğruluğundan alıyoruz. Bütün bu değerlerimizin bileşkesi olan önderliğimizin ruhundan, çizgisinden alıyoruz. Biz bu çizgide bu önderlik öğretisiyle zafere koşacağımıza kesinlikle inanıyoruz. Düşmanın bütün beklentilerini, bütün umutlarını boşa çıkaracağız. Bu da bizim onur borcumuzdur.

> ***"Muazzam bir güç dengesizliği var. Bütün bu güç dengesizliğine rağmen, onlar kendi kural ve yasalarına göre bile açık bir yargılamayı göze alamayacaklardır. Önderliğimizin yargı gücü karşısında duracaklarını sanmıyoruz. Çünkü orada tarihe ışık tutulacaktır, güne ışık tutulacaktır, geleceğe ışık tutulacaktır. Buna gelmeyeceklerdir. Neler yapabilirler? Göstermelik bir oldubittiyle, kısa sürede işleri tamamlayıp, komplonun bu aşamasını tamamlamak isteyeceklerdir. Başkanımızın İmralı adasına hapsedip dünyadan tecrit etmeleri bu tutumlarının en açık göstergesidir. Yani komploculuklarını bu aşamada da sürdürecekleri kesin gibidir."***

Bugüne kadar da önderliğimize, şehitlerimize çok söz verdik. Bunları tam anlamıyla yerine getiremedik. Ama bundan sonra bütün gücümüzü, bütün yeteneklerimizi, enerjimizi harekete geçirerek bu verdiğimiz sözleri yerine getireceğiz. Bundan ötesi yoktur. Bu, bir ölüm-kalım, bir varolma-yok olma sorunudur. Büyük bir moralle, her türlü olumsuzluğa karşı, her türlü olanaksızlığa karşı, her türlü düşman ablukasına, saldırısına karşı büyük bir dirençle, büyük bir birlikle, büyük bir umutla önderliğimizin çizgisinde, onun öncülüğünde zafere yürüyeceğiz. Onlar, hayal kuruyorlar. Önderliğimizi teslim alamazlar, tutsak alamazlar. Şu anda tutsak aldıkları sadece bedenidir, sadece fiziki varlığıdır. Ama, önderlik milyonlarda ete-kemiğe bürünmüştür. Bugün milyonlarla birlikte sokaklardadır. Milyonlarla birlikte zafere koşuyor. Bunu örgütlemek, zafere taşımak, bu zafere öncülük etmek partimizin görevidir.

Partimiz, Başkan Apo'nun partisidir. Başkan Apo'nun Partisi olduğunu her koşulda kanıtlayacaktır. Buna sonsuz inanıyoruz. Herkesin, dostların, halkımızın da buna inanması gerekiyor. Bu inanç, 25 yıllık büyük mücadele ve değerlerle yaratılmış, mücadele içinde kanıtlanmış inançtır. Zorluklar olabilir, daralmalar olabilir, ama bu son bir haftanın açığa çıkardığı gerçekler de gösteriyor ki, önderlik tarafından yeniden küllerinden yaratılan Kürt halkı teslim alınamaz. Kürt halkını zaferden başka hiçbir şey tatmin etmez; edemez.

Bir kez daha vurguluyoruz: 15 Şubat bizim için intikam gerekçesi; bizim için zafer gerekçesidir. İntikamımızın gerçek anlamı da özgür, bağımsız bir Kürdistan yaratmaktır. Özgür halkların oluşturduğu Anadolu ve Kürdistan Halklar Federasyonu'nu yaratmaktır. Dahası, yine özgür halkların oluşturduğu Ortadoğu Halklarının Federasyonu'nu yaratmaktır. Bizim intikamımız böyle alınacaktır. Bu hedefimize ulaşıncaya kadar, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan çalışacağız. Bizim için her zaman bayrak olan, önümüzde yol gösterici olan önderliğimizin ışıklı yolunda bunu başaracağız, kazanacağız!

Son sözümüz;

Yaşasın Başkan Apo! Yaşasın Apocu Özgürlük Öğretisi!

Zafer, Başkan Apo ve Apocu Özgürlük Öğretisi öncülüğünde savaşan Kürdistan halkının olacaktır!..

20 Şubat 1999

PKK Başkanlık Konseyi:

Zafere ulaşmak için ölümüne direniş

Bilindiği gibi, Parti Önderliğimiz 9 Ekim'den itibaren uluslararası bir komplonun gündemine alınmış ve yine bu temelde uluslararası bir korsanlık eylemiyle Türkiye'ye götürülmüştür.

Değişik ülkelerin sorumluluk düzeyleri farklı olmakla birlikte, başta Avrupa ve ABD olmak üzere birçok devletin bunda sorumluluğu vardır. Dolayısıyla mevcut durumun suçlusu bu çevrelerdir ve telafisi bu çevrelerin görevidir. Kürt halkına karşı Başkan Apo'nun şahsında geliştirilen komployu tezgahlayan ve uygulayan uluslararası güçler, kendilerini şimdi geliştirilecek yargılama sürecinin dışında tutamazlar.

Halkımız bu komplonun tüm sorumlularını görmüş ve tanımıştır. TC kadar, planın diğer ortaklarına da tepkisini gösteriyor ve gösterecektir.

Başta ABD ve İsrail halkımıza karşı düşmanlığını ilan etmiştir. Halkımız bu düşmanlığa karşı sessiz kalacak kadar onursuz değildir. Halkımız ulusal onuruna ve önderliğine sahip çıkacak; ona düşmanlık yapanlara kendisinin de nasıl düşmanlık yapacağını gösterecektir.

ABD ve İsrail'i bu düşmanca tutumlarından vazgeçip halkımızdan özür dilemeleri ve işledikleri suçu telafi etmeleri konusunda uyarıyoruz.

Partimize dayatılmak istenen işbirlikçi çözüm hesapları boşa çıkacaktır. İster içimizden, isterse dışımızdan gelişebilecek bu tür hesaplara partimiz ve halkımız kesin olarak karşı duracaktır.

Partimizin ve halkımızın mesajı çok açıktır: Aposuz PKK ve PKK'siz Kürt çözümü hiçbir zaman için ve hiçbir koşul altında gerçekleşmeyecektir. PKK'nin ve ona bağlı tüm örgütlerinin, yurtsever halkımızın tek bir sözcüsü, tek bir siyasetçisi ve Kürt sorununun siyasal çözümünün tek bir muhatabı vardır; o da Başkan Apo'dur. Onun dışındaki tüm örgütümüz ve halkımız bu önderlik altında tamamen fedaidir. Partimiz ve halkımızla ilişki arayanlar, Başkan Apo ile ilişkilenmelidir. Kürt sorununu çözmek isteyenler, Başkan Apo ile çözüme gitmelidir. Bunun dışında hiçbir çözüm ve muhatap yoktur ve aranması da boşunadır. Partimizin, ordumuzun ve cephemizin her mensubu, yurtsever her Kürt insanı sonuna kadar bu gerçekliğe bağlıdır. Ve böyle bir çözüm gerçekleşinceye kadar da sadece ve sadece fedai olarak yaşayacak ve fedailik görevini yerine getirecektir.

Bu temelde Ulusal Önderimizin yaşamı üzerine siyaset yapmak isteyen Kürt ve Kürt olmayan tüm güçleri bu düşmanlıklarından vazgeçmeleri için uyarıyoruz. Bugün başta Kürdistan olmak üzere tüm dünyada halkımız ayaktadır. Ulusal onuruna ve önderliğine sahiplenme temelinde kutsal fedailik eylemliliği içindedir. Halkımız bu talimatı Ulusal Önderimiz Başkan Apo'dan almıştır ve hiçbir güç bu talimatı iptal etme ve dejenere etme hakkı ve yetkisine de sahip değildir. Tek bir talimat vardır; o da Başkan Apo'nun talimatıdır. Bize ve halkımıza düşen ise, bu talimatın gereklerini yerine getirmektir. Bu talimat ancak Başkan Apo'nun kendisinin ikinci bir emri ile geçersiz kalabilir. Bunun koşullarını yaratmak da bize değil, bu kompoyu tezgahlayan çevrelere düşer. Halkımız bu temelde bütün öfke ve tepkisini kesintisiz olarak başarıya kadar sürekli meydanlara dökecektir. Ancak bu tepki ve eylemlilik, temel amacından kopuk olmayacaktır.

Avrupa düzeyinde silahsız harekat edilip duyarlı Avrupa halkına ve onun sivil güçlerine zarar verilmeyecektir. Oradaki halkı da yanımıza çeken, hükümetleri harekete geçirmeyi esas alan bir yönelim içerisinde olunacaktır. Türkiye ve Kürdistan'da hiçbir ayırım gösterilmeksizin her tür şiddet haklı ve meşrudur. İster sivil, ister askeri olsun halkımıza yönelik düşmanlık geliştiren her tür kurum, kuruluş ve şahsiyet Kürt halkının hedefidir.

Ayrıca Yunanistan ve Kenya hükümetleri bu komplonun onursuz araçları olmuş, ulusumuza düşmanlık yapmışlardır. Bu gerçeği iyi bilen halkımız, özellikle düşmanlığı ispatlanan Yunan hükümetine karşı sesini yükseltirken, dost Yunan halkının da bundan zarar görmemesine dikkat edecektir. Bu çerçevede halkımıza ve ulusal onurumuza hakaret eden Simitis ve Pangalos, ulusumuzun düşmanıdır. Ve inanıyoruz ki, dost Yunan halkı da bu kişilikleri ulusal hain ilan edecektir.

Burada Alman hükümetini de uyarmak istiyoruz: Halkımızın haklı tepkisine tahammül edemeyen yaklaşım, demokrat olduğunu söyleyenler için utanç verici olmalıdır. Halkımızı tahrik edici her türlü beyanattan kaçınılmalıdır. Almanya hükümetini sorumluklarını yerine getirmeye, komplo ve komplodaki suçunu telafi etmeye davet ediyoruz. Ve bize dostça davranan herkesin bizden sadece dostluk göreceğini belirtiyoruz.

Yine Ortadoğu'daki tüm ilerici ve yurtsever güçlerin, mevcut komplonun kendilerini de içerdiğini ve geç kalmanın kendileri için bir felaket olacağını bilmelerini istiyoruz. Bu nedenle önderliğimizin durumuna yönelik olarak her türlü diplomatik çabayı seferber etmelerini ve bunun bizden çok kendilerinin yararına olacağını belirtiyoruz.

Kahraman Kürdistan halkı!

İçinden geçtiğimiz süreç umutsuzluğun değil, umudun sürecidir. Başkan Apo, yıllar önce şunu söyledi: "*Benim ölüm, dirimden daha fazla iş yapar.*" Yıllarca halkımızı ve partimizi de bu temelde eğiterek hazırladı. Bugün halkımız başta ABD ve İsrail olmak üzere, uluslararası genişlikte tüm düşmanlarımızı titrecek düzeye ulaşmıştır. Halkımız her zamankinden daha coşkulu ve ayaktadır. Partimiz önderlik çizgisine her zamankinden daha yakın savaş ruhu, iddiası ve kararlığı ile doludur. Olaylar her açıdan halkımızın lehine gelişmektedir. Ve başarıya ulaşmak için ölümüne kesin bir direniş sürdüreceğimiz bilinmelidir. Bundan sonra da savaşımımızın, yaşamımızın ve eylemlerimizin tek bir amacı vardır; o da ifadesin şu sloganda bulmaktadır:

Başkan Apo için uluslararası güvenlik ve uluslararası yargılama!

Yaşasın halkımızın onuru Başkan Apo!

Yaşasın Kürt halkı ve onun şehadete ulaşan yiğit evlatları!

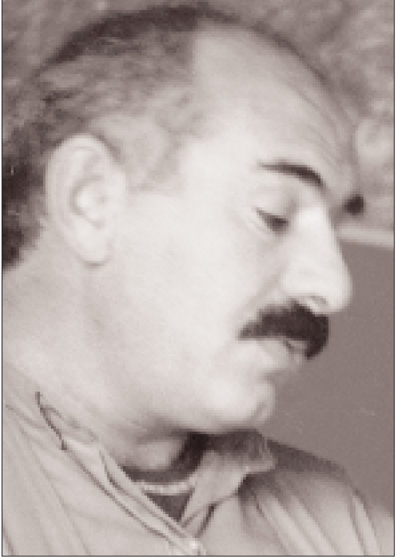
Yaşasın partimiz PKK!

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve ihanet!

18 Şubat 1999
PKK Başkanlık Konseyi

PKK Merkez Komitesi Üyesi Ferhat (Osman Öcalan) yoldaş:

Israrla savaşımızı sürdüreceğiz, büyüteceğiz, yayacağız

Kuzey'de, Küçük ve Büyük Güney'de, Doğu'da, metropolde ve yurtdışında yaşayan tüm halkımıza, demokratik güçlere, insan hakları kuruluşlarına çağrımızdır.

9 Ekim'de başlatılan komplo, önderliğimizin uluslararası kirli ilişkiler sonucunda Türkiye'ye götürülmesiyle yeni bir aşamaya girmiştir. Her şeyden önce önderliğimize karşı gerçekleştirilen bu komplo, kelimenin tam anlamıyla uluslararası bir korsanlık örneğidir. Burada uluslararası hukuk kuralları ve insanlık değerleri hiçe sayılmıştır. Avrupa Birliği ülkeleri başta olmak üzere, insan haklarından çokça bahseden bütün güçler, insanlığın gözleri önünde cerayan eden bu olaylar karşısında en rezilane bir tutum sergilemişlerdir.

Barışa, özgürlüğe, halkımızın kendi kendisini ifade etmesine olanak tanımamışlardır. Önderliğimiz barış için Avrupa'ya gelmişti. Jenoside uğrayan, insanca bir yaşam için her şeyini ortaya koyan bir halkın önderliği olarak insanlığa barış elini uzatmış, elin sıkılmasını istemişti. Ama ne var ki demokrasiden, insan haklarından çokça bahseden bu güçler, halkımızın özgürlük ve barış elini tutmamışlardır. Tam tersine kirli ilişkiler ağı temelinde insanlık değerlerini hiçe sayarak, uluslararası hukuk kurallarını çiğneyerek, kirli ilişkilere dayanan bir korsanlık eylemi ile 9 Ekim komplosunu yeni bir aşamaya vardırmışlardır. Açıktır ki, bu komplo Ulusal Önderliğimizin şahsında tüm halkımıza karşı düzenlenmiş bir komplodur. Bu komplo; halkımızın özgürce, barış içerisinde yaşamasını istemeyen emperyalist ve karanlık güçlerin düzenlediği bir komplodur, bir korsanlık eylemidir. Bununla kirli çıkarlarını halkların özgürlük ve barış içinde yaşamasının üstünde tuttuklarını, tartışmaya yer vermeyecek biçimde kanıtlamışlardır. Bu durumda bizden bekledikleri, kasabın önünde ölümünü bekleyen koyun misali, Türk devletinin jenosidine boyun eğmektir. Önderliğimiz şahsında Kürt halkı jenoside yatırılmıştır. Bunun başka bir anlamı, farklı bir yoruma tabi tutulabilecek yanı da yoktur. Açıktır ki halkımızın da buna bir cevabı olacaktır.

Özgürlük, emperyalistlerin çıkarlarına rağmen yürütülecek savaş ve mücadeleyle elde edilebilir. En başta şunu iyice görebilmeliyiz: Emperyalistler, dünya gericiliği, kirli ilişkiler içerisinde bir halkın özgürlüğünü, barış istemini ekonomik çıkarlarına kurban etmişlerdir. İnsanlık değerlerini ve evrensel hukuk kurallarını Türk devletine peşkeş çekmişlerdir. Ancak hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki, emperyalistlerin ve gericilerin umdukları gerçekleşmeyecektir.

Halkımız cevabını nasıl geliştirecektir? Ülkemizin dört bir parçasında ve yurt dışında yaşayan halkımızın her ferdi, bundan böyle Ulusal Önderliği'nin çizgisini, özgürlük savaşımını yükselterek sürdürecektir. Bunların beklentilerini kursağında bırakacaktır. Her halk gibi bizim de özgürce yaşamaya hakkımız vardır, her halk gibi bizim de katledilmeden yaşamaya hakımız vardır. Kimse bu hakkı elimizden alamaz, hiçbir ekonomik çıkar için bu insanca talepler ayaklar altına alınamaz.

Emperyalistler, gerici güçler, sömürgeciler halkımızdan şunu istiyorlar: Katledilmenize rıza gösterin. Bilinmeli ki, bugünün Kürdü, eski Kürt değildir; Başkan Apo'nun yarattığı yepyeni bir halk vardır. Nerede yaşarsa yaşasın, her Kürt artık bir onur sahibidir ve bu onuruna sahip çıkacaktır. Başkan Apo'nun yarattığı her Kürt özgürlük için, şerefi için vardır. Kürt'ten başka bir şey beklenmemelidir. Halkımız, Ulusal Önderliğimizin çizgisinde ulusal kurtuluş savaşını gerçekleştirmek için dünyayı ve yaşamı Türk devleti için zindan haline getirmelidir.

Partimiz, ordumuz ve cephemiz, halkımız adına şunu mutlaka yerine getirecektir: Türk devletinin Ulusal Önderimize karşı gerçekleştirdiği komplo ve korsanlık eylemini pahalıya ödetecektir, pişman edecektir. Her Kürt, bu temelde hazır olmalıdır. Özellikle ülke topraklarında yaşayan, metropollerde yaşayan halkımız her türlü eylem hakkını kendisinde görmelidir. Bu noktadan sonra her türlü eylem meşrudur. Tüm olanaklarını bu doğrultuda harekete geçirmelidir. Düşmana boyun eğilmez, düşmanla sadece ve sadece savaşılır.

Yurtdışındaki halkımız için şunu söyleyebiliriz: Kendimizi değil düşmanı yakmalıyız. Silahlı mücadele dışında, ulusal demokratik hakları için, en başta da önderliğini sahiplenmek için meşru müdafa eylemlerini sürdürmelidir. Hiç kimse bu eylemin önünü alamaz.

Unutulmamalıdır ki, ABD halkımıza düşmanlık yapmaktadır. Biz bugüne kadar Amerika'ya düşmanlık yapmamak için özen gösterdik. Biz düşmanlık yapmamak için ısrar ettikçe, o bize karşı düşmanlığını sürdürdü. Yine İsrail siyonizmi halkımızın tüm haklarına karşı kendi kirli çıkarları için Türk devletinin yanında tavır aldı. Türk ordusunu donattı, uluslararası alanda işbirliğine gitti ve halkımızın katliamdan geçirilmesinde TC'ye eşlik etti. Biz İsrail halkına özellikle düşmanlık yapmak istemedik. Biz düşmanlık yapmak istemedikçe onlar bize düşmanlık yaptılar. Bu ucube devlete, bu katil devlete hizmet sundular.

Ve ABD yetkilileri utanmadan Türk devletinin korsanlık eyleminde ona destek verdiğini, bundan da mutluluk duyduğunu söylüyor. Bu mutluluk kirli çıkarlarından başka bir şey değildir. Yine Almanya, İtalya, Rusya, özellikle Yunanistan, Başkanımıza karşı kirli bir işbirliği yaptılar. Tam bir kirlilik örneği sergilediler.

Yunanistan Dışişleri Bakanı Pangalos halkımıza hakaret etmiştir. Ne Yunanistan hükümetinin, ne de bir başkasının halkımıza hakaret etmeye hakkı yoktur. Yaptığı kirli işten dolayı sadece bir hakkı vardır; o da kendisini halkımıza ve önderliğimize afettirmektir. Yine Pangalos, Yunanistan'daki Kürtleri Türk devletine teslim etmekle tehdit etmekte. Bu sadece ve sadece TC ile geliştirilen kirli ilişkilerin sürdürülmesidir. Yunan halkı erdemli bir halktır, dostluğun değerini bilen bir halktır. Hükümetinin bu kirli politikasına alet olmayacaktır. Biz Yunan halkını, onun yurtsever, demokratik güçlerini, Simitis hükümetinin geliştirdiği bu kirli ilişkilere dur demeye, ona karşı tutum takınmaya çağırıyoruz!

Yine diğer güçlerin bu kirli işkilerle insanlık değerlerini ayaklar altına aldığını belirtiyoruz. Ve yeter artık halkımızın yakasından elinizi çekin diyoruz. Siz yüzyıllardır halkımızı önce Osmanlı'ya, bugün de katil TC'ye teslim ediyorsunuz. Bunu yapmayın! Bu halka bunu yapmaya hakkınız yoktur! Bu halk kendisini savunmasını bilecektir! Bu halkı meşru müdafa hakkını kullanmaya zorlamayın!

İlerici, demokrat güçlere, insan hakları savunucularına çağrımız şudur: Artık sesinizi yükseltin, bu halkın boğazlanmasına sessiz kalmayın. Onun önderliğinin bir korsan eylemle, TC gibi ne yapacağı belli olan vahşi bir devletin eline, sömürgeci, katliamcı gücün eline teslim edilmesine, hukuk dediği orman kanunlarını uygulamasına seyirci kalmayın, sesinizi yükseltin. Bu insanlığın bir gereğidir. İnsanlığınızı maddi çıkarlarla tırampa etmeyin, insanlık değerleri daha yücedir. Bu değerler temelinde harekete geçin.

Önderliğimizi sadece uluslararası tarafsız bir mahkeme yargılayabilir. Türk devletinin önderliğimize ve halkımıza hesap sormaya hakkı yoktur, hesap vermesi gereken bir güç varsa o da Türk devletidir. Türk devleti bugüne kadar yüzbinlerce Kürdü katletti, onu topraklarından sürdü, aç ve sefil bıraktı. Dünyanın gözleri önünde, insanlığın gözünün içine baka baka bunu yapmıştır, yapmaya devam etmektedir. Hesap vermesi gereken tek biri varsa o da bu devlettir. Ne önderliğimizden, ne partimizin ve ordumuzun herhangi bir üyesiden, ne de halkımızın herhangi bir ferdinden hesap sormaya hakkı vardır. Sadece ve sadece Kürt halkına hesap verebilir. Tek ısrar edeceğimiz tutum budur.

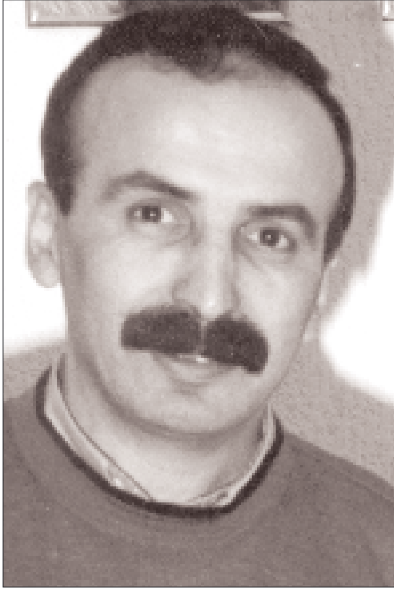
Partimiz tüm üyeleriyle, ordumuz bütün savaşçılarıyla tam bir birlik içerisindedir. Her gün bize hitap ettiği koşullarda, bir türlü hayata geçiremediğimiz önderliğimizin düşüncelerini, çizgisini bundan sonra bütün ısrarımızla hayata geçireceğiz ve Türk devletine önderliğimize karşı düzenlediği komployu çok pahalıya ödeteceğiz. Artık hiçbir Türk yetkilisi evinde rahat etmeyecektir. Çok geçmeden bunu görecektir. PKK yapmazsa bile Kürt halkı bunu yapacaktır. Ülkedeki, metropoldeki halkımızı bu temelde harekete geçmeye çağırıyoruz. Tüm halkımıza diyoruz ki, tek bir işimiz vardır; o da özgürlük için savaştır, özgürlük için mücadeledir. Kürdün başka türlü yaşama hakkı yoktur. Bunu ilke edinmelidir.

Parti Merkez Komitesi ve ARGK komutanlığı olarak sizi bu temelde duyarlı olmaya, eyleminizi yükseltmeye, aralık vermeden sürdürmeye çağırıyoruz. Ve tekrar diyoruz ki, önderliğimizden hesap sorulamaz, hesap vermesi gereken bir güç varsa o da vahşi, katliamcı Türk devletidir. Israrla savaşımızı sürdüreceğiz, büyüteceğiz, yayacağız, her türlü eylem biçimini Türk devletine karşı uygulayacağız. Önderliğimizi en doğru savunma biçimi, savaşı ve mücadeleyi her zeminde yükseltmektir. Bu böyle bilinmelidir.

Tekrar ediyoruz, Avrupa'daki halkımız silah dışında her türlü meşru mücadele biçimlerini kullanmalıdır. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

Şimdi partimizin, ordumuzun, cephemizin ve halkımızın tek şiarı vardır, o da; Başkan Apo'nun yolunda zafer için yürümek, yürümek, yürümektir!

17 Şubat 1999

PKK Merkez Komite Üyesi Mustafa Karasu yoldaş:

Biz susarsak dünya susar, biz susarsak Kürtlük biter

Şu anda dünyada insanlık tarihinden bugüne kadar hiçbir örgüt, hiçbir parti bu kadar fedai gücüne sahip değildir. Herkes şunu iyi bilsin ki, PKK fedailer ordusudur. Her bireyi bir fedaidir. Bu harekete geçtiği taktirde herkes rahatsız olacaktır, hiçkimse memnun olmayacaktır. ABD'ye de sesleniyoruz, İsrail'e de sesleniyoruz, Avrupa'ya da sesleniyoruz; gelişmelerin bu noktaya gelmesi istenmiyorsa, Kürt halkının öfkesini kazanmak istemiyorlarsa bu insanlık katliamına, bu soykırıma, Türk devletinin Kürtleri tümden yok etme politikasına dur demeleri gerekiyor. Kürt halkı Apo'dan ayrıdır PKK ayrıdır, Apo ayrıdır politikasından artık vazgeçmeleri gerekiyor. Kürt halkını PKK'den, Başkan Apo'dan ayırmak mümkün değil. İran'daki Kürtlerin ayağa kalkması, Güney'deki Kürtlerin ayağa kalkması, Avrupa'daki bütün Kürtlerin ayağa kalkması neyi gösteriyor? Başka Kürt var mıdır, varsa nerdedir? Bunu herkesin bilmesi gerekiyor. PKK ile Kürtleri ayırmak Kürtleri inkar etmektir. Kim PKK'yi inkar ediyorsa Kürtleri inkar ediyor demektir. Bunu bir kere iyi bilinmesi gerekir.

Şimdi herkese sesleniyoruz. Önderliğimizin gerçekleştirdiği devrim son 50 yıllın en büyük devrimidir. Büyük Rus ve Çin devriminden sonra en büyük devrimidir. Belki devletimizi kuramadık, siyasal çerçeveyi oluşturamadık ama, son 50 yılın en büyük devrimi gerçekleşmiştir. Gerillanın temel görevi ve yaptığı sadece siyasal devrim değildir. Onun yaptığı sosyal depremdir, sosyal değişikliktir; duyguda, düşüncede, ideolojide, yeni yaşam tarzında yarattığı değişikliktir. PKK'nin kadroları da, merkezi de yalnızca siyasi amaç için mücadele için bir araya gelmiş güçler değil. Çok güçlü ideolojik temeli var, çok güçlü duygu temeli, çok güçlü yeni yaşam temeli var. Bu yönüyle PKK'nin öncü kadrolarının hepsi belli bir ideolojik temelde gelişmiş kadrolardır. Bunlar arasında bir ayrım olduğunu söylemek, PKK'nin gelişim düzeyini, nasıl bir ideolojik hareket olduğunu, nasıl sosyal devrim yaratan bir hareket olduğunu görmemektir. Bu yönü ile PKK, Vietnam İşçi Partisine göre çok daha büyüktür.

Vietnam İşçi Partisi, ABD'ye karşı, Fransa'ya karşı, Japonya'ya karşı mücadele ederek zafer kazanmıştır. Gerçekten siyasi olarak çok büyük bir devrimdir. Ama herkes şunu bilsin ki, PKK'nin yarattığı devrim, sosyal açıdan, değişim açısından, dönüşüm açısından, Vietnam devriminden veya son 50 yıldaki bütün ulusal kurtuluş savaşlarından daha güçlüdür. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor. PKK'nin böyle bir ideolojik temeli var, böyle birlik temeli var. PKK'yi *"şu kişi, şöyledir bu kişi böyledir"* diye ayırmak PKK'yi tanımamaktır, PKK konusunda yanılgıya düşmektir. Eğer hesaplar bunun üzerine yapılıyorsa, kimse yapmasın yanılır! Bunu yıllarca söylediler. Türk devleti yıllarca bu konuda spekülasyon yaptı. Yeni değildir. Bugün verdiği isimlerin hepsini defalarca televizyonlarda, gazetelerde verdi. Bunların farklı tutumu var diye. Ama hiçbirisinin de gerçek olmadığı ortaya çıktı.

Biz varolma-yokolma savaşımı veren bir ulusuz. Hepimiz bunun bilincindeyiz, önderliğimizin yaşamı tehlikede, hepimiz bunun bilincindeyiz. Bu bilinçte olan bir halkın, üçbin yıllık kölelik tarihini ve geleceğini düşünen bir halkın ve onun evlatlarının küçük hesaplar yapması düşünülemez. Öyle siyasi ayrılıklar yapması düşünülemez. Bu mümkün değildir. Şu anda bıçağın altına yatırılmak isteniyoruz. Bu koşullarda bizim için gerekli olan eskisinden daha fazla birlik, eskisinden daha fazla önderlik gerçeği etrafında bütünleşme, eskisinden daha fazla mücadeleye yüklenmedir. Kongremiz bunu gerçekleştirmiştir.

Önderliğimiz zaten üç aydır bu tedbiri alıyordu. Her konuşmasında, *"komplo bitmedi, devam ediyor"* demiştir. Ve her seferinde *"bütün örgütlenmenizi, düzenlemenizi ona göre yapacaksınız"* demiştir. Ona göre yapılmıştır. Bu konuda hazırlıklarımız da tamamdır. Böyle bir sürece biz hazırdık. Yani komplonun devam ettiğini biliyorduk. Hatta önderlik son talimatında, *"komplo devam ediyor, eğer böyle giderse yanınıza gelebilirim"* diyordu. Önderliğin böyle bir girişimi de vardı. Fakat bu süreçte bu komplo gerçekleşti. Bu konuda yapılan spekülasyonlar tamamen halkın ve kadroların moral düzeyini düşürmek içindir. Hiç kimse, halktan hiç kimse buna inanmamalıdır. Hiç kimse buna umut bağlamamalıdır. Eğer ABD emperyalizmi buna umut bağlıyorsa yanılıyor, Avrupa bağlıyorsa yanılıyor. Kimi olumlu denilen çevreler *"Acaba PKK dağılacak mı?"* diyorlarsa yanılıyorlar. Aksine PKK kendi birliğini güçlendirerek sürdürecektir. PKK önderliği devam ediyor. PKK önderlik gerçeği ile yürüyen bir harekettir. PKK önderliği nedir? Herkes şunu bilmeli, Kürt halkı birleşemiyordu, önderlik birleştirdi; iki kişi bir araya gelemiyordu, önderlik getirdi. Biz PKK Önderliği'ne niye ulusal önder dedik? Kürtlerin ulusal zaafını giderdiği için dedik. Kürtlerin bir araya gelmeme bilinci vardı, bu bilinci ortadan kaldırdığı için ulusal önder dedik. Bu bilinci de hepimiz önderlikten aldık, önderlik hepimize bu bilinci verdi. Kürdün temel zaafı giderilmeden, hiçbir soruna çözüm bulunamayacağını herkese gösterdi. Kişiliği bunun kanıtıdır! Bütün ulusu kendi kişiliği etrafında birleştirdi. Bir tek partili kadroları ve Kuzey halkını değil, dört parçadaki halkı birleştirdi. Böyle bir gerçeklik içinde, böyle bir ideoloji ile yetişen kadroların tabiiki öyle spekülasyonlara zemin olmayacağı açıktır. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor.

Bir de şunu belirtmek gerekiyor; önderlik gerçeği çerçevesinden Kürt halkı büyük bir dönüşüm yaşadı, duyguda, düşüncede, yaşam felsefesinde dönüşüm yaşadı. Öyle bir halk yaratıldı ki, bu halk öyle bir çelikleşti ki; şu veya bu darbeyle sarsılıp yıkılabilecek bir halk değildir. Elbette önderliğimizin tutuklanması bizim için büyük bir kayıptır, halkımız için de büyük bir kayıptır. Ancak kendi ideallerini gerçekleştirebilecek bir parti, ordu ve halkı da yaratmıştır. Bir boşluğun yaşanmasına izin vermeyecek tedbirlerini almıştır. Eğer bugün bütün Kürtler ayaktaysa bu tedbirler sayesindedir. Kürt halkının tarihte kendi içinden çıkarttığı böyle bir başka önderi olmamıştır. Kürtlerin gelmiş geçmiş en büyük önderidir. Doğu halkı kendiliğinden niye ayaklanıyor, Urmiye'de, Tahran'da, Mahabbat'ta... İşte 30 bin kişi yürümüş Mahabat'ta. Diğer başka yerde de halk böyle ayakta. Buralarda bizim örgütlenmemiz de yok. Niçin ve nasıl ayaklanıyor? Çünkü biliyor ki Kürdistan tarihinin çıkardığı en büyük önderdir. Halk bunu hissediyor. Bu nedenle önderliğini kaybetmenin acısını büyük yaşıyor. Güneydeki halk hissediyor, dünyadaki halk hissediyor. Bu önderliğin kendisini özgürlüğe götüreceğini bildiği için sahipleniyor. Halkın durumu da budur. Artık duyguda, düşüncede o sunni sınırlar kalmamıştır. Halk iyice birleşip güçlenmişdir.

Halkın bu kadar birlik olduğu, dört parçanın birleştiği bir çerçevede herhalde biz kadrolara düşen görev de birliğimizi daha da pekiştirmektir. Yaptığımız da budur. Dost, düşman herkesin bunu iyi bilmesi ve politikasını ona göre yürütmesi gerekiyor. PKK'yi ayrı, halkı ayrı göstermek, Kürt sorununu ayrı PKK'yi ayrı göstermek, kesinlikle işi çıkmaza sokmaktır.Biz bütün herkesi bu tür tutumlardan vazgeçmeye çağırıyoruz. Bunların hiçbir faydası yoktur.

Türk halkıyla da, Türk devletiyle de her zaman barış kapısını açık tuttuk. Eğer bugüne kadar Türk-Kürt çelişkisi ve savaşı doğmadıysa bunun nedeni önderliğimizin Türkiye halkına ve değerlerine bağlılığındandır. Çünkü önderliğimiz biraz Türkiye gerçeğinde ortaya çıkmıştır. Denizlerin, Mahirlerin mücadelesine saygı duyarak kendi devrimsel önderlik gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Yani daha baştan Türkiye halkından kopuk değildi. Bu yönüyle, Önderliğimiz geçmişten beri her türlü siyasi çözüme açıktı. Yine ABD ve benzerlerine karşı eğer çok şiddetli bir yönelim olmadıysa, bu, önderliğimizin sorunu gerçekçi çözümlere götürmek istemesindendi. Asıl muhatabın Türk devleti olduğu gerçeğinden hareket ederek hedefi genişletmeden, savaşı sadece onunla yürüttü ve bugüne kadar getirdi. Ama uluslararası komplo da gösteriyor ki, Kürtlerin bu dünyada yaşamasına izin verilmek istenmiyor. Bu durumda savaşı sınırlı ve kontrollü geliştirme tutumumuzun ilelebet sürmesi zor görünüyor.

Eğer bu yaklaşımlar devam ederse, bu komplo devam ederse, önderliğe yönelik politikalar bu biçimde devam ederse Kürt halkını durduramazsınız, durdurmak da mümkün değildir. Duygular yoğun, öfkeler yoğun. Bunun ne getireceği bilinmez. Halk eylemini daha çok tırmandırıp geliştirecektir. Direnişini ülkede, dünyada geliştirecektir, Türkiye'de metropollerde geliştirecektir. Bunu herkesin böyle bilmesi gerekir. Sorunun ciddiyetini görüp anlamak gerekiyor. Çözüme yanaşmayan ve komplolarla sorunu çözebileceğini sanan Türk devletini tanımak gerekir, Osmanlı'yı tanımak gerekir, Türk devleti ve Osmanlı özel savaş yöntemleriyle bugüne kadar dünyayı uyutmuştur. Yüzelli yıldır nasıl ayakta kalıyor bu devlet? Hasta adamken dünya, çelişkilerini kullanarak ayakta kaldı. 1920'den sonra zayıf düştü sosyalistlerle-emperyalistler arasındaki çelişkileri kullanarak ayakta kaldı. Şimdi yine bölgedeki coğrafik önemini kullanarak ayakta kalmaya çalışıyor. Ve bu temelde de kendi politikalarını yürütmeye çalışıyor. Yıkılıp dağılma korkusundan kurtulamıyor. Bu korkuyla yatıp kalkıyor. Kürtlerin varlığını ve haklarını kabul ederse biteceğini sanıyor. Bu nedenle Kürt halkının varlığını dahi inkar ediyor, kabul etmiyor. Kabul etse siyasal çözüm çoktan gelirdi. Siyasal çözüme gidilirdi. Korktuğu başına gelmezdi. Tersine bu sorundan kurtulmakla daha da güçlenirdi. Sorunun siyasal çözümüne PKK'nin veya şunun bunun engel olması sözkonusu değildir.

Türk devletinin politikası tümden inkar olunca, önderliğe böyle yaklaşması da normaldir. Elinden geldiği kadar imha etmek isteyecektir. Eğer fırsat verilirse Şex Said'e, Seyit Rıza'ya yaptığını yapmak isteyecektir. Bu konuda bütün halkın duyarlı olması gerekiyor, bütün dostların duyarlı olması gerekiyor. Dünyada hiç kimsenin aldanmaması gerekiyor. Türkiye'nin vereceği hiçbir güvence yoktur, vereceği hiçbir söze de inanılamaz.

Sözde kendi hukukunu uluslararası kurallara uygun hale getirecekmiş, uluslararası kurallara uyacakmış. Bunların hiçbiri doğru değildir. Dün siyaset meydanında özel savaşın, yani derin devletin sözcüsü Kenan Yavuz *"kanunlar uygulanmalıdır, sonuna kadar götürülmelidir"* diyor. Şimdi bu dikkate alındığında yargılama konusunda hassas olmak gerekiyor. Bu konuda en kötü ihtimale karşı halkımızın ve dostlarımızın hazır olması gerekiyor. Türkiye üzerindeki baskının arttırılması gerekiyor, mücadelenin büyütülmesi gerekiyor. Yargılamayı engelleyecek olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde askeri hakimlerin bulunması değildir. *"Bunu Avrupa kabul etmez, yargılama uzar"* diyerek kendimizi kandıramayız. Yasayı da hakimi de değiştirirler, devam ettirirler. Bunların hiçbirisi engellemez. Türk devletini engelleyecek olan Kürt halkının direnişidir, gerillanın mücadelesidir, dostların etkili dayanışması ve mücadelesidir. Bunlar devam ederse o zaman olumsuz sonucu engellemek mümkündür. Bu konuda Kürdistan tarihi derslerle doludur. İsyanlar ezilmiş, sembol olarak da önderler idam edilmiştir. Bu Şex Said'de de böyledir, Seyit Rıza'da da böyledir, 1971'lerde devrimci hareketin ezilmesinden sonra da böyledir. Bu nedenle Kürt halkının her yönlü direnerek önderlik etrafında kenetlenmesi gerekiyor. Yargılamanın basit ayrıntıları üzerinde çok fazla yoğunlaşmamak gerekir. Bunlar biçimsel sorunlardır. Daha çok yapılması gereken, baskıyı ve mücadeleyi artırmak, Türk devletinin bu politikasını boşa çıkarmaktır. Onun katliamcı yüzünü dünyaya göstermektir.

Yargılanacak olan biri varsa bu PKK değildir, PKK Önderliği değildir. Türk devletinin işlediği binlerce faili meçhul cinayetler vardır; Cizre'de, Şırnak'ta, Nusaybin'de, Lice'de. Kulp'ta, Doğubeyazıt'ta ülkenin her köşesinde yapılan toplu katliamlar vardır. Bütün Kürt işadamlarının öldürülmesi vardır. Kürtlerin üzerinde yıllarca en yoğun baskı vardır. Yani yargılanması gereken Türk devletidir, Türk devletinin bu kirli gerçekliğidir. Biz bunu daha önceki bildirilerimizde de ortaya koyduk. Uluslararası bir yargılamayı kabul edebiliriz, üçüncü bir ülkede yargılamayı kabul edebiliriz. Türk devleti hâlâ Kürt gerçeğini kabul etmiyor. Kürt gerçeğini kabul etmeyen yargılama, adil bir yargılama olabilir mi? Kürt gerçeğini kabul etmeyen, Kürdü inkar eden bir yargılamada Kürt önderliği yargılanabilir mi? Bu mümkün değildir. Zaten diyorlar biz hain olarak yargılayacağız. Bu nereden kaynaklanıyor; Kürt gerçeğini inkar etmekten, Kürt halkını inkar etmekten, Kürt halkının haklı taleplerini yok saymaktan kaynaklanıyor. Bu yönüyle bu yargılamanın, göstermelik olacağı açıktır. Sadece dünyaya sözümona hukuk devleti olduğunu göstermek için bunu yapmaya çalışacaktır. Çok kısa sürede davayı sonuçlandırmaları öfkeleri çok artırabilir, çok şiddetlendirebilir. Bu nedenle "hukuki kılıfa nasıl sokarız, uluslararası hukukla nasıl uyumlu hale getirebiliriz. Avrupa'daki sözleşmelerle nasıl uyumlu hale getirebiliriz, bunun prosedürünü, bunun formalitesini nasıl yerine getirebiliriz" diyerek biraz zamana yayabilirler. Fakat burada formalite bir olay yok, bir halkın kaderi söz konusudur. Bu nedenle halk da yargılama sürecinde önderliği ile kenetlenmelidir. Önderliğine sahip çıkmalıdır. Onderlik yakınlarına gelmiştir. Şu anda Kürdistan'a ve metropollere yakın bir yerdedir. Başkan Avrupa'da iken biri ilticayı kabul ettirme sorunu Avrupa kitlesinin sorunu idi, öncülüğü Avrupa kitlesi yaptı. Tabi Avrupa kitlesi yine önderliğine sahip çıkacaktır, sahiplenmeyi sürdürecektir. Ama şimdi sorun Türkiye'nin sorunudur, Kürdistan sorunudur bu nedenle Kürdistan'daki halk, Türkiye metropollerindeki halk her türlü meşru haklarını, meşru savunma haklarını kullanarak önderliğine salip çıkmalıdır. Bu konuda hiçbir eylem gayri meşru değildir. Çünkü bir halk yokedilmek isteniyor. Yok edilmek istenen bir halkın bütün direnme biçimleri meşrudur. Hiç kimse, halkın yapacağı hiçbir eyleme gayri meşru diyemez. Bu yönüyle halkımız her türlü eylemi kullanmalıdır. Hiç kimse halkın eylemlerinin önünü kapatmamalıdır. Biraz bilinci olan, biraz yüreği olan, biraz dili olan, biraz örgütlenme kabiliyeti olan tabii ki bu halkı örgütleyip önderlik etrafında birleştirmelidir. Halkımız bilinçlidir, bilinçli birçok insan vardır. Metropolde, Kürdistan'da vardır. 20 yıllık mücadelemiz halkımızı bilinçlendirmiştir. 20 yıldır eğitim görüyor bu halk. Savaş içinde düşmanı tanıyarak, dünyayı tanıyarak, her gün yaşayarak eğitimini gördü. Bu yönüyle hiç kimse ben bir şey yapamıyorum diyemez. En sıradan Kürdün bile yapacağı bir şey varken, herhalde biraz siyasetle ilgilenenlerin, biraz siyaseti tanıyanların mutlaka halka öncülük yapmaları gerekiyor. İki, üç kişi bir araya gelip örgütlenmesi gerekiyor. Yani her şeyi partiden, ordudan beklememek gerekiyor. Şimdi görev halkın kendisini örgütlemesidir. Devrimlerin doğası budur. Devrimlerde halk kendini örgütler, kendi eylemini kendisi gerçekleştirir. Öncü yapacağını yapıyor, parti yapacağını yapıyor, ordu yapacağını yapıyor, daha da yapacaktır. Şimdi partinin, ordunun milyonlarca halka tek tek ulaşabilmesi mümkün değildir. Bu yönüyle herkes görevlidir, herkes örgütçüdür, herkes militandır. Bunun aydını da böyledir, gençliği de böyledir, kadını da böyledir, yaşlısı da böyledir. Hiç kimse kendisini bunun dışında tutamaz. Çünkü ortada bir ulusal sorun var. Önderliğin yakalanması ulusal bir sorundur, ulusal soruna da en geri bilinçte olandan, en yüksek bilinci olana kadar hepsinin sahip çıkması gerekir. Kimse kendisini bunun dışında tutamaz. Hiçbir kurum, hiçbir kuruluş, hiçbir Kürt kişisel olarak "*benim konumum şudur*" diyemez. Şimdi bunun zamanı değildir. Şimdi herkesin beyniyle, yüreğiyle, imkanıyla bu örgütlenmeyi gerçekleştirmesi gerekiyor. Bizim beklentimiz budur, önderliği salıplenmek, önderliğe saygı, sevgi bağlılık budur. Bunu yapacak güçteyiz, metropollerde bu gücümüz var, Kürdistan'da bu gücümüz var. Düşman üzerimize gelebilir, her şeyin bedeli vardır, bedelsiz hiçbir şey olmaz güzeliklerin mayası acılarıdır. Özgürlüğün mayası katliamlardır, şiddettir, hapishanedir. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor *"zordur, düşman şiddet uyguluyor"* diyerek bundan kaçınmak mümkün değildir.

Biz diyoruz fedaiyiz, gerçekten de şu anda binlerce PKK gerillası fedaidir, hepsi *"biz intihar eylemi yapacağız, fedai eylemi yapacağız"* diyor. Hepsi bir bomba olmak istiyor, hiç kimsenin şu anda kendisini düşündüğü yok. Halktan da hiç kimse kendini düşünmemeli. Genci de, yaşlısı da kendini düşünmemeli. Çünkü baş giderse gövde de gider. PKK giderse halk da kalmaz. Zaten düşman, *"halkın sorunu yok,*

"PKK var, PKK terör üretti, Apo terör üretti, yoksa bizim sorumuz yok" diyor. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor. Gün bugündür, yarın çok geç olabilir. Günler önemlidir, haftalar önemlidir, herkes bu bilinçle yaklaşmalıdır. Yarın ah vah desek de hiçbir değeri olmaz, hiçbir sorunumuzu çözmez.

Bu konuda en küçük eylemden en büyük eyleme, gösteriler protestolar yapılmalıdır. Bu, on on olur, bin bin olur, yüz yüz olur hiç önemli değildir. Önemli olan boş durmamaktır. Gece düşünmek gündüz harekete geçmektir. Gündüz düşünmek, gece harekete geçmektir. Üç kişi bir araya gelir harekete geçer. Bunu şunun için söylüyoruz; halklar eylemlerini, özgüçlerini, özgüce güvenlerini böyle kazanmışlardır. Güney Afrika'da böyle kazanmışlardır, Filistinliler biraz adım attıysa böyle olmuştur. Dünyada bütün özgürlük mücadeleleri böyle olmuştur. Kürt halkı özgürlük mücadelesi veriyorsa, bunu Avrupa anlayışla karşılayacaktır, herkes anlayışla karşılayacaktır. Türkiye'deki halk da bunu anlayışla karşılayacaktır. Açık söyleyelim bugün bu sorunu ulusal sorun olarak görmeyen o ılımlı kesimler, o reformist kesimler pişman olacaklardır. Ortada sağduyuluyuz diyenler kalmayacaktır. Eğer kendilerini sağduyulu sayıyorlarsa kalmayacaktır. Türk devleti bundan sonra kendilerini hesaba katmaz. Hatta Barzani, Talabani bile hesaba katılmaz, adam yerine konulmaz. PKK yok edilsin, sıra onlara gelecektir. Onlar da yok edilecektir. PKK'yi yok etmek demek, Kürt damgası taşıyan ne varsa hepsini yok etmek demektir. Onları yaşatan PKK'dir, hepsi de PKK sayesinde yaşadıklarını görüp anlamalıdırlar.

Türk halkı da bilmelidir ki, bizim Türk halkıyla hiçbir sorunumuz yoktur. Önderlik Kürde de hizmet etmek istiyor, Türke de...Önderliğin bu sözünü çarpıtmak istiyorlar. Ama önderlik bu gerçeğe her zaman bağlıydı. Türkiye ve Kürdistan gerçeğine sonuna kadar bağlıydı. Türkiye ve Kürdistan gerçeğini her zaman birlikte, beraber düşündü. Bu sorunu her zaman siyasi yöntemle iki halkın kardeşliği temelinde sonuçlandırmak istedi. Bu bizim yaklaşımımız, bu bizim felsefemiz, bu daha bizim ilk çıkışımızda ortaya konulan bir durumdur. Bizim önderlerimiz Denizler, Mahirler'di. Biz onları kendimize önder bildik. Biz Türkiye halkını kendimize düşman bilmedik. Şimdiye kadar da Türkiye halkına karşı, Kürt halkının düşmanlık beslememesi için elimizden geleni yaptık. Ama Türk halkı bu kadar şovenist olursa, bu kadar halkımızın önderliğine, halkımızın varlığına düşman olursa, bu kardeşliği sürdürmek de artık mümkün olmaz.

Tahammülün de, sabrın da, öfkenin de bir sınırı vardır. Kürt halkının üzerine bu kadar gelinmemelidir. Şu bilinmeli ki, Kürt halkı onurlu bir halktır. 20 yıl önceki halk değildir. Binlerce şehidi vardır, fedaisi vardır, kendisini bomba yapan genç kızları vardır, cezaevlerinde kendini yakan insanları vardır. Tam bir fedai halktır, fedai ulustur, onursuz değildir. Biri yapmazsa diğeri yapacaktır. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor.

Türk devleti sık sık, *"PKK'yi bitirdik, yok edeceğiz, PKK içinde bölünme var"* biçiminde yalan haberler yaptırarak azgın ve ölçüsüzce psikolojik bir savaş yürütüyor. Bu tür ucuz yalanlara itibar edilmemelidir, inanmamalıdır. Bu yöntemi on beş yıldır kullanıyorlar, halkımız buna yabancı değil. PKK önderliği görevini fazlasıyla yapmıştır. PKK önderliği bize ve bu halka vereceğini vermiştir. O bize, neye ihtiyacımız varsa vermiştir. Şimdi sıra bizde. Bizim ona doğru karşılığı vermemiz, borcumuzu ödememiz gerekir. Ona sahiplenmemiz gerekir. Artık önderlikten fazla bekleyebileceğimiz bir şey yok. Önderliğimiz zaten tutukludur şu anda. Bizim tek yapacağımız şey, şimdiye kadar önderliğin bize verdiklerini örgütleyerek, mücadele biçimi haline getirerek önderliği sahiplenmektir. Yapılması gereken budur, bunu herkes yapmalıdır, yapıyor da.

İzliyoruz, takip ediyoruz daha da geliştirilebilir. Büyük şehirlerimiz vardır. Van'da halk dolmuştur, Batman'da, Diyarbakır'da yığılan halk; köyleri boşaltılmış, yakılmış, yıkılmış ve acıyı en derinden yaşamış, çekmiş olan bir halktır. Bin yıllık vatanından, toprağından kopmuştur, bundan daha büyük acı yoktur. Bu ölümdür. Şimdi tümden ülkemizden bizi sürmek istiyorlar, yok etmek istiyorlar. Buna karşı bütün Kürt kentlerinin; Van'ın, Diyarbakır'ın, Dersim'in, Ağrı'nın ayağa kalkması, önderliğine sahip çıkması gerekiyor. Dersim bilir, Seyit Rıza'nın direnişi bastırıldı, katledildi ardından, *"Siz Türksünüz, yoksunuz"* dediler. Ağrı İsyanı bastırıldı, o günden bugüne özel savaş var Serhat'ta. Bunu sürdürdüler. Aynı şey şimdiki mücadelemiz için de geçerlidir. Geçmişte belki tarih bilincimiz fazla yoktu, bugün var. Eskiden Şex Said İsyanı'nda yaşanan durumları fazla bilmiyorduk, bilimsel bir bakışımız yoktu, düşmanımızı tanımıyorduk. Ama şimdi düşmanımızı tanıyoruz, ne yapmak istediğini, ne yapacağını biliyoruz. Bu nedenle daha sonra pişmanlık duyacağımız durumlara düşmemek gerekir. Biz büyük bir mücadele yürüttük, bu noktaya getirdik. Şimdi Kuzey'deki halkımız, yani sizler yanlız değilsiniz. Urmiye'deki halk sizinle beraber; Tahran'daki, Süleymaniye'deki halk sizinle beraber; Suriye'deki Kürtler sizinle beraber; dünyanın dört bir yanına savrulan Kürtler sizinle beraber... Yani bütün Kürtler birleşmiş. Bu nedenle moral düşüklüğü diye bir şey olamaz. Moral yüksek. Moral nedir? Moral bir halkın birliğidir, moral bir halkın özgürlük istemidir, moral bir halkın kölelikten kurtulma istemidir. Bu gerçekleşmiştir. Bu nedenle moralle, coşkuyla, heyecanla bu işin içine girebiliriz, girmemiz de gerekiyor.

Alman devleti için bir hususu belirtmek istiyorum. Alman devletinin politikası yanlış. Belirtildiği gibi, geçmişteki Yahudi katliamının yolaçtığı kompleksle, töhmet altında kalmamak için Kürtlerin üzerine gidiyorlar, katledenlerin değil. Aynı hatayı yapıyorlar. Yarın da Kürt katliamından sorumlu olacak. Bu süreçte yanlış yapıyorlar. Çifte vatandaşlık yasası için bu eylemleri değerlendirmek istiyorlar. Sağ basın, sağ televizyonlar bunu çok işliyor bu doğru değil! Çifte vatandaşlık yasasının çıkıp çıkmaması Alman halkının sorunudur, Alman ulusunun sorunudur. Bu konuda onların kararına saygımız var. Ama bizim eylemlerimizi, var oluş yok oluş için yaptığımız kitlesel eylemleri, halkımızın kendi önderliğine sahip çıkmasını böyle bir siyasal çıkar için kullanmaları çirkinliktir. Bu çirkinlikten vazgeçsinler. Kürt halkı katledilirse, alınlarına yeni bir leke daha sürmüş olacaklardır. Bir leke de bizim yüzümüzden kazanmamalılar. Hükümetlerine baskı yapsınlar, doğruya çeksinler. Hükümetleri kendilerini aldatıyor. Kürt halkı terörist değildir, dünyada herkes terörist olabilir, ama Kürt halkı terörist olamaz. İstediği varlığının kalbul edilmesidir. Alman hükümeti de, Avrupa hükümetleri de bu Kürt dramını biliyor. Doğru yaklaşmalıdır. Kürt halkının sesine, eylemlerine doğru yaklaşması gerekiyor. Ne yapmamızı istiyorlar? Kurbanlık koyun gibi kellemizi mi uzatmalıydık. Acaba başka halkların üzerine böyle gelinseydi ne yaparlardı? Kosova'da ne yaptınız, başka yerde ne yaptınız? Bunları dikkate alarak Alman kamuoyu ve hükümetinin, bütün Avrupa kamuoyu ve hükümetlerinin doğru yaklaşması gerekir. Doğru yaklaşmazlarsa çok kötü sonuçlar ortaya çıkar. Direniriz. Avrupalılar eğer Kürt halkının teslimiyetini bekliyorlarsa, hiç beklemesinler. Boşuna beklemiş olurlar. Kürt halkı direnişten vazgeçmez. **Tek bir kişi kalsak bile bu direnişi sürdüreceğiz, kölece yaşamaktansa, lanetli yaşamaktansa onurlu ölmeyi tercih ederiz.** Bunu gösterdik, PKK'nin tarihi bunu gösterdi. Herkesin bunu bilmesi gerekiyor.

Şunu da belirtmek istiyoruz; Bu bir ulusal davadır, ulusal sorundur. Bu ulusal soruna sahip çıkmayan Kürt, Kürtlüğün dışına çıkar; yurtseverliğin dışına çıkar; ulusal yelpazenin dışına çıkar. Kendisini ulusal yelpazenin dışında görür. Objektif olarak böyledir, niyet olarak ne olursa olsun. Herkes ne yapabiliyorsa yapsın, geçmişte küsmüş olanlar olabilir, kırgın olanlar olabilir. Bunlar bir kenara atılmalıdır. Ulusal sorun kişisel kırgınlık ya da sorunlarımızdan önde gelir. Herkesin bunu böyle bilmesi ve akıllı olması gerekiyor. Kimsenin yanlış hesap yapmaması gerekiyor. Halkın, ulusun başı beladayken kişisel sorunlara boğulmak doğru olmaz. Bunu herkesin iyi bilmesi ve Ulusal Önderliğe sahip çıkması gerekiyor.

Düşman pişmanlık yasasını yeniden gündeme getirdi. Bu, onursuzluğu, teslimiyeti dayatmadır. PKK onursuzluğu kabul etmez, teslim olmaz. Savaşçılık demek, gerilla demek Kürt halkının onuru demektir, direnmek demektir. Bu konuda bir beklentiler varsa boş yere beklerler. Bu hayaldır. Bunlar olmayacaktır, çünkü gerilla dağlara onurunu korumak için çıkmıştır. Hiçbir özel yaşam beklentisi yoktur, olsaydı zaten dağlara çıkmazdı. Çok iyi biliyoruz ki, biz susarsak dünya susar, biz susarsak Kürtlük biter. Gerilla susmayacaktır. Halkımızın da susmaması gerekiyor. Belki şimdi doğa koşulları müsait değildir. Doğa koşullarının müsait olmaması nedeniyle belki tümden gerillanın cevap olma durumu yoktur, ama sabır edin. Türk devleti operasyon yapıyor deniliyor, böyle bir şey de yok tamamen yalan. Kesinlikle bir tek Türk askeri herhangi bir yere girmemiştir. Bunun da bilinmesi gerekiyor. Tabii hazırlık yapacaklardır. Daha sonra girmeleri de mümkündür. Çünkü önderliğin yakalandığı bu süreçte, psikolojik baskıyı sürdürerek bazı sonuçlar almak isteyeceklerdir. Biz de bunun bilincindeyiz, bütün gerillalar da bunun bilincindedir. Bu yönüyle hazırlıklarımız da vardır. Sürece cevap verecek düzeyde kapsamlı hazırlıklarımız vardır. Bunu halkımızın bilmesi gerekiyor.

Son olarak tekrar çağırıyoruz: Halkımızın serhildanları '90'larda bir ulus yarattı. Bugün ortaya çıkaracağı serhildanlarla bir devlet yaratabilir. Önderliğimizin tutuklu olması buna engel değildir. Bugün tutuklu olan önderliğimiz, yarın özgürlüğüne yeniden kavuşmuş önder olarak ortaya çıkabilir. Diyarbakır halkıyla, Kürdistan halkıyla kucaklaşabilir. Yeter ki, halkımız sahiplensin, serhildanlarını geliştirsin; yeter ki, Apo'nun şahinleri gençlik ayağa kalksın; yeter ki, Apo'nun fedaileri kadınlar yiğitliğini göstersin. Gerisi kendiliğinden gelecektir. Bu yargılama denilen komedi de tersyüz olacaktır. Bu yargılama kesinlikle tersine çevrilecektir.

Türk devleti şunu bilsin, sonuç ne olursa olsun bu yargılama Türk devletinin, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci politikasını mahkum edecek ve yerle bir edecektir.

Bütün halkımıza selamlarımızı, saygılarımızı iletiyoruz.

20 Şubat 1999

YAJK Anakarargahı:

Olacaksa özgürlük temelinde olmayacaksa düşmanımızı da yaşatmamacasına

Öncelikle Kürdistan'da özgürlüğü uğruna savaşan tüm kadın militanlar adına, Ulusal Önderimizin yarattığı mücadele zemininde yaşam iradesini en yüksek derecede ispatlayan halkımızı saygıyla selamlıyoruz!

Bu iradi duruş (kendisi ister aramızda olsun ister olmasın) önderliğin kazandırdığı özelliktir. Bu iradi duruş birebir ulaştığı zeminde gelişmektedir. Düşmanlarımızın önderliğimiz şahsında ulusal varlığımıza yönelik gerçekleştirdikleri bu komplo, bu anlamda geç kalmış ve amacına ulaşması mümkün olmayan bir komplodur. ABD-İsrail-TC işbirliğine dayalı ve yine çok uzun vadeli olarak hesaplanamamış, dönemsel çıkarlar dolayısıyla şu veya bu biçimde bu işbirliğine dahil edilmiş olan çeşitli devlet ve güçlerin de içinde yer aldığı bu komployla amaçlanan, mücadelemizi önderliğinden koparıp giderek gerektiği kadar imha, geri kalanı da reformist zeminlerde yok etmektir. Bu olay bir kez daha ispatlamıştır ki, Kürt halkına özgür bir vatan temelinde yaşam hakkı yoktur. Fakat şu iyi bilinmelidir ki, önderliğimizin yarattığı ulusal bilinç ve irade; bir daha asla geri dönülmemecesine, ***"olacaksa özgürlük temelinde, olmayacaksa düşmanımızı da yaşatmamacasına"*** bir mücadele kararlılığında somutlaşmıştır. Bu kararlılık inkarı mümkün olmayan bir gerçekliktir. Bu gerçekliğin görülmemesi temelinde içine girilecek imha çabaları, kendisinin de imhasıyla sonuçlanacaktır.

Burada tüm Kürdistan kadınlarına seslenmek istiyoruz:

Önderliğimiz bu kararlılığı en çok da Kürdistan kadınının özünde bulmuş, kadının özüyle buluşma temelinde kendisini yaratmıştır. Bu dünyada kim inkar ederse etsin, ama Kürt kadını asla kendisinde yaratılan bu özü inkar edemez, bu öze ters düşemez. Önderliğimiz bu gerçeği bildiği için, İtalya'ya çıkışında en çok da Kürt kadınına güvendiğini belirtmiştir. Önderlik kadının ruhunda, kadının yüreğinde, kadının beyninde kendisine bir ülke yaratmıştır. Bu dünyada tek bir Kürt kadını da kalsa, bu özgür ülke yıkılamaz. Önderliğimizin bu ülkede yaşamına son verilemez.

Biz Kürdistanlı savaşçı kadınlar olarak, yüreklerimizde yaratılan bu özgür ülkeyi halkımızın geleceğine taşımanın garantisi olarak görüyoruz kendimizi. Bu temelde bugün bize düşen görevler var. Her şeyden önce, eylem kararlılığımızla, bu ulusal birliğin en temel taşı haline geleceğiz. Kinimizi, öfkemizi kendi bedenlerimizi ateşe vererek değil; düşmanımıza yönelteceğiz.

Olacaksa bedenimiz pahasına bir eylem; ZİLAN EYLEMİ gibi olacaktır. Bizim yaşayamayacağımızı ispat etmeye çalışan düşmanımıza, kendilerine yaşamı zindan ederek tersini kanıtlayacağız, nasıl yaşayabileceğimizi göstereceğiz. Önderliğimizin kadında gördüğü ve en çok güvendiği yaratıcılığımızı, düşmana yönelteceğimiz eylem gücümüzle göstereceğiz.

Düşmanın bütün ekonomik, siyasal, toplumsal düzeni hedefimizdir. Kürdistan'da ve Türkiye'de, el uzatılan yaşam hakkımızın bize kazandırdığı haklılıkla, bu eylemliliklerimizi gerçekleştireceğiz.

Yine Avrupa bu oyuna alet olmuştur. Ve Avrupa savunur göründüğü demokrasinin karakteriyle çelişmiştir. Yunanistan kendi tarihiyle çelişmiştir. Kürt kadını, insanlığın demokrasi arayışında temel bir güç olarak bunu kabul etmeyecektir. Uygun zeminlerde gerçekleştireceği eylemliliklerle, Avrupa'ya iddia ettiği demokratik karakterine uygun davranmayı dayatacaktır. Yine tarihe en çok anlam verebilen bir öze sahip olmanın bir gereği olarak, Kürt kadını, Yunan devletinin kendi tarihiyle bu derece çelişmesini kabul etmeyecektir. Hem Avrupa açısından, hem de Yunanistan açısından bu gereklilikler, ancak Ulusal Önderimize karşı geliştirilen bu komplo sürecine somut müdahalelerde bulunmakla ispatlanabilir. Ulusal Önderimizin can güvenliğini ve uluslararası kurallar çerçevesinde, uluslararası bir mahkemede yargılanmasını sağlamaları, bunun somut çabaları içerisinde olmaları, bu devletlerin iddia ettikleri demokratik olmanın en birincil gereğidir. Aksi taktirde ikiyüzlü olduklarını ıspatlamış olacaklardır.

Avrupa çapında süreklileştireceğimiz eylemlilikler, demokratik yaşam hakkımızın bize kazandırdığı meşru zeminler temelinde olmalıdır. Tüm dünyaya, düşmanımızın terörizm damgasıyla propaganda ettiği mücadelemizin demokratik özünü göstermeliyiz. Aynı zamanda demokrasi uğruna geliştirdiğimiz bu ayağa kalkışta, sonuç alıncaya kadar durmayacağımızı da göstermeliyiz.

Biz, dağlarda bize düşen öncülük görevini bütün duyarlılığımızla, eskisinden daha büyük bir çaba ve uygulama gücüyle bundan sonrasına taşıracağız. Geçmişte mücadelemizin gereklilikleri karşısında içine girdiğimiz yetersizlikler, bugünden sonra sözkonusu olmayacaktır. Şimdi sorumluluklarımızın ağırlığını daha derin bir bilinçle farketmiş bulunuyoruz. Geçmişteki tüm hatalarımıza rağmen, önderliğimizin bize kazandırdığı mevziler ve bizde yarattığı özgürlük düzeyi, bu devrimi sonuca götürmek için yeterlidir. Önderliğimiz görevlerini en küçük ayrıntılarına kadar yerine getirmiştir. Sıra bizlerin açığa çıkan tepkileri, açığa çıkan ulusal güce başaracağımızı ispatlamamızdadır.

Bu temelde bir kez daha halkımızın önderliğini sahiplenme temelinde ayağa kalkışını, özelde de Kürt kadınının önderlikle buluştuğu eylem kararlılığını selamlıyoruz, saygılarımızı iletiyoruz.

Yaşasın Ulusal Önderimiz
Başkan Apo!
Yaşasın partimiz PKK
ve özgürlük mevzimiz YAJK!
Yaşasın ulusal birlik temelinde
uyanışını ayaklandıran halkımız!

18 Şubat 1999

Devrimci Birleşik Güçler Platformu (DBGP) basın açıklaması

Basına ve uluslararası kamuoyuna!

9 Ekim 1998 gününden beri PKK Genel Başkanı şahsında Kürdistan ve Ortadoğu halklarına karşı başlatılan gerici faşist komplo yeni bir aşamaya gelmiştir. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, komplocu suç ortaklarının işbirliğiyle faşist TC devletine teslim edilmiştir. Kürdistan halkının önderi ve tüm Ortadoğu halklarının ve ilerici insanlığın dostu Abdullah Öcalan'ın yaşamı tehlikededir. Bizler tüm komplocuları nefretle kınıyoruz. Komploya ortak olan tüm karanlık güçleri ve faşist TC devlet yetkililerini uyarıyoruz:

Komplocu güçlerden yaptıklarının hesabını sormak hepimizin görevidir. Özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkını selamlıyor ve sonuna kadar bütün mücadele alanlarında birlikte olacağımızı ilan ediyoruz. Türkiye halkının tüm emekçi ve onurlu kesimlerine sesleniyoruz: Faşist devlet yöneticililerinin yalanlarına, kışkırtmalarına kanmayın. Hepsi de mafya bozuntusu çetelerle içli dışlı, soyguncu ve cani olan bu çetelere karşı savaşımız güçlenerek sürecektir. Tüm halkımızı devrimci mücadele saflarında birleşmeye çağırıyoruz.

Birleşerek ve yükselerek sürecek olan mücadelemiz tüm halkların özgürlüğünün ve kardeşliğinin tek yoludur.

Yurt içindeki ve dışındaki tüm kadrolarımızı, sempatizanlarımızı acil olarak görev başına çağırıyoruz:

Bulunduğunuz her yeri bir direniş ve savaş mevzisi haline getirmek en acil ve en onurlu görevimizdir.

Zafer birleşen, direnen ve savaşan halklarımızın olacaktır.
Kahrolsun faşist-emperyalist komplocu alçaklar!
Abdullah Öcalan'a özgürlük!

Devrimcu Birleşik Güçler Platformu
PKK, TKP(ML), MLKP, TDP, DHP, DEVRİMCİ SOL, TKP-KIVILCIM, BOLŞEVİK PARTİ, DSİH, DEVRİMCİ YOL ve TKP/ML-YDB, TKİP, TİKB

PKK Merkez Komite Üyesi Cemal (Murat Karayılan) yoldaşın açıklaması

Halkımıza karşı uluslararası bir komplonun olduğu gözler önündedir. Bu komplonun nasıl gerçekleştiği, kimler tarafından gerçekleştirildiği sorularının yanıtı Askeri Konsey'in bildirisinde yer alıyor. Bu komloyu gerçekleştirenlerin gerçeği iyi bilmeleri gerekir. Kürt halkı, partisi, ordusu ve cephesiyle önderliğine sahip çıkabilir ve komploculara cevap verebilir. Halkımız silahsız, hareketsiz ve güçsüz değil. Bu halk gücünü, pratiğini Ulusal Önder şahsında ispatlamıştır. Bunun için de halk ve önder bir olmuştur. Geride bırakılan üç gün bunu çok iyi göstermiştir. Kürdistan ve önderlik bir olmuştur. Bunu herkes iyi bilmeli. Önderliğe karşı yapılan saldırı, Kürdistan'a ve halkına karşı yapılan saldırıdır. Bunun için de halkımız komploculara gereken cevabı veriyor ve verecektir. Komplocular için bir şey diyemeyiz. Çünkü her şey gözler önündedir. Ancak kendisine demokratım diyen insanlara önderliğimizi teslim ettik. Onlar da komploya zemin oldular. Bunun gelişmesinde Avrupa Birliği de sorumludur.

Halkımız her yerde ayaktadır. Avrupa ülkeleri tehditler savuruyor. Ancak bu çözüm değildir. Çözüm müdahale etmektir. Müdahale edebilirler. TC'ye çağrı yapmakta çözüm değildir. Siz halkın onurunu, halkı ayaklar altına almışsınız, ondan sonra da durun diyorsunuz. İnsan bunu nasıl isteyebilir. İnsanlık ölçüleri böyle midir?

Biz de eylemlerin demokratik ölçülere göre olmasını istiyoruz. Ancak çözüm de olmalıdır. Mücadelemiz askeri ve siyasi kollarda gelişiyor. Biz siyasi kolun gelişmesi için önderliğimizi oraya gönderdik. Hukukun gerçekleşmesi için ellerindeki fırsatları kaçırmamalıdırlar. Müdahale etmelidirler. Can güvenliğini sağlamalıdırlar. Uluslararası bir sahada yakalandığı için, sorun da uluslararasıdır. Bu da uluslararası bir mahkeme gerektiriyor.

Halkımız ayaktadır, durmuyor. Tabii ki Avrupa'daki halkımız meşru temellere dayanarak hakkını savunmalı ve provakasyonlara gelmemelidir. Meşru zemini tahrip eden, halkımıza yönelik saldırılardır. İşte Berlin'deki saldırıyı siyonizm geliştirdi. Siyonizmden gelen saldırıları cevapsız bırakmayacağız. Ve Berlin'deki katliamın intikamını da alacağız. Avrupa zemininde tabii ki böyle yapmayacağız. Her şeyden önce anlamalıdırlar.

Yunan halkı için de bazı şeyleri söylemek istiyorum: Yunan hükümetinin de kısmen bu komploya katıldığı anlaşılıyor ve halk bunlardan hesap sormalı. Yunanlılar dostumuzdur. Dostluk, komploculara hesap sordurmakla olur. Yeni bir sürece giriyoruz. Önderliğimize uzanan ellere engel olmadılar. Eğer bunu yapmazlarsa, felaket daha da çoğalacaktır. "*Şiddet yapıyorlar*" diyorlar. Hayır, bu şiddet değildir. Bu, silahsız bir halkın savunmasıdır. Bugün halkımız silahsız bir şekilde tepkisini gösteriyor. Bu, halkın tepkisidir. Gerilla tepkisini daha dile getirmemiştir.

Açık söyleyeyim; eğer bu sorun çözülmezse, daha da büyük olaylar gerçekleşecektir. Kürdistan'daki gerilla, Başkan Apo'nun öğrencileri fedaidirler. Felaket büyeyecektir. Gerilla kendisini bu temelde hazırlıyor. Mücadelemiz her konuda yeni bir sürece giriyor. Dostlarımız bu gerçeği böyle anlamalı, özgürlük ve demokrasi yolunda adım atmak isteyenler bu konuda bazı şeyler yapmalıdırlar. Biz hiçbir şart altında önderliğimizin Türk faşistlerinin elinde olmasını kabul edemeyiz. Burada can güvenliği yoktur. Yarın ne olacağı belli değildir. Uluslararası bir güvenlik gerekiyor. Ancak, bu halkı durdurabilir. Eğer bu olmazsa, ilerki dönemde mücadale daha da gelişecektir.

Kuzey Kürdistan halkı bu süreci iyi anlamalıdır. Bizler, bu süreçle birlikte büyük bir sınava giriyoruz. Bunun için de adımlarımızı serhîldan ruhuyla atmalıyız. Onurumuzu ve şerefimizi mutlak savunmalıyız. Halkımız sessizliğini bozarak önderliğine bağlılığını tüm dünyaya göstermelidir. Eğer biz bu fırsatı değerlendirirsek, bunu devrimi yükseltme sürecine dönüştürebiliriz.

Bu temelde, bizim gerilla olarak halkımızdan isteğimiz budur. Düşmanın dediği gibi umut sönmemiştir, aksine daha da büyümüştür. Halkımızda bunu bilmeli. Gerilla da bunu fedai ruhuyla merkezileştirecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Başkanımızın bu durumu sadece Kuzey'i değil, Kürdistan'ın tüm parçalarını ilgilendiriyor. Ulusal Kongre ruhu böylece daha da ilerletilebilir. Mademki bu kadar ikiyüzlülük var, bizler de direnme hakkımızı kullanacağız. Bu konuda daha da derinleşebiliriz.

Bu temelde halkımızı ve dostlarını saygıyla selamlıyoruz.

Bijî Serok Apo!

18 Şubat 1999

ARGK Komutanlarından Botan (Nizamettin Taş) yoldaşın açıklaması

Başkan Apo şu anda hiçbir kural, hak, hukuk tanımayan faşist Türk devletinin elinde bulunmaktadır. Başkan Apo'nun hiçbir can güvenliği yoktur. Halkımızın soykırımını yıllardan beri geliştiren Türk devletinin, onun önderliğini yaşatması düşünülemez. Başkan Apo'nun Türk devletinin eline geçmesinde Avrupa'nın rolü vardır. Eğer Avrupa bu uğursuz rolünden vazgeçmek istiyor, halkımızın kanıyla elini daha da kirletmek istemiyorsa, faşist Türk devletine karşı ağırlığını koymalı, Parti Öderliği'nin can güvenliğini sağlamak için bütün girişimlerde bulunmalıdır. Şayet bir talihsizlik, olumsuzluk yaşanırsa; kesinlikle sözkonusu komploda rol oynayan devletler sorumlu tutulacaktır. Bu açıdan başta Avrupa olmak üzere, ABD'nin derhal ve gecikmeksizin Başkan Apo'nun can güvenliğini sağlamak için girişimde bulunmasını bekliyoruz.

İlerici kamuoyuna da çağrımız vardır: Demokrat, ilerici bütün kesimler hemen gecikmeksizin, Başkan Apo'nun can güvenliğini sağlama amacıyla gözlemci heyetlerini Türkiye'ye göndermeli, girişimlerini kesintisiz sürdürmeli, bütün kurum ve kuruluşlar bu temelde seferber olmalıdırlar. Halkımızın varolma yokolma mücadelesini sürdürdüğü bu kritik anda, ilerici insanlıktan beklentimiz budur!

Halkımızın da bu temelde direniş içerisinde bulunması, mücadeleyi kesintisiz sürdürmesini bekliyoruz. Bu, Parti Önderliğimizin talimatıdır. Avrupa'da bulunan halkımız bir anlık tepkinin ürünü olarak değil, mücadeleyi soluksuz, sürekli ve nihai zaferle bütünleştirecek şekilde sürdürmelidir. Şu anda en acil hedefimiz Başkan Apo'nun can güvenliğinin sağlanmasıdır. Bütün direnişler buna kenetlenmeli, mücadele bu temelde verilmelidir.

Şu anda halkımızın infial halinde bulunduğunu biliyoruz, ama serin kanlı davranmaya, sağduyulu hareket etmeye çağırıyoruz. Tepki ile değil, bilinçli ve planlı olarak hareket etmeli, mücadeleyi kesintisiz sürdürmelidir. Kendini yakma eylemlerinden derhal vazgeçmelidir. Yürüyüş, toplantı, işgal eylemlerini Başkan Apo'nun can güvenliğini sağlama alma amacıyla geliştirmelidir. Eğer illa yakılacak birisi varsa, o da düşmandır. K endimizi değil, düşmanımızı yakmak için hareket etmeliyiz. Özellikle Avrupa'daki yurtsever kitle kendini yakma eyleminden derhal vazgeçmelidir. Bu, Başkan Apo'nun talimatıdır.

Türkiye'deki Kürt halkına da çağrımız vardır: Türkiye'deki Kürt halkı ayağa kalkmalı, serhildan ruhunu Apo'ya yaraşır şekilde hemen geliştirmelidir. Türk metropollerindeki yurtsever halkımız her türlü mücadele biçimini geciktirmeksizin geliştirmelidir. Başkan Apo'nun talimatı Kürt halkının fedaileşmesi biçimindedir. Partimizin aldığı karar da, halkımızın fedai tarzında örgütlenmesi ve bu temelde düşmana yönelmesi şeklindedir. Bunu Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki Kürt halkı, Kürt gençleri acil bir emir gibi kavramalı, emrin gereklerini yerine getirmelidir. Bütün mücadele araçlarını faşist Türk devletine karşı geliştirmelidir. Bu meşru hakkımızdır.

Her Kürt ferdi bir fedai olarak düşmanın kalbinde kendisini patlatmasını bilmelidir. Kendisini değil, düşmanı yakmalı, zafer imkanını asla faşist Türk devletine bırakmamalıdır. Partimiz bu temelde kesin karar sahibidir, iradesini VI. Kongre'de göstermiştir. Bu mücadele bitmeyecektir. Başkan Apo milyonlaşmış PKK'dir. Başkan Apo bir ruhtur, asla düşmana teslim olmayacağı gibi, ÖLÜMSÜZDÜR. Ölümsüzlüğünü kendi geçmiş pratiğinde kanıtlamıştır. Bu ölümsüz zafer ruhunu şimdi mücadelemizde biz göstermeliyiz. Her birimiz birer Apo olmalı, Apocu ruhla düşmanın beyninde kendimizi patlatmalıyız.

Avrupa'daki yurtsever kitlemiz demokratik ölçülerden asla vazgeçmemeli, düşman provokasyonlarına alet olmamalıdır. Yasal ve meşru zeminden kopmamalıdır. Bütün yasal, meşru haklarını sonuna kadar ısrarla ve kararlılıkla kullanmalıdır.

Kürdistan'daki bütün gençlere çağrımız şudur: Fedai olarak hareket etmeli, bütün mücadele yöntemlerine başvurmalıdır. Gerilla ile bağlarını asla koparmamalı, her Kürt düşmanın kalbinde patlayan birer fedai olmak kadar, bir kahraman gerilla olarak da ARGK saflarına katılmak için seferber olmalıdır.

Başkan'ın etrafında kenetlenmenin, O'na layık olmanın yegane yolu budur. Bu mücadele yeni şartlar temelinde devam edecektir. Halkımızın PKK'ye güvenmesini, her zamankinden daha fazla PKK etrafında kenetlenmesini bekliyoruz. PKK asla teslim olmaz, PKK asla mücadeleyi yarıda bırakmaz. Nihai zafere kadar bu savaş devam edecektir. Tüm halkımız eskisinden daha fazla PKK'nin bu kararlı, iradeli bayrağı altında mücadele etmelidir.

Yurtsever halkımıza çağrımız şudur: Parti Merkezi adına yayınlanacak bildiri ve talimatlara göre hareket edilmelidir. Bireysel herhangi bir davranışda bulunmamalıdır. Sonuna kadar örgütlü olarak hareket etmelidir. Başkan Apo'ya layık olabilimenin yolu bundan geçmektedir.

17 Şubat 1999

Basına, yurtsever halkımıza ve kamuoyuna!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi topyekün bir saldırı ile karşı karşıyadır!

16 Şubat 1999 tarihinde PKK Genel Başkanı Sayın Abdullah Öcalan, uluslararası karanlık bir eylem sonucunda Türkiye Cumhuriyeti devleti tarafından Kenya'nın başkenti Nairobi'den alınarak Türkiye'ye getirilmiştir. Açıktır ki, bunda Avrupa'daki ve dünyadaki bazı hükümetlerin rol sahibi olma durumu vardır.

Bizler Kuzey Kürdistan Ulusal Platformu, bu saldırıyı temel insan hak ve özgürlüklerine karşı yapılmış bir saldırı olarak gördüğümüz gibi, bunu sadece Sayın Öcalan'a değil, bütün Kürdistan halkına yapılmış sayıyoruz.

Sayın Öcalan'ın başta yaşam hakkının garanti altına alınmasını belirtirken, kişiliğini ve onurunu rencide edici herhangi bir davranışa karşı öncelikle TC devletinin ve bütün dünyanın dikkatlerini çekmek istiyoruz.

Türk devletinin halkımızı ve onun siyasi hareketlerinin liderliklerini yargılayamayacağı açıktır. Eğer mutlaka bir mahkeme olacaksa, bunun uluslararası gözlemcilerin gözetim ve denetiminde, uluslararası hukuk normlarının gereklerine uygun ve tarafların eşitçe ele alındığı, adil bir uluslararası mahkemenin kurulmasının en demokratik tutum olacağı inancındayız.

Yine acilen, şimdiden uluslararası kurum ve devletlerce acil müdahale heyetlerinin oluşturularak, Sayın Abdullah Öcalan konusu için Türkiye'ye gönderilmesini talep ediyoruz. Özellikle bu konuda başta Almanya'dan beklentilerimizin olduğunu belirtiyoruz.

Böylesi günlerin, halkımız açısından parti ayrımı yapmadan safların daha da sıklaştırıldığı, zorbaların sevincini kursağında bırakacak kararlılık ve Ulusal Birlik çabalarının, yine birlikte hareket etme ve adım atmanın en çok geliştirilmesi gereken günler olduğunu vurguluyoruz.

Halkımıza bu çağrıyı yaparken, biz de platform olarak bu görevimizi yerine getirme çabası içinde olacağımızı söylüyoruz.

Bu saldırıya karşılık halkımızın duyarlılığını haklı görürken, bu temelde demokratik hakkını kullanmasının da meşru olduğunu belirtiyoruz. Halkı daha dikkatli davranmaya ve provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Koymuş olduğu eylemliliklerin demokratik, meşru bir temelde tutulmasını, bu çerçevenin dışına taşacak eylemliliklerin ulusal kurtuluş mücadelemize zarar verebileceğini gözönünde bulundurmalarını istiyoruz.

Berlin'deki İsrail Konsolosluğu mensuplarının açtığı ateş sonucu 3 yurtseverin yaşamını yitirmesi ve çok sayıda kişinin yaralanması olayı nedeniyle İsrail hükümetini protesto ediyor, Alman adli makamlarının olayı açığa çıkarıp, suçluları cezalandırmasını talep ediyoruz.

Kürt halkının ulusal demokratik haklarına kavuşması ve Kürt sorunun barışçıl, demokratik, siyasal çözümüne ilişkin daha önce Kuzey Kürdistan Ulusal Platformunca ifade edilen öneriler konusunda tekrar Türkiye Cumhuriyeti devletini adım atmaya çağırıyoruz.

Kuzey Kürdistan Ulusal Platformu
Hevgirtin Welatparêz,
Partiya Komünista Kurdistan (KKP),
Partiya İslamiya Kurdistan (PİK),
Partiya Karkerên Kurdistan (PKK),
Partiya Rizgariya Kurdistan (PRK-Rizgarî),
Partiya Sosyalistên Kurdistan (PSK),
Partiya Şoreşa Kurdistan
(PŞK-Kawa)

Kemalist tarih alternatifleri yok etme tarihidir

● PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor...

● *baştarafı 1. sayfada*

Bu iki olguyu belirttikten sonra, döneme geçiyorum: Bolşevik Devrimi, Gürcistan'a, Ermenistan'a, Azerbaycan'a gelip oraları aldı ve Anadolu'ya doğru da ilerliyordu. Zaten Mustafa Suphi de Bakü'de Komünist Parti'nin kurulduğunu ilan etmiş ve merkez komitesiyle yola çıkıyor. Hazırlıklar bu yönlü. Sevr 1920 Ağustos'unda gerçekleştirildiğinde, Bolşevizmin böylesi bir gelişmesiyle karşı karşıyayız.

Bunun yanında İngilizlerin yine Sevr'den soğuduğunu ve daha çok kemalist harekete ilgi duyduğunu görüyoruz. Şimdi bu son derece çarpıcı. O zaman İngiltere demek dünya emperyalizminin sözcüsü, planlayıcısı ve temel uygulayıcı gücü olmak demektir. Kapitalist emperyalizmin temel stratejik ve taktik uygulamalarından birinci elden İngiliz emperyalizmi sorumlu. Ve o zamanki en büyük tehlike de Bolşevik Devrimi'dir. Birinci tehlikedir ve tüm dikkatlerini bu tehlikenin ya ortadan kaldırılmasına, olmadı mı sınırlandırılmasına vermiştir. Polonya'ya doğru yayılma olmuş, o konuda Polonya'daki, sanırım Brest-Litovsk'taki anlaşmayla belli bir sınırlama çıkıyor. Fakat devrim Orta Asya'ya ve özellikle Anadolu üzerinden de Ortadoğu'ya doğru bir yayılma içinde. İngilizler için de Ortadoğu çok hayati öneme sahip. Yeni petrol kaynağının temel yeridir burası. Orta Asya üzerinden Hindistan'a yayılabilir, burada da Türki kavimleri vardır.

Anadolu'da da giderek üçüncü elden gelişen bir İttihat-i Terrakicilik vardır. Bu yapının içinde İngiliz yanlıları da var. Bir Cavit Bey de böyledir ve siyonist yahudi olduğunu da şimdi anlıyoruz. Bunun yanında bir de İttihat-i Terraki'nin –bence üçüncü elden– bir kurmay takımı olan Mustafa Kemal ekibi vardır. Enver ekibi yenilmiştir. Cavit ekibi İngiliz yanlısıdır, aslında Enver'e karşı çıkmıştır. Çünkü Enver Alman yanlısıdır. Dolayısıyla İngilizler için Cavit ekibinin olası bir alternatif olması ihtimali yüksek. Bolşeviklerin de Mustafa Suphilerle birlikte Yeşil Ordu hatta Çerkez Ethem'le birlikte bir iktidar alternatifi olmaları imkan dahilindedir. Ki Enver tehdidi var, ama o giderek azalıyor. Bunun yanında en önemli taktik önder olarak Mustafa Kemal devrededir. Zaten 19 Mayıs'ta çıkmış, ilk altı ayını Amasya, Sivas ve Erzurum kongreleriyle geçiriyor ve hızla Ankara'ya geçip 23 Nisan 1920'de TBMM'ni topluyor. Tarih yine 1920 ve en iddialı iktidar alternatif olarak karşımıza çıkıyor.

Şimdi İngilizler bana göre bu üç seçeneği dikkatle değerlendiriyorlar. Bunun yanında Kürtlerle de ilişkileri var. Örneğin Binbaşı Noel Koçgiri sürecinde, tıpkı casus Lawrence'in Arabistan'da yaptığına benzer bir yaklaşım içindedir. Binbaşı Noel'i iyi tanımalıyız: Lawrence deneyimini Kürdistan'da aslında denemeye çalışıyor. Ve Malatya'ya kadar geliyor. Birçok aşiretle görüşüyor ve bazı adımlar da atıyor. Küçük bazı ayaklanmalar da sözkonusu ve bunlar sanırım Malatya-Adıyaman arasında oluyor. Hakeza yine Elazığ'da da benzer olaylar yaşanıyor. Kemalistler bunu takibe alırlar. Yine Cavit vardır, o da üst düzeyde bir İngiliz yanlısı olarak İttihat-i Terraki'den gelmiş, geniş bir kadroya sahip. Anadolu'daki gelişmeler içinde İttihatçıların bu temsilcisinin de önemli bir ağırlığı var. Mustafa Suphi ise yola çıkmak üzere.

Tablo şu: Tarihi anlamamız için, bugünün genel doğrularıyla değil, o zamanın psikolojisiyle işe başlamak bana biraz daha gerçekçi geliyor. Ben bunu neden bu kadar çarpıcı size anlatıyorum? Bir sürecin sıcaklığını yaşamak demek, benzer bir örneği çok iyi incelemeye tabi tutma imkanını da veriyor. Şu an benim yaşadığım gerçeklik, Mustafa Kemal'i en değme kemalistten daha iyi anlayabileceğim noktasına getiriyor. Şu anda biraz hazırlık yaparsam Mustafa Kemal'i bir tiyatro sanatçısı olarak herkesten daha iyi oynayabilirim. Çünkü yaşadığımız savaşın şiddeti, bana onun hangi yönelimlere sahip olabileceğini, nasıl alternatifler geliştirebileceğini, hangi alternatifleri yok edebileceğini çarpıcı olarak göstermiştir. Çünkü benim yaptığım günlük işlerdir bunlar.

Bu mukayeseyle Kemal'e baktığımda, tabii bir de Kemal dönemindeki kuvvetler vardır, bunları vurguladım. Bir de Ekim Devrimi temelinde yükselen Bolşevizm var. Emperyalizmi müthiş sarsıyor, bir kabus gibi üzerine çöküyor.

Dünya çapında bir İngiliz emperyalizmi var. Kendini ta Hindistan'a kadar sorumlu görüyor, Amerika'yı etkilemiş, Afrika'yı önemli oranda etkilemiş, Asya'nın bütünü üzerinde iddialı. İkinci planda Fransızlar var. Zaten savaşta Almanlar yenilmiş, Fransızlarla belli bir paylaşımı sözkonusu. Ortadoğu'da özellikle Arap sahasında Sykes-Picot Antlaşması yapılıyor. Osmanlılarla bir Sevr olayı var. Tam o sırada İngilizler, Araplara yönelik politikalarında başarılılar. Bu arada yahudi göçünü de hızlandırıyorlar, bu konuda adımlar atıyorlar. Ki sıkı bir yahudi ittifakı da var Londra'da İngiliz emperyalizmiyle. Hızlı bir Filistin göçü başlıyor. Osmanlı ordularının Mısır, Filistin ve Suriye'den sürülmesiyle İsrail'in de yolu biraz daha hızlı açılıyor. Gerçi İttihat-i Terraki'nin de masonlarla, dolayısıyla yahudilerle ilişkileri çok somut, ama bu yeni gelişmeler hızlandırıyor. Petrol bulunmuştur Irak'ta, İngilizleri çok ilgilendiriyor. Buna göre yeni bir siyasal Arap haritasını geliştiriyor. Bunun yanında Güney Kürdistan dediğimiz yer aslında Misak-ı Milli sınırları içerisindedir. Yani Atatürk'ün o Milli Misak dediği olaya Musul-Kerkük sınırları da dahildir. Dolayısıyla İran kısmında kalan parça dışında bütün Kürdistan'ı içerisine alıyor. Bunu çok iyi görmek gerekiyor. Misak-ı Milliciler bunu pek hatırlamak istemezler, ama bu böyle.

Daha iyi anlamak için İngilizlerin bakış açısı nasıl olabilir diye bir soru sormak gerekir. Bir; Avrupa'nın doğusunda durdurulan Bolşevizm Güney'e yayılıyor. Bir Kafkasya üzerinden, bir de Orta Asya üzerinden. Orta Asya yolu üzerinde Afganistan ve kısmen de İran'da yükselen şahlıklar var, karşılamaya çalışıyor. Bir ölçüde başarılı. Vahdettin ile Anadolu'da tutunmak istediğinde başaramadı ve Vahdettin'in gidici olduğu ortaya çıktı. Bir İttihatçı kanat olarak Cavit beyler var. İlişkileri şüphesiz vardır. Ama en çarpıcı gelişme Mustafa Kemal hareketidir. Şimdi İngilizlerin burada yapabileceği birkaç iş vardır. Vahdettin de olmadıysa onu çekmek, nitekim gemiye bindirdiler, aldılar onu. Şimdi bütün gücüyle komünist harekete kesin karşı duracak bir güç lazım İngilizlere. Çünkü İngilizler için komünizmi Anadolu'da durdurmak, dünya çapında komünizmi durdurmaktır. Bu nokta bence çok önemlidir ve yeni değerlendirmelere ihtiyaç gösteriyor.

İngilizler için dediğim gibi, Avrupa'nın Doğu'su o kadar önemli değil, bu halledilmiş. Orta Asya'ya ilişkin İran ve Afganistan şahlığı oluşturulmuştur. Dolayısıyla en tehlikeli boğaz Kafkasya boğazıdır ve oradan Anadolu'ya geliştir.

Tam bu noktada Mustafa Kemal ortaya çıkıyor ve İngilizlerin büyük dikkatini çekiyor. Kaldı ki Mustafa Kemal'i daha önce de tanıdıkları kanısındayım. Enver'in koyu Almancılığı yanında, Mustafa Kemal'in biraz İngilizciliğinden bahsedilir. Eğer bütün bunlar doğruysa, Mustafa Kemallerin 1920'lerden itibaren geliştirdiği hareket kesin İngilizlerin dikkatini çeker ve sanıyorum çekiyor. O zaman bir dışişleri bakanı vardır Bekir Sami Beyler. 1920'lerde Londra'ya geliyor ve sanırım ilk anlaşmalar geliştirilmek isteniyor. Zemin yokluyorlar, sanırım Bekir Sami kanadıyla. Ve Mustafa Kemal'le uzlaşılabileceğini iyi anlıyorlar.

Karadeniz'in soğuk sularında boğulan sosyalizmdir, bağımsızlık ve özgürlüktür

Burada çok tipik olan Mustafa Kemal'i yanlızca bir burjuva reformisti değil, Bolşevizmi durduracak temel bir anti-komünist olarak değerlendirmeleri benim çok ilgimi çekiyor.

Türkiye solunda bir hata var; kemalizmin solu sosyalizme açıktır deniyor. Bana göre yaptıkları en büyük yanılgıdır ve Mahirlerin de, Denizlerin de, İbrahimlerin de beklenmedik bir sona gidişte bu yaklaşımın büyük payı vardır. Gene dolaylı yollardan Türk solunun başarısızlığı altında en büyük bir eksiklik kemalizmin bu yorumudur.

Ben bütün açıklığımla şunu size söylebilirim ki, yalnız Anadolu'da değil, dünya çapında komünist ilerleyişin durduruluşunda Mustafa Kemal deneyiminin belirgin rolü var. Ki, İngilizlerin büyük icadıdır diyorum. Kemalizm İngilizler tarafından geliştiriliyor ve amansız uygulanıyor, korkunçtur. Daha Mustafa Suphi'nin Komünist Partisi, leninist partisi Anadolu'ya ayak basmadan Mustafa Kemal bir sahte komünist partisi kuruyor. Lenin'e haber gönderiyor "*komünist partisini kurdum*" diye. Bir şike partisi ve Mustafa Suphi'ye "*gel diyor*" yarı yolda müthiş bir komployla onu Karadeniz'in soğuk sularında boğuyor. Tabii bu yalnız onbeş kişinin boğulması olayı değil. İyi anlamanız için vurguluyorum. Türk aydınının, varsa Türk solcusunun şunu bilmesi gerek: Burada, Karadeniz'in soğuk sularında boğulan komünizmin bütün sömürge ve yarı-sömürgelere yayılışının Mustafa Kemal veya kemalizm silahıyla boğdurulmasıdır. Ondan sonra Hindistan'da boğduruldu,

ondan sonra Afrika'da, Latin Amerika'da boğuldu. Boğuldu ha boğuldu. Hepsinin altında kemalizm deniyiminin başarısı vardır, ondan çıkarılan dersler vardır. Sol diye tabir edilen kemalizm şu; sahte komünist partisi kurmuş, sahte solcular ortaya çıkarmış. Her ortaya çıkan bir halkçı, islamcı veya komünist öge içine sahtesini ekmiş. İnanılmaz bir metod bu.

Bunu neden size bu kadar çarpıcı söylüyorum? Aynı olayı PKK içine de ekmek istedi. Mevcut bütün sol fraksiyonlar içinde de bir kontra örgütlenmesi vardır. Bazılar açıkta zaten. Bana göre örneğin Perinçek gibileri açıktan bunun bayrağını yükseklerde dalgalandırıyorlar. Kutlu olsun kendilerine. Ama bazıları da bunu gizlice yaşıyorlar. Uyarıyorum hepsini, gelişmeyişlerin temel nedenlerinden birisidir. Bizim içimizde de yapmak istedi bunu. Birçok kemalist öge ilk günlerden günümüze kadar bunun etkilerini ya direkt Türkiye'nin istihbarat örgütlerine bağlı olarak ya da dolaylı bir biçimde kemalist yaklaşımı, kişiliği dayatmak istiyorlar. Ben hâlâ hep savaşıyorum bunlarla. Aşamazsak sosyalizm, devrimci ulusal kurtuluşçuluk olmaz diyorum.

İşte burada İngilizlerin gerçekten yetenekleri sayesinde Mustafa Kemal'in komünizme karşı çok ustaca, ama değişik bir tarzda hazırlanması sözkonusu. Rusya'da da Çar'ın anti-komünistliği vardı, ama Bolşevikler tarafından yenilmişlerdi. Ama bu sefer Bolşevikliğe karşı kuralan kemalizm, Bolşevizmi ve Bolşevikleri yenmiştir. Ve işin tuhaf, ilginç bir yönü de burada; bu yenilgi sadece Anadolu'da değil, dünya çapındadır. Mustafa Suphi'nin şahsında bütün sömürge ve yarı-sömürge komünistleri yenildi. Onun solu saptırma girişimleri, dünya çapında solun iğdiş edilmesinin, özellikle ulusal kurtuluş süreçlerinde devrimci sosyalist öncülüğün yıkılmasının ve buna dayalı birçok tasfiyeci hareketin ortaya çıkmasının esası olmuştur.

Bunu kısaca açıkladıktan sonra Kürt olayına geleceğim. Neden Sevr'de bir Kürdistan var, ondan sonra hızla unutuldu? Bu en önemli soru. Biraz bu yaklaşım içinde ele alırsak çok rahatlıkla anlayacağız. 1920'lerde dediğim gibi İngilizler için en önemli sorun Bolşevizm'in durdurulmasıdır. Mustafa Suphi, Mustafa Kemal'le bu işi ters yaptı. Ki Mustafa Suphi 1920'de bitiyor, yani Ocak 1921'de katlediliyor. Bu ne demek İngilizler için? Dünya çapında komünizme Mustafa Kemal tarafından öldürücü bir darbe vuruldu. Sevr ne zamandır? 1920 Ağustos. İngilizler ayrım yapacaklar burada mutlaka. İngilizler hızla Kürt devleti, Ermeni devleti kurarsa bunlar Bolşevik yanlısı olacak. Bundan hiç kuşkum yok.

Bolşeviklerin vahim, büyük ve çok ilginç tarihi bir hatası var burada. Bolşevikler; "*Kürt devleti, Ermeni devleti kurulursa İngiliz yanlısı olacaktır*" diyorlar. Dolayısıyla ideolojik olarak karşı çıkıyorlar.

Şêx Said hakkındaki TKP'nin değerlendirmeleri malumunuz. Çok ilginç. Burayı mutlaka çok iyi açmalıyız. "*İngiliz işbirlikçisi olma ihtimali yüksek olan bu hareketlere karşı olmalıyız*" diyorlar. Halbuki daha 1920'lerin sonlarında İngilizler Kürt hareketinden el çektikleri gibi, ona karşı büyük komplonun hazırlığı içindedirler. Ben bunu 1990'ların başlarında size söyledim. Yeni bir buluştur ve önemli bir tespittir. Bu nedenle önemle üzerinde duracağız. İngilizler 1920'lerin sonlarında Kürtleri yok saymıştır. Ki, aynı şey Ermeniler için de geçerlidir. Zaten Ermeniler hızla Fransızların Ankara Anlaşması'yla birlikte toptan terkederler, katliamın tamamlanması biçiminde. Kürtlerin artık Sevr umudu tersine dönmüştür. Sevr'i sözde ortaya çıkaran İngilizler ve Fransızlar Kemal'i destekliyorlar, kendilerinin bir numaralı müttefiki olarak görüyorlar. Ama maalesef hâlâ Bolşevikler, "*Kürt hareketi işbirlikçidir*" diyor ve Kemal'e güveniyorlar. Fransız ve İngilizlerle tarihin en önemli ittifakını yapan Mustafa Kemal'in ulusal kurtuluşçu ve anti-emperyalist olduğunu sanıyorlar. Bu hâlâ Türk tarihinde de aydınlatılmış bir konu değildir. Hâlâ öyle değerlendiriliyor. Hayır. Planlamayı hesaplarsak, 1920'de Frasızlarla Ankara Anlaşması yapılır, 1920'lerin sonlarında sahte komünist partisi kurulur ve 1921'in başlangıcında Mustafa Suphiler katledilir. Bu demektir ki, ittifak mükemmel hazırlanmıştır. Koçgiri ayaklanması zaten o dönemde eziliyor .

Aynı dönemde Çerkez Ethem gerillaları tasfiye edildi, ezildi. Ve kesin emperyalizmle ittifaka dayanıyorlar. Çerkez Ethem demokrattır, halkçıdır biraz. Onun tasfiyesi, Mustafa Suphi'nin tasfiyesi ve Kürt hareketinin de Koçgiri'de tasfiyesi hemen hemen gerçekleşiyor. Yeni bir Kürt hareketi var aslında orada, mayalanıyor.

Şimdi İngilizlerle de Musul çekişmesi vardı. Neden bu çekişme? Ona da kısaca değineceğim. Kemalistler hâlâ orayı Misak-ı Milli'den sayıyorlar. Ama İngilizler için petrol yatağıdır. Bir tartışma konusudur ve bu da anlaşılırdır. Bolşevizmi yıkmada anlaşmışlardı, ama petrol üzerinde anlaşma tamamlanmamıştı. Anlaşma Kürdistan'ın ikiye bölünmesiyle sağlanacaktır.

"Tarihi anlamamız için, bugünün genel doğrularıyla değil, o zamanın psikolojisiyle işe başlamak bana biraz daha gerçekçi geliyor. Ben bunu neden bu kadar çarpıcı size anlatıyorum? Bir sürecin sıcaklığını yaşamak demek, benzer bir örneği çok iyi incelemeye tabi tutma imkanını da veriyor. Şu an benim yaşadığım gerçeklik, Mustafa Kemal'i en değme kemalistten daha iyi anlayabileceğim noktasına getiriyor. Şu anda biraz hazırlık yaparsam Mustafa Kemal'i bir tiyatro sanatçısı olarak herkesten daha iyi oynayabilirim. Çünkü yaşadığımız savaşın şiddeti, bana onun hangi yönelimlere sahip olabileceğini, nasıl alternatifler geliştirebileceğini, hangi alternatifleri yok edebileceğini çarpıcı olarak göstermiştir. Çünkü benim yaptığım günlük işlerdir bunlar."

Kürt hareketinde İngiliz ilişkisini aramak demek, öküzün altında buzağı aramak demektir

Mustafa Kemal'in çok yüksek politik sezgileri var; Bekir Sami'yi denemeye tabi tutuyor. Çok ilginçtir, Bekir Sami, Bolşeviklerle de yoğun ilişki içindedir. Lenin'le de bazı alış-verişleri vardır. Lenin' in de Mustafa Kemal hakkında "*bu burjuva bir önderdir ve akıllı olduğu anlaşılıyor*" biçiminde bir değerlendirmesi vardır. Lenin'in de dikkatini çekmiş. Ama Mustafa Kemal'in İngilizlerle birlikte geliştirdiği entrikayı, komünizme karşı büyük senaryoyu maalesef anlayamamıştır. Zaten Stalin çok kaba bir politikanın sahibidir, hiç anlamamıştır. Sınırlı bir Mustafa Kemal "*burjuva ilericisidir*" yaklaşımıyla birlikte "*Kürtlerin arkasında İngilizler vardır*" görüşüne körü körüne bağlanmıştır. Maalesef Anadolu'da komünizmin çoktan imha edilmesi sözkonusudur. "*Anadolu'nun anti-emperyalist yönüne dikkat ediyoruz, Sovyetler için gereklidir*" yaklaşımı vardır. Mustafa Kemal bunu mükemmel kullanıyor. Ve burada büyük bir ustadır. Ben saygı duyuyorum açıkça. Yani Bolşevikleri bile aldatmasına hayranım. Bolşeviklerin bu aptallığını ise büyük bir esefle karşılıyorum. Ve bunu da tabii İngilizlerle birlikte geliştiriyor. Kürt hareketi hakkında Avrupa'ya karşı ikazı Bolşeviklerle birlikte geliştirmesi çok çarpıcıdır. Senaryo mükemmel uygulanıyor.

Sanırım artık Kürt hareketinde İngiliz ilişkisini aramak demek, öküzün altında buzağı aramak demektir. Müthiş bir İngiliz işbirlikçiliği vardır. Anadolu'daki bütün halkçı hareketler, sosyalist hareketler imha edilmiştir. Kemal bunu yaparken bütün gücü İngilizlerden almıştır.

Burada bir noktayı daha belirtmek istiyorum. Tarih der ki; *"Mustafa Kemal eğer Kürtlerden krallık imkanı görseydi buna soyunabilirdi."*

1917'de Silvan'dayken Kürt aşiret kıyafetleri giyiyor ve kendisini Kürdistan krallığına hazırlıyor. Ben bunu yapabileceğine inanıyorum, zaten oportünisttir. Eğer 1920'lerde İngilizlerle anlaşamazsa, emperyalizmin gücünü arkasında görmezse, kendisini deneme için kurduğu komünist partinin başı ilan edecek ve bir komünist önder olarak karşımıza çıkacak. Ben buna da inanıyorum. İkisini deniyor ve bakıyorki pek uygun aletler değil, tercihi Kürtlerden ve Bolşeviklerden yana yapmıyor. Ki, sınıf yapısı da zaten bunun için esastır, önemli bir veridir.

M. Kemal'in Türk milliyetçiliğiyle de, ondan öncesinde öyle fazla Türklükle de bir ilgisi yoktur. Tamam bir paşa kültürü içindedir. Kemalistler *"çok büyük Türk milliyetçisi"* diyorlar. Ancak açın bakın, 1920'den önce Türk milliyetçiliğine ilişkin Mustafa Kemal'in hiçbir düşüncesi, ilgisi yoktur. Onun tüm gücü yeni bir koltuk paşası olmak ve hızla merdivenleri tırmanarak Vahdettin de dahil saraya ulaşmak istemesidir. Herhangi bir idelojisi, herhangi bir siyasi programı, herhangi bir örgütlenmesi de yoktur. Tüm yaptığı *"Enver'in yerine ben nasıl geçerim?"* endişesidir. Enver bilmem sarayla şöyle yakın bağlar kurmuştur, akrabalık yolu da dahil her yolu kullanarak kendisi de kurmaya çalışmıştır. Hiç abartmaya gerek yok, Mustafa Kemal, her hangi bir Osmanlı paşasıdır. Buna rağmen, 1917'lerde imparatorluk çözülüyor, Kürdistan'da boşluk var. Aşiret kıyafeti giyerek hazırlanmaya çalışıyor. Bakıyor ki bu macera fazla etkili değil, 1919'larda geliyor hızla bu sefer Türk milliyetçisi kesiliyor. 1920'de kısmen Bolşevik geçiniyor. İşte Mustafa Kemal'in solculuğu böyle çok yapaydır. Bunun da fazla anlam bulamayacağını görünce en gerici kapitalist burjuva pozivitizmine yöneliyor. İngilizleri daha gözde görüyor, onun işbirlikçiliğine yöneliyor. Çünkü dünya çapında İngilizler daha hakimdir. Ve korkunç bir şoven kesiliyor. İşte Anadolu halklarının büyük talihsizliği şimdi başlıyor. Anadolu'da hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde halklar katliamı vardır. Nasıl ki, Rusya halklar zindanı ise, Anadolu'da bir halklar mezarlığı haline getirilecektir. Ve bunun arka planında duran İngilizlerdir. Sahnede müthiş rol oynayan Mustafa Kemal ve kemalist ekiptir.

Anadolu'da yaşanılan bu olaylardan da anlaşılıyor ki, bunlar uluslararası boyutları çok önemli olan gelişmelerdir.

Çerkez Ethem'in tasfiye edilmesine de kısaca değinmekte yarar buluyorum. Çerkez Ethem, Mustafa Kemal açısından bir halkçı engeldir. Hiç şüphesiz onun birliklerinde Bolşevikler de vardır. Hatta birlikleri içerisinde tabur düzeyinde de örgütlenmiştir. Esas itibariyle o halkçılığı dayatacaktır. Mustafa Kemal'in olası diktatöryası önünde ciddi bir kuvvet. Mustafa Kemal psikolojisinde, paşa ideolojisinin de bir sonucu olan şöyle bir özelliği iyi görmek gerekiyor: Mutlaka bir kuvvete bağlı olacaktır. Mustafa Kemal bu anlamda hiç tam bağımsız filan değildir. Uzun süre Osmanlı padişahlarına çok bağlı birisidir. Paşadır, Osmanlı paşası diyorum. Onların da artık tutunamayacağını görünce, onun yerine Britanya kralı veya kraliçesi geçmiştir. Alın Osmanlı padişahlığı yerine Britanya krallığı. Bu sefer Britanya krallığının bir paşası olarak değerlendirmemiz gerekiyor. Bu önemlidir ve daha görkemli geliyor Mustafa Kemal'e. Ve dikkat edelim yine bu yıllarda komünizme karşıtlığını iyi anladık.

Burada bir noktaya daha açıklık getirmek gerekiyor. Ben sadece resmi komünist partisinin bir oyun olduğunu, yani komünizmi boşa çıkarmak için bilinçli başvurulan bir taktik olmakla birlikte, en önemli kısmı da İngilizlerle hızla bir anlaşmaya gitmek için bir koz olarak kullanmaktır. *"Bak eğer siz beni kabul etmezseniz resmi komünist partisi var, ben Bolşevik olacağım"* demek istiyor. Mustafa Kemal burada samimidir. Fakat buradaki samimiyeti komünizme inandığı için değildir. Hatta *"komünizm görüldüğü yerde ezilmelidir"* sözünü o sıralarda söylüyor. Bu kadar anti-komünisttir. Fakat o kadar iktidara susamıştır ki, o kadar iktidarsız olamayacağını düşünüyor ki, *"eğer beni tutmazsanız ben komünist partisini kurdum, Bolşevik olacağım"* diyor ve dünyada hiçbir burjuva önder bunu yapmaz. Bu çok önemli. Şekillenmesi itibariyle bir burjuva önderi olduğu halde, kendisini komünist ilan etmeye hazırlanıyor. Resmi komünist parti kurmuş, gizli başkanıdır ve İngilizlerle görüşüyor. *"Benimle var mısınız, yok musunuz?"* diyor. İngilizler de *"tamam, seninle varız"* diyor. Sözümona kendisini Bolşevik olarak ilan etmeye hazırlanan aynı Mustafa Kemal, dünyada ilk defa komünistlerin en büyük katliamını gerçekleştiriyor. Bu noktanın böyle anlaşılmasında büyük bir yarar var. Çerkez Ethem'i de aslında oldukça kullanıyor. Bu konuda ustadır. Çerkez Ethem gerçekten güçlü. *"Ankara'ya gidip o adamı tutacağım, darağacında sallandıracağım"* diyor. Ve istese yapabilir. Eğer Mustafa Kemal'in politik manevraları olmasa kesin yapabilecek güçte. Fakat burada tıpkı komünistleri kullanması gibi bu halkçı kuvveti de oldukça kullanıyor. Ne zamanki önüne ciddi bir engel olarak dikilecek, iktidarı paylaşması gereken bir güç olarak çıkacak; hainlik senaryosunu hazırlıyor ve mükemmel öldürüyor. Burada gerçekten rahatlıkla söyleyebilirim ki ulusal kurtuluş sürecinin bir haini değil, mazlumudur. Saf bir mazlumudur, gafletinin bir kurbanıdır. Başka hiçbir şeyi yok Çerkez Ethem'in.

Sevr'i bozan İlgilizlerdir ve Mustafa Kemal ise basit bir uygulamacı

Evet, Mustafa Kemal 1920-21'le birlikte aslında Sevr'i İngilizlerin yardımıyla aştı. Sevr'e karşı çıkmadı. Bu çok önemli. Sevr'i bozan Mustafa Kemal'in anti-emperyalistliği veya anti-İngilizliği hiç değildir. Sevr'i bozan İngilizlerin ta kendisidir. İlk defa söylüyorum bunları. Sevr'i bozan İngilizlerdir ve Mustafa Kemal basit bir uygulamacı. Sözümona İsmet İnönü'nün Londra'da Lord Curzon'la sert tartışmaları olmuş. Ama Lozan'ı gerçekleştiren Mustafa Kemal ile İngilizlerdir. Biraz o anlaşmalar iyice incelenirse sanırım bu rahatlıkla kanıtlanabilir. Adı üstünde, Lozan'da anlaşmaya gidiyorlar.

Bu konuda Türk islamcılarının dikkat çektikleri bir noktayı ciddiye almamız gerekiyor: *"İslamcılar Lozan'ın bir zafer değil, bir hezimet olduğunu"* söylüyorlar. Bu görüşü bence şöyle yorumlamak daha doğrudur: İngilizlerle birlikte geliştirilen bir anlaşmadır ve içinde gerçekten ulusal kurtuluşçuluktan büyük tavizler vardır. Fazla açma gereğini duymuyorum. Türkiye'de çokça tartışılan Sevr'in emperyalist anlaşma olduğu doğru olmakla birlikte, Sevr'i bizzat bozanın Türk ulusal kurtuluşçu önderi Mustafa Kemal olduğu doğru değildir. Bizzat İngilizlerdir. Ve Lozan, İngilizlere karşı değil, bizzat İngilizlerin himayesinde kemalistlerle birlikte yapılan bir anlaşmadır.

1923 cumhuriyetin ilanıdır ve kesinlikle ciddi bir kemalist tarih bakış açısı da değildir. Asıl kemalizmin 1925'lerde başlatılması gerektiğini daha anlamlı buluyorum. Her şeyden önce, önemli bir yıl olarak değerlendiriyorum. Bunu Şêx Said önderlikli Kürt isyanıyla bağlantılandırmak hiç şüphesiz önemlidir ve bence temeldir. Doğrudur, 1925'ten önce Mustafa Kemal Kürdistan'da bir Azadî Cemiyeti'nin olduğunun zaten farkında. İçinde Binbaşı Kasım gibi adamları var. Kasım cemiyetin önemli bir kemalist üyesidir ve Şêx Said'in de özel sekreteridir. M. Kemal'e sürekli rapor yolluyor. Bunun yanında bu cemiyetin içinde birçok subay var. Bunlar Türk ordusuyla bağlantılı. Mustafa Kemal'in izlememesi düşünülemez, birçok toplantısı oluyor.

1924'te Beytüşşebap İsyanı vardır. Henüz 1925 Şex Sait olayı başlamamıştır. Orada bir grup Kürt subayı birbirini tamamen esir almışlardır ve ilk isyan da odur cumhuriyete karşı. Mustafa Kemal'in bunu bilgisine almaması mümkün değildir. Seyit Abdulkadir o zaman hâlâ İstanbul'dadır ve şûra başkanlığını yapıyor. Aynı zamanda Şex Übeydullah'ın torunu olan Seyit Abdulkadir İstanbul'da önemli bir kuvvet, bakanlık yapmış, şûra başkanlığı yapmış, gücünü koruyor. Yani Kürdistan'da olup bitenlerin siyasi temsilcisi. Hatta diplomatik temsilcisi. Bu çok önemli. Mustafa Kemal'in bu kuvvetleri görmemesi mümkün değil. Şemsi Paşa var Paris'te, Kürtler için diplomasiyi geliştirme çabasında. Bunu da görmemesi mümkün değil. Azadî Cemiyeti var, bunun faaliyetleri giderek gelişiyor. Yine bunu da görmemesi mümkün değil.

Burada Mustafa Kemal'in Kürtleri inkar etme diye bir sorun yoktur. Bu açıktır. Sanıyorum Ahmet Emin Yaman *"Kürtler için ne düşünüyorsun?"* diye sorduğunda, *"birlikte yaptık zaten bu işi"* diyor. Amasya Tamimi'nde Kürt ve Türklerin ortak mücadelesinden bahsedilir. Erzurum ve Sivas kongrelerinde, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Kürtler kıyafetleriyle, gruplaşmalarıyla çok faaldırlar. Cumhuriyet kurulduğu zaman da *"Kürt statüsü muhtemelen muhtariyet olacaktır"* diyor. Ve Mustafa Kemal burada samimidir, böyle uğraşlar içindedir. Ama 1924 Beytüşşebap hareketinin gelişmesi sözkonusu. İngilizler petrol meselesinde henüz kemalistlerle tam anlaşmış değillerdir. Aralarında sırf münakaşa vardır. Söylendiği gibi eğer isteselerdi kemalistler Musul'u alabilirlerdi. Şimdi burada en göze çarpan husus; İngilizler kendilerine göre Mustafa Kemal'e şöyle bir yaklaşım içerisinde bulunuyorlar: *"Eğer siz bu Misak-ı Milli'ye Musul-Kerkük"ü dahil etmeye kalkarsanız, bunu fazla mesele yaparsanız, biz de Şêx Said'i destekleyebiliriz."* Böyle bir imaj veriliyor. Bunu görmek gerekir. Dikkat edelim, cumhuriyeti kurduran İngilizler; Sevr'i bozan ve Lozan'ı icat eden İngilizler; kemalizmi giderek yetkin bir devlet olarak tarih sahnesine süren İngilizler. Ama Musul meselesinde biraz tartışmalıdır. Mustafa Kemal'in Musul-Kerkük'ü bırakması İngilizlerden duyduğu korkudan değildir. Bu noktayı hemen vurgulayalım.

Kemal'in bu kuvvetleri görmemesi mümkün değil. Şemsi Paşa var Paris'te, Kürtler için diplomasiyi geliştirme çabasında. Bunu da görmemesi mümkün değil. Azadî Cemiyeti var, bunun faaliyetleri giderek gelişiyor. Yine bunu da görmemesi mümkün değil.

Burada Mustafa Kemal'in Kürtleri inkar etme diye bir sorun yoktur. Bu açıktır. Sanıyorum Ahmet Emin Yaman *"Kürtler için ne düşünüyorsun?"* diye sorduğunda, *"birlikte yaptık zaten bu işi"* diyor. Amasya Tamimi'nde Kürt ve Türklerin ortak mücadelesinden bahsedilir. Erzurum ve Sivas kongrelerinde, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Kürtler kıyafetleriyle, gruplaşmalarıyla çok faaldırlar. Cumhuriyet kurulduğu zaman da *"Kürt statüsü muhtemelen muhtariyet olacaktır"* diyor. Ve Mustafa Kemal burada samimidir, böyle uğraşlar içindedir. Ama 1924 Beytüşşebap hareketinin gelişmesi sözkonusu. İngilizler petrol meselesinde henüz kemalistlerle tam anlaşmış değillerdir. Aralarında sırf münakaşa vardır. Söylendiği gibi eğer isteselerdi kemalistler Musul'u alabilirlerdi. Şimdi burada en göze çarpan husus; İngilizler kendilerine göre Mustafa Kemal'e şöyle bir yaklaşım içerisinde bulunuyorlar: *"Eğer siz bu Misak-ı Milli'ye Musul-Kerkük'ü dahil etmeye kalkarsanız, bunu fazla mesele yaparsanız, biz de Şêx Said'i destekleyebiliriz."* Böyle bir imaj veriliyor. Bunu görmek gerekir. Dikkat edelim, cumhuriyeti kurduran İngilizler; Sevr'i bozan ve Lozan'ı icat eden İngilizler; kemalizmi giderek yetkin bir devlet olarak tarih sahnesine süren İngilizler. Ama Musul meselesinde biraz tartışmalıdır. Mustafa Kemal'in Musul-Kerkük'ü bırakması İngilizlerden duyduğu korkudan değildir. Bu noktayı hemen vurgulayalım.

Türk milliyetçiliği ile İngilizlerin birlikteliği açığa çıkınca, Kürt hareketinde bir hızlanma gelişiyor

Giderek şunu çok açıkça görüyor: Eğer Misak-ı Milli içine bütün Kürtleri alınırsa Kürtler büyük bir güç olacak ve kendisi için tehlikeli hale gelecek. Ki, o zaman önce İngilizlerin adamı olan Mahmut Berzenci'nin, daha sonra İngilizler Araplardan yana ağırlık koyunca bu sefer İngilizlere karşı müthiş bir Kürt Mustafa Kemal'i gibi ulusal kurtuluşçu kesiliyor. Hatta Kürt devleti adına kral. Ama ne zaman? İngilizler Irak Arapları yanlısı kesin bir duruma girince.

Tıpkı bunun gibi Türkiye'de de Türk milliyetçiliği ile İngilizlerin birlikteliği açığa çıkınca Kürt hareketinde bir hızlanma, bir ayrılık gelişiyor.

Güney'de de buna benzer bir durum vardır. İngiliz yönetiminin Arap yanlısı olacağı anlaşıldığında Mahmut Berzenci başkaldırıya yöneliyor. Kuzey'de de Şêx Said var. Şimdi tehlike somut. Her ikisi için de oldukça dikkate değer.

Sanırım tartışmalar giderek şöyle sonuçlanıyor; *"Kürt hareketi birleşebilir, eğer siz Musul-Kerkük'ü de Misak-ı Milli içine alırsanız rejiminizin sonu gelir."* Mevcut durum İngilizlerin kendileri için de tehlikelidir. Kürt hareketi birleşirse yanıbaşında Sovyetler vardır. Bu İngiliz planlarını bozabilir.

Bu noktada yine bir açıklık daha getirmem gerekiyor. İngilizlerin tarihi olarak Kürt hareketini neden desteklemediği sıkça soruluyor. Cevabı tam bu noktadadır. Eğer Kürdistan parçalanmazsa, örneğin 1925'lerde Berzenci ve Şêx Said ile ve buna benzer daha birçok örgüt birleşmeye doğru giderse, bir Kürt ulusal kurtuluş hareketi doğar. Bunun İngilizlerin Araplara dayalı yönetimini zorlayacağı açıktır. Bu çok önemli bir noktadır. Yine İngiliz yanlısı kemalistleri çok zorlayacağı açıktır. Bu da demektir ki, ta Orta Asya'lara kadar uzanan İngilizlerin dönem politikasına ölümcül bir darbe indirilmesi tehlikesi doğacaktır. İngilizlerin oldum olası Kürtlerden günümüze kadar uzak durmalarının en temel tarihi nedeni; *"Kürtler benim statükomu, Pan Britanica'yı bozacak en tehlikeli şeytani güçlerden birisidir"* diyor. İngiliz yaklaşımıdır bu. Aslında isteseler rahatlıkla Kürt devleti kurabilirler. Lavrence'le Arabistan'da yaptıklarını Noel'le rahatlıkla Kürdistan'da yapabilirler. Fakat Araplar daha önemli kendilerini için. Arapları alıyorlar, Mahmut Berzenci için "*değmez, Irak'ın geneli çok daha önemlidir*" diyor ve karşılarına alıyorlar. Anadolu için *"Kafkasya'daki tehlikeyi durdurmak için Mustafa Kemal en uygunudur, Şêx Said hiç değmez ve sakıncalıdır"* diyor. Tercihi kesindir ve oldukça emperyalisttir. Olası bir Kürt ulusal kurtuluşçuluğunun komünizme yönelme tehlikesi var. Tıpkı Vietnam'da olduğu gibi, Çin'de olduğu gibi hızla başlayınca artık arkası gelecek. İşte Sun Yad Sen'e benzetebiliriz, hatta Çan Kay Şek'e benzetebiliriz. Monarşi yönetimleri var örneğin, hepsi bunlarla birleşir. İçinde er-geç hızla komünizmin de örgütlenmesiyle birlikte, Vietnam'dan önce Kürdistan'da komünizmin öncülük ettiği ulusal kurtuluşla sonuçlanır. Mao'nun Çin'de yaptığının bir benzeri diyelim. Zaten aynı yıllardadır. Ortadoğu için çok önemli bir komünist öncülüklü Kürt ulusal kurtuluş hareketi doğacak ve İngilizler bunu tespit ediyorlar. Gerek Çin deneyiminden, gerek Anadolu deneyiminden İngilizler bu kokuyu alıyor. Alır almaz *"bu Kürt belası daha doğmadan boğulsun"* diyor. Ve iki taraftan, işte Irak'ta Mahmut Berzenci'ye karşı bilinen imha hareketleri ve en önemlisi de Mustafa Kemal'le geliştirdiği *"gel bunu gömelim, mükemmel bir böl-yönet politikasını birlikte uygulayalım, bu beladan müştereken kurtulalım."* diyor. Mustafa Kemal kesinlikle bunu kabul etmiyor. *"Misak-ı Milli'ye göre Musul-Kerkük'ü içimize alırsak beni atlatır başedemem Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle"* diyor. İngilizler de adeta diyor ki, *"birleşirlerse bize yönelecekler, dolayısıyla parçalarsak ve bir de birbirine karşı kullanırsak sen orayı istediğin gibi yönetebilirsin."* Yani katliam dahil, *"bastır orayı, ben de burayı bastırayım"* diyor. Çok ilginçtir, daha önce kemalistler ve Benzenci arasında iyi ilişkiler vardı, ama anlaşmadan sonra imha edilmesi için birleşirler.

Bu böyle açıklığı kavuştuktan sonra Mustafa Kemal'in zaten Kürt isyanını ezeceği çok açıktır, ama bunun altında da kesin İngiliz desteği vardır. Burada yine tarihi tersine çevirmek gerekiyor. Burada İngilizlerin büyük desteğiyle sonuçta Musul-Kerkük çok anlaşmalı bir biçimde halledilir. Güney'de Mahmut Berzenci hareketini, Kuzey'de Şêx Said önderliğindeki Kürt hareketini acımasızca birlikte bastırırlar. Bu, Ermeni katliamının hemen sonrasında ve yahudi katliamı öncesinde jenosidin en çok uygulandığı bir ulusal kurtuluş sürecidir.

Dünyada ilk kez Mustafa kemal dil ve kültürü yasaklıyor

Bu nedenle Hitler'in, Kemal için, *"benim öğretmenimdir"* değerlendirmesini yapması dikkat çekicidir. Kemalizmi tarihte ilk defa bu katliamla anladık. Bunu fazla açmayacağım burada. İsyanla birlikte Kürt katliamının olası sonuçlarının üzerinde durmak gerekiyor. Enver-Cemal-Talat üçlüsü zaten Ermeni katliamını tamamlamıştır. Ama Kürt katliamı sözkonusu olduğunda esas başlatıcısı Kemal'dir. İdeolojisi de kemalizmdir. Demek ki, kemalizmin birinci ayağı ve esası Kürt katliamı oluyor.

Şimdi burada bazı incelikler vardır. Ben buna değişik bir katliam türü diyorum. Bir defa direnme anlamında ne varsa imha etmek, Kürtlüğün kültürel sembolleri anlamında da, kendi yanında olsa dahi onları tasfiye etmek. Kendisi de çok hizmet etmiş, ama Kürt ulusal özelliğini, kültürel özelliğini ayakta tutan ne varsa hepsini katlediyor. Kültürde mesela, birkaç tane Kürt dengbêjî vardır o arada, bir Cizrewiler gibi. İngilizlerin kültürel katliam diye bir politikası olmadığı için, onların Kürtçe söyleyiş tarzı günümüze kadar gelişir. Türkiye tarafında kalan ise, bir Celal Güzelses var mesela. Mustafa Kemal köşktedir birgün, uzaktan geliyor bunun sesini duyuyor, çağırır ve adını "*Şark Bülbülü*" koyar. Şimdi orada bir kültür katliamına hazırlanıyor ve "*Şark Bülbülü*" eliyle. Mustafa Kemal kesin bunun fakındadır. Katlediyor kültürü ve dili. Dünyada ilk defa yasaklama vardır dil ve kültür üzerine. İngilizlerde bu yoktur, Fransız emperyalizminde yoktur, hiçbir emperyalizmde bu yoktur, Osmanlı'da kültür katliamı yoktur, dil yasağı yoktur. Katliamın bu ilk öncülüğü fiziki anlamda yapılıyor, kültürel anlamda başlatılıyor. Şimdi yalnız asimilasyonist veya işbirlikçi Kürt aydınları demek de yetmiyor. Bir kültür katliamı, Kürtçe yasağı çok önemli. İlk defadır, tekrar söylüyorum. Ve oradan da hızla bir Türkleştirme. Bütün Kürt orijinlerini; kültürel, folklorik ve hatta ne kadar dağ varsa ismi Türkçeleştiriyor. Hepsini muazzam bir Türkleştirmeye tabi tutuyor. Müthiş bir Türkleştirme hayranlığı geliştiriyor, Dersim isyanında bu zirveye ulaştırılıyor. Ve en iyi kemalistler Kürtlerde ortaya çıkmaya başlar. Ben buna "*kendi katilini sevme*" teorisi diyorum ve şu anda derslerde bunu yaygınca işliyorum.

Fatih Mehmet'te de buna benzer bir uygulama var. Sırp prensi diye bir hikaye var orada. Onları ezdikten sonra bunu alır bahçesine mi, sarayına mı iğdiş etmeye çalışır. Ve giderek o Sokullular biçiminde müthiş paşalar çıkarlar. En iyi Osmanlı paşaları devşirme paşalarıdır. Mustafa Kemal'in getirdiği yenilik de ancak budur. En iyi kemalistler şimdi o günden günümüze kadar Kürtlerden çıkar. İşte şu anda çözülen kemalist şoven Türklüğü ayakta tutmaya çalışan Kürt devşirmeleridir. Diğer devşirmeler de var. Mesela Çerkezler var. Şu anda önemli bir yer tutuyor. Kozakçıoğlu'ndan tutalım, bilmem o Anayasa Mahkemesi Başkanı'na kadar bir çoğu Çerkezdir. Ve büyük bir kısmı da Kürttür. Ağar, Kamer Genç, Cevheri vb. Yani bu kesimin temel taşıyıcılarıdırlar.

Katilini sevme teorisi biraz burada açıklık getirilmesi gereken bir husus. Bilirsiniz bir halk fazla ezildi mi onun altta kalanları katiline tapınmak zorundalar. Şimdi bizde de gerçekleşen tipik olay bu. Ben de çocuklukta ayıp değil söylemesi, nasıl iyi bir Türk olabilirim diye orijinimi anlamaya çalıştım. O zaman dikkat etmemiştim, daha sonra farkettim. Aslında anam epey Kürtleşmişti. Fakat nenesi daha çok Türkçe konuşuyordu. Sonra tespit ettim ki bizim ana taraf Türk kökenli bir orijine dayanıyor. Fakat tamamen Kürtleşmişler. Kürdistan'da kalan Türklerin önemli bir kısmını halkın Kürtleştirdiğini görüyorum. Bu, cumhuriyet için de geçerlidir. Yani Kürtlerin doğal asimilasyonda Türklerden daha üstün olduğunu belirtiyorum. Mustafa Kemal bunu durdurmak için maalesef çok sert, katil tarzı bir yaklaşımla, Dersim'le sonuçlanan katliamın ardından müthiş bir devşirme geliştirdi. Ali Haydar Kaytan arkadaşımızın çözümlemesini yaparken, bunun duygu boyutlarını çözüyorum. Vardığım sonuç; kendi katilini duyguda sevme. Bu özellik onu PKK içinde en kral düzeyde her an ölüme hazır, ama duyguları sözkonusu olduğunda katilini seviyor. Kürtleri sevmiyor. Çok ilginç, çok tuhaf bir durum. Tek kelime Kürtçe öğrenmedi. İnanılmaz bir şey! Kesinlikle daha çocukken onun bütün duygu dünyasına kendi katilinin sızdırılması gibi bir durum ortaya çıkmış. Aslında atmak istiyor, bizden daha fazla düzene karşı anında ölürcesine savaşmak istiyor. Ama duyguları katledildiği için, bu onun kişiliğini paramparça etmiş, adeta zehirlemiş ve hâlâ kusuyor. Umarım bundan sonra bu zehiri tamamen atarız.

Şunu demek istiyorum: İsyanın fiziki olarak imhası yetmiyormuş gibi, bunun ardından kemalizm, çok değişik bir kültürel katliam ile birlikte kendi katilini sevdirme gibi en tehlikeli oluşumlardan birini ortaya çıkardı. Kemalizm bu! Ki aynı şeyi komünizme karşı uyguladı. Bolşevizmin katili! Türk aydınlarını uyarıyorum. Eğer devam ederlerse onları büyük siyasi ahlaksız ve şarlatan olarak değerlendireceğim. Komünizme en büyük tuzağı kurdu, en değerli öncüleri katletti.

Türk demokratlarına ve halkçılarına karşı da söyleyeceklerim var. En büyük halkçılarını da katletti. Çerkez Ethem kesin bir halkçı ve bunun gibi bir sürüsü var. Kemal'in demokratlığı, halkçılığı hakkında sanırım bir CHP yalanı vardı. Kesin bu büyük yalan. Burası çok önemli. Halkçılığın da katliamını gerçekleştirdi. Kürt açısından çözümledim zaten. Kesin bir Kürt katliamcısı.

O zaman Mustafa Kemal'in tarihi anlamı nedir? Bütün buna rağmen ben Kemal'in yeteneklerinden bahsetmek durumundayım. Askeri ve siyasi olarak, örgütçü olarak, yönetim ustası olarak, koalisyon uzmanı, alternatifleri değerlendirme ve sonra katletme uzmanı. Mustafa Kemal inanır mısınız, kendisini bu üç özelliğe dayandırarak zafere götürdü. Kürtlere dayandırdı, çok açıktır, açmayacağım. Sivas, Erzurum kongreleri ve Ankara'ya taşırılan Kürt şeyhleri, Kürt beyleri ve Kürt seyitleri meşhurdur. Yani en zayıf olduğu dönemde Kürtler onun en temel dayanağıdır. Komünistler onun temel dayanağıdır. Yani Bolşeviklerin Türk ulusal kurtuluş savaşında yeri çok önemlidir. Kaldı ki Bolşeviklerden, Lenin'den alınan para, silah desteği İngilizleri hizaya getirmenin en temel gerekçesidir. Çerkez Ethem'i hiç uzatmama gerek yok. Bütün gerici isyanları ezdi adam. O olmasaydı Mustafa Kemal'in Ankara'ya gelmesi imkansızdır. Yalnız Yozgat isyanı bile Kemal'i vurup bitirmeye yeterlidir.

Kendisini kendisi yapan güçlerin katilidir

Demek ki onu meydana getiren üç temel kuvvet var; halkçı, komünist ve Kürt kuvveti. 1925'e doğru geldiğimizde önce komünizmi, daha sonra Çerkez'in halkçılığını, daha sonra da Kürtleri katlediyor. Ve bu, kendini yapan kuvvetlerin katilidir! Kendisini kendisi yapan güçlerin katilidir! Biraz sembolize edersek; bir Kazım Karabekir için idam kararı çıkarır, kıl payı kurtulur sanıyorum. Ali Fuat Cebesoy onun en büyük koruyucusu. Onu da sürgüne gönderir. Ve adeta "*eğer bir adım iktidar istersen, Kazım Karabekirlerin olduğu gibi senin de akibetin idamdır*" der. Kemal'in bir de Cavit Bey idamı var. Onu da açıklığa kavuşturmam gerekiyor.

Burada bir noktayı unuttum. Tahlillerimizde yer alması gerekiyor. Bu Londra kaynaklı Mustafa Kemal'in veya kemalizmin geliştirilmesinin şovenizmle bağlantısına aydınlık getirmem gerekiyor.

Muazzam iktidar hırsının altında büyük bir korku yatar. Lenin'de de büyük bir iktidar hırsı vardı, ama onun altında büyük bir idelojik yetkinlik vardı. Mustafa Kemal'de sadece korku vardır ve o korku onu katliama götürüyor. Mustafa Kemal'in büyük iktidar hırsından bahsettik. Ben kendim de iktidarı yaşıyorum, ama bu deneyimimden herkesi yaralandırmayı biliyorum. İktidar savaşında iki şey çok önemlidir. Bir: Korkular çok önemlidir, iki; mutluluklar çok önemlidir. Mutluluklar, zenginlikler iktidar için çok büyük çekim olayına yol açar. Korkular ise, ya teslimiyete götürür, ya da iktidar olmaya. Ben kendim yaşadığım için söylüyorum, ayıp değil yani. Biraz değişiktir tabii bendeki bu korkuların anlamı ve gelişimi. Mustafa Kemal'in büyük korkuları vardır. Ve haklıdır da bu korkularında. Koskoca bir padişahlık gidiyor. Padişahlığın ne kadar gaddar olduğunu tarihten az-çok öğrenmiştir. Karşı çıkıyor. Karşı çıkmayı gözüne kestirdiği zaman, bu, Mustafa Kemal'de büyük bir korkunun oluşumasına yol açar. Bu korku onu Bolşeviklerle, Çerkez Ethem'le, Kürtlerle öpüşmeye kadar götürüyor.

Başlangıç böyledir. Ethem, Kürtler, komünistler onun en yakın müttefikleridir. Sırf Vahdettin'den kurtulmak içindir. Mustafa Kemal'i psikolojik olarak analiz etmek istiyorsak bu çok önemli. Vahdettin kesin gittikten sonra tehlike biraz daha değişiyor. 1920'lerde komünistleri ve Ethem'in halkçılığını bitirir. 1925'lerde Kürtleri bitirir. Ethem zaten diyor "*gidip onu asacağım.*" Mustafa Kemal'e kadar gitmesinin anlamı budur: Müthiş korkma, müthiş korkma. "*Bu adamı mutlaka öldürmeliyim.*" diyor. Müttefiki de olsa bunu yapıyor.

Mustafa Kemal'deki psikoloji budur. Kemal'i ortaya çıkaran ve güç yapan dört generaldir. Kendisini başlangıçta ortaya çıkaran Rauf Orbay, Ali Fuat Cebesoy, Kazım Karabekir ve Enver Paşa. Dördü de Kemal'i Kemal yapan generallerdir. Ama o "*bunlar benim iktidarıma göz koyabilirler*" diyor. Daha sonra onu da idamla yargılar, sürgün eder. Çok kötü bir duruma sokar. "*Çerkez Ethem büyük bir tehlike, haindir*" diyor, bildiğimiz senaryoyu uygular. Komünistler zaten en büyük tehlikedir, "*görüldüğü yerde ezilmelidir.*" Bütün bunlar ne içindir? Basit bir psikolojik hırs. Bunun altında yatan psikoloji üzerine çözümleme yaparsak, göreceğiz ki bu, burjuvazinin önemli bir özelliğidir. Burjuva iktidara geldiğinde, çok güçsüzdür, ama şiddetle bir diktatöryaya ihtiyaç duyar. Kemal de öyle. İktidar için önüne fırsatlar çıkar. Buları bu anlamda mükemmel değerlendiriyor. Kemal için, "*çok akıllı bir burjuva önderlik*" deniyor. Ama nasıl? Vahdettin gidiyor. Kürtler var, 1925'e kadar onlarla daha iyi geçiniyor. Fakat onlara da iktidarını gösterir. Yalnız bütün bunlarda sivri değildir. Kemal'i yalnız Kemal olarak burada değerlendiremiyorum. Hızla burjuva önderliğe doğru gidiyor. 1920'lerde başlangıçta bir paşadır. Ama bundan sonra kesin bir burjuva önderliğe tırmanış vardır. Hem de bütün korkularıyla, zayıflıklarıyla ve iktidar hırsıyla. Anlayacağınız şu: Türk burjuvazisi bu yıllarda çok güçsüzdür. Fakat dünya çapında Bolşevizm ile emperyalizmin bir çatışması var. Anadolu'da padişahlık aşılıyor, iktidar olarak halkçılık var. Temelden gelen, biraz halka dayanan Çerkez Ethem ve onun etrafındaki kesim var. Burjuvazinin diktatörlüğü de bir tehlike. Kürtler milliyetçilikte paylaşım istiyor ve bu onun katı şoven milliyetçiliğine karşı bir tehlike. Dolayısıyla iktidarına karşı, iktidar paylaşımı için bir güç. Komünistler, sınıf hareketi, halk için iktidarı almak isteyecektir. O daha müthiş bir tehlike. Dolayısıyla Türk burjuvasının büyük ruhu, Kemal'den ve kemalizmden müthiş bir doğuş yapıyor, yükseliş buluyor. Ve o bildiğimiz komünistler için bir katliam, halkçılar için bir katliam, Kürtler için bir katliam, Ermeniler için bir katliam tamamlanması ve hatta saltanatçılar için de aşırı bir katliam gerçekleştirilir. Çünkü bizzat Vahdettin Osmanlılar, ona yetkiyi verir, parayı verir, yola çıkarır. Korkunçtur Türk burjuvazisinin bu özellikleri.

TÜSİAD muhtırası diye bir şey çıktı. Ben bir araştırma yapacağım, düşünce açısından son derece görkemli. Bana göre Türk burjuvası, bu TÜSİAD muhtırasında, gözükara iktidar hırsına, talana bürüren gözlerinde bütün bu olup bitenlerden dolayı büyük bir özür, büyük bir af dileği okunuyor. "*Büyük suç işledim*" diyor. Mustafa Kemal de "*büyük suç işledim, ben şimdi çok akıllandım, biraz burjuva güçlerine kavuştum, özür diliyorum, af istiyorum ve büyük bir ıslahat tedbiriyle bunu gerçekleştirmek istiyorum*" diyor.

Mustafa Kemal'i bence mükemmel değerlendirmeye tabi tutuyoruz. Onun büyük korkuları büyük katliamlara yol açtı. Eğer sosyalist bir kişilik olsaydı büyük bir sosyalizme yol açabilirdi. Olmadı maalesef. Katliam içinde bir kişilik şekillenmesi vardır ve bu burjuva katliamcılığıdır. Öyle sadece Mustafa Kemal'i suçlamak doğru değildir. Bir sınıf kişiliğidir, müthiş şekilleniyor.

Yalnız bir esikliğimiz oldu. Bazı islamcılar eksik kaldı demesin. İslamcıları da kullanmıştı, onları da katliama tabi tutmuştu. Şan bu nokta da şu tamamlamayı yapıyorum: Başlangıçta müftülerin, şeyhlerin elini öpmüş, desteklerini almış ve mükemmel kullanmıştır. Şeyh M. Akif Ersoy istiklal savaşının şairidir ve büyük destekçisidir, ama maalesef onu Mısır'a sürgün etti. Bütün islamcılardan bir-ikisini katletti. Aynı kemalist özellik, o zamanın yurtsever islamcılarına karşı da bir katliamcı gibidir. Bunu şunun için söylüyorum. O Menemen isyanında belki bir gericilik ayaklanması vardır, ama Mustafa Kemal çok iyi biliyor, bu hızla bir iktidar alternatifi olmalarına yol açabilir. Onun için acımasızca katlediyor. Oysa onlara on yıl ceza verse, hatta "*seni affediyorum*" dese el öperler.

Tarih, görüldüğü üzere şimdi kendinizi tanımanız için en büyük klavuzdur, en büyük aydınlatıcı araçtır. Maalesef birçok konuya olduğu gibi tarihe de yaklaşımınız, çok cansız ve gönülle bağlantısını kurmadan bir bilgi yığını edinme biçiminde oluyor. Onu sanırım bu anlatımlarla epey aşıyorsunuz. Bu çok önemli. Günümüzü anlamak için kesin özgür tarihi anlayacaksınız.

Mustafa Kemal ekibi mason localarına daha şiddetle bağlıdır

Konu hakkında biraz daha yetkin cevap vermek için, İttihat-i Terrakiciliğin Selanik'te mason localarıyla bağlantısını belirtmek önemli olduğu kadar, gereklidir.

Biliyorsunuz, 1896'da Dünya Siyonist Kongresi toplanır. Bu kongrenin bir yahudi yurdu arama sorunu vardır. Sanırım bunun için Filistin giderek öncelik kazanır ve dolayısıyla yahudi nüfusunu yoğunca buraya aktarma hedeflenir. Bunun önünde engel olan o dönemin padişahı Abdülhamit vardır. Onu halletmeye büyük özen gösterirler. Ama tam istediklerini alamayacaklarını bildikleri için, İttihat-i Terraki aracını ortaya çıkarmakta ve desteklemekte yoğun bir çaba içine girerler. Selanik'te çok önemli bir yahudi sermayesi vardır, ama çoğu gerçekten dönmüştür. Zaten yahudi dönmeleri denmesi de bundan ötürüdür. Kendilerine göre islam kılıfına bürünmeleri, Türklük kılıfına bürünmeleri ve hatta Selanik mason localarında yeni Türk milliyetçiliğini önemli oranda şekillendirmeleri sözkonusudur. Mustafa Kemal ilk yaşam gıdasını Selanik'te almıştır. Mustafa Kemal'in içki içmesinden tutalım, oradaki kızlarla dolaşmasına kadar mason locasının yaydığı kültür temelinde olmuştur. Yani beşikten itibaren Mustafa Kemal bu kültürü benimser. Ki, burada Rumların ve burjuvaların yeni yaşamının da biraz etkisi vardır. Ama esas olarak mason localarının yönlendirmesi altındadır. Burada önemli olan konu budur. Daha sonra tabii bunun yoğun etkisi altında olduğu için İttihatçılar da merkezidir. Bu kültür aynı zamanda ilk defa yükselen Jön Türklerin ve daha çok İttihatçıların kültürüdür. Klasik Osmanlı kültürüyle, yaşam tarzıyla bir farkı gelişir. Mustafa Kemal de bunun içindedir ve hatta bunu en radikal gerçekleştirmek istiyenlerindendir. Talat'ın ve Enver'in biraz daha Osmanlı'ya beşikten bağlı olduğunu söylemeliyiz. Aynı zamanda onların, Anadolu dışında da imparatorluğun mirasına sahip çıkmaları Mustafa Kemal'den daha güçlüdür.

Abdulhamit vardır en önemlisi, pan-islamizm peşindedir. Pan-islamizm siyonizmin o zamanki iddialarına önemli oranda ters düşmektedir. Ama ekonomik bakımdan da bağlılığını bilir. Yani böyle sınırlı bir imtiyaz verir yahudilere, dolayısıyla önemin siyonistlerine. Siyonistler bunun için işte İttihat-i Terraki'yi iyi bir silah olarak hazırlarlar. İttihat Terakki içinde de sanırım Mustafa Kemal ve benzerleri üzerlerinde daha yoğun dururlar. Genelde İttihat-i Terraki, özelde Mustafa Kemal ekibi mason localarına daha şiddetle bağlıdır. Bu dönemde de siyonizmin merkezi Londra'dır. Londra'da Filistin göçü hızlandırılırken, İttihat-i Terraki ve daha sonra Mustafa Kemal'le birlikte Türkiye Cumhuriyeti bunlar için çok önemli bir silahtır.

Tabii birçok İngiliz sermayedarı yahudi asıllıdır. İngiliz sermayedarlarıyla o dönemde Londra'da birlikte çalışırlar. Dolayısıyla siyonizm ve masonizm son derece içiçedir. İttihat-i Terrakiçiliğin ve kemalizmin yaratılmasında da bu İngiliz Londra ekolü veya kaynağı belirleyici rol oynamaktadır. Bununla islam aleminde bir bölücülük gerçekleştirerek amaçlarını daha iyi gerçekleştirme gibi bir politikaları vardır. En çarpıcı ifadesi, Anadolu'da laiklik adı altında kemalist bir cumhuriyeti şekillendirmekle geleneksel islamcı kültürü zorlayacaklarını ve dolayısıyla siyonizm için biraz daha imkan yaratacaklarını düşünürler. Bunun için kadro denemesi filan vardır. Şimdi Cavit bunlardan en önemlisidir. Cavit'in kendisi de anladığım kadarıyla hem İttihat-i Terraki'nin çevresindedir, hem de yahudi kökenlidir.

Bu noktada ayrıca bir Bedirhaniler vardır ve kesin Fransız yanlısıdır. Ve hâlâ Kürt Enstitüsü'nün mirası da Bedirhanilerle, Kendal Rezan'e devredilmiştir. Yani bugüne kadar da Bedirhanilerin ilişkisi anladığım kadarıyla ağırlıklı olarak Fransızlarladır.

Übeydullah ve daha sonraki onun oğlu Seyit Abdulkadir ise aslında İngiliz yanlısıdır. Ki bu Şêx Said'ten daha etkili bir Kürt önderidir. Bakan olmuştur, kültürlüdür ve Kürdistan'da geniş bir siyasi çevresi de vardır. Kürt hareketi için gerçek önder aslında Seyit Abdulkadir'dir. Bunun önemini bir kez daha vurguluyorum. Siyonistler içinde de esas bu politikayı götürecek olan Cavit Bey'dir. Şimdi Mustafa Kemal bu ikisini de isabetli değerlendiriyor. Diyor ki, "*olası bir Kürt milli hareketinde Seyit Abdulkadir daha önderdir.*" Daha Şêx Said idam edilmeden, Seyit Abdulkadir'i alır İstanbul'dan getirir ve hiçbir suçu yokken darağacında birinci sırayı ona verir. Cavit'in de hiçbir suçu yoktur. 1926'ya kadar da yaşıyor. Ama ikisini potansiyel iktidar alternatifi olarak görüyor. Ki kendi iktidarının siyonizmle, yani dönme yahudi sermayesiyle, dolayısıyla Londra'yla bağlantısını çok iyi biliyor Mustafa Kemal. Londra olmazsa kendisi olamaz. Londra'da iki tane güçlü temsilcisi var. Kürtlerden Seyit Abdulkadir, diğeri de İttihat-i Terraki'den en önde gelen yahudi kökenli ve dolayısıyla siyonizme en yakın kişilik olan Cavit Bey. Aslında kendisi de İngiliz yanlısı ve İttihat-i Terrakici. Dolayısıyla siyonizmle, mason locasıyla ilişkileri çok sıkı. Hatta bilebildiğim kadarıyla mason locasındaki derecesi 33'tür ve bu en üstün derecedir. Ama böyle birisi olmasına rağmen bunları tasfiye etme gereği duyor. Çünkü Mustafa Kemal'in burjuva korku psikolojisi, diktatörya psikolojisi var. Bunlar ergeç kendisi için bir tehlikedir. Dolayısıyla tasfiye edilmeleri lazım. Tıpkı kendisine en büyük desteği sunan Çerkez Ethem gibi, tıpkı Kazım Karabekir'ler gibi idamla yargılanıyor ve zor bela elinden kurtuluyor. Halbuki ardına kadar Erzurum'un, Sivas'ın yolunu açan ve ilk başarılı adımları atan, savaşları veren Kazım Karabekir'dir. O olmazsa Mustafa Kemal Sivas'tan öteye bir adım atamaz. Bir manga ve jandarmayla rahatlıkla tutabilir.

Alternatifleri yok etme taktiği neyle bağlantılı? Oynaklıkla bağlantılı. Çok oynak olan birisi, yarın beni öldürürler psikolojisine kapılan adam bütün alternatifleri yokeder. Ne kadar ufak bir iktidar belirtisi çıksa, "*bu benim yerime geçebilir*" diyor ve onun için yokediyor. Her alternatifi yok ediyor. Buna benzer daha alt düzeye kadar da iner. En önemlisi de yakın çevre paşalarıdır. Yani onların ne Moskova'yla, ne Londra'yla hiçbir ilişkileri yok. Kemal'in en yakın arkadaşları. Ama diyebiliyor ki, "*ya bunlarda da bir iktidar hırsı olsa beni vurabilirler.*" Mühim olan burada değişik bir çözümü, yaklaşımı geliştirebilmedir. Bir demokratik tercihe fırsat vermedir. İttihatcı parti vardı, bir demokrasi deneyimi gerçekleştirebilirdi. Ama yapmadı, katletme yolunu seçti. Burada ortaya çıkan sonuç, çok önemli olan alternatiflerini yok etme prensibine Mustafa Kemal'in şiddetle bağlı olduğudur. Bütün iktidar alternatflerini yokediyor.

"Çok oynak olan birisi, yarın beni öldürürler psikolojisine kapılan adam bütün alternatifleri yokeder. Ne kadar ufak bir iktidar belirtisi çıksa, "bu benim yerime geçebilir" diyor ve onun için yokediyor. Her alternatifi yok ediyor. Buna benzer daha alt düzeye kadar da iner. En önemlisi de yakın çevre paşalarıdır. Yani onların ne Moskova'yla, ne Londra'yla hiçbir ilişkileri yok. Kemal'in en yakın arkadaşları. Ama diyebiliyor ki, "ya bunlarda da bir iktidar hırsı olsa beni vurabilirler." Mühim olan burada değişik bir çözümü, yaklaşımı geliştirebilmedir. Bir demokratik tercihe fırsat vermedir. İttihatcı parti vardı, bir demokrasi deneyimi gerçekleştirebilirdi. Ama yapmadı, katletme yolunu seçti. Burada ortaya çıkan sonuç, çok önemli olan alternatiflerini yok etme prensibine Mustafa Kemal'in şiddetle bağlı olduğudur. Bütün iktidar alternatflerini yokediyor."

Ben bunun için bizim saflardaki arkadaşların iktidar hırsında olanlarına uyarı anlamında da bunu söylüyorum. Çok sıradan bir yetersizliği bile bir tasfiye temelinde kullanmak kemalist bir özelliktir ve çok tehlikelidir. Bir bu yönü var. Bir de doğru iktidar olamama olayında Ali Haydar'ın durumunu izah etmeye çalışıyoruz. Bir yandan kendi katilini sevme durumunu aşması gerekiyor. İkincisi, eğer iktidar olmak istiyorsa, iktidarın çok önemli aşamaları vardır, önemli bir kuralı vardır. Böyle toyca olmaz. Bu bütün PKK merkezi için de geçerlidir. Nasıl merkez olduğunu bilmiyor, merkezin nasıl bir siyasi ağırlığı olduğunu bilmiyor, "*vay duygusal anlamda Ş.. bizim için tehlike olabilir*" diyor. Bunun önlenebilmesi için varsa içimizde böyle iktidar hırsı olan tehlikeli bir kişi, yapmanız gereken en temel şey, tarihi çok iyi öğrenmek, kemalizmi çok iyi öğrenmek. Çoğunuz gıdanızı buradan alıyorsunuz. Bu büyük tehlikeyi önce ideolojik olarak, sonra pratik olarak mahkum etmek. Ama yakınarak, "*üzerimize geliyor*" diyorlar. Ben buna çok büyük öfke duyuyorum ve bu konuda merkezimizin görevlerine sahip çıkmamasını da esefle karşılıyorum. Hem iktidar olmayı istiyeceksiniz, hem iktidar olmanın gereklerine sıradan bir anlam veremeyeceksiniz. Ben buna siyasi düşkünlük diyorum. Diğeri de bir kişisel hırsı için engel tanımıyor. İkisi de son derece sakıncalıdır ve birbirini besler.

Mustafa Kemal örneğinde doğru iktidarı paylaşmayı bilemediler, hepsi katledildi. Eğer bunlar tutarlı demokrat olsalardı, tutarlı sosyalizm siyasetçiliğini Mustafa Kemal'e dayatsalardı mükemmel bir Türkiye Cumhuriyeti ortaya çıkardı. Ama hepsi beceriksiz olduğu için, asgari tedbirler alamadıkları için katledildi. Kürt olayında da bu açıkça böyledir. Gafilce ve safça! Mustafa Kemal ise doğal olarak yürüttüğü iktidar savaşımında çok zayıf olduğu için, dolayısıyla büyük korkuya sahip olduğu için, çok aşırı ve Hitler'de de gördüğümüz gibi müthiş erken bir faşist diktatörlüğe gittiğini görüyoruz. Ve ben buna protofaşist diktatörlük diyorum. Ön faşist diktatörlük sözkonusudur ve Hitler için de son derece öğreticidir. Sonuçta maalesef Anadolu'nun halklar mezarlığı, özellikle kültür mezarlığı haline gelmesi sözkonusudur. Şimdi burjuvazi kalkıyor, özür ve af diliyor. Yarın bütün Türk aydınları da kalkacak özür ve af dileyecekler ve öfkeyle kendi geçmişlerine bakacaklar, *"nasıl bu hataları yaptık?*" diyecekler. Türk demokratları büyük bir öfkleyle "*nasıl bu hataları yaptık?*" diyecekler.

Bizim hareketimiz, aynı zamanda cumhuriyeti günahlarında arındırma hareketidir

Bu konuda bir örnek vermek, çarpıcı kılmak istiyorum. Cumhuriyetin o ağır suçlarından, o ağır günahlarından, o ağır katliamlarından sıyrılmak istediği doğrudur. Bu çeteler olayında, Susurluk kazasında ortaya çıkan gelişmeler ve TÜSİAD'ın sivil-demokratik manifestosu ve herkesin adeta "*bu ne lanetli, ne bu kirli savaş?*" diye neredeyse hüngür hüngür ağlamaları, cumhuriyetin günahlarının kefaletini ödemeye hazırlığına yoruyorum. Yarın bu daha çarpıcı gelişecektir.

Biz hareketimizi, aynı zamanda cumhuriyeti günahlarından arındırma hareketi haline getireceğiz. Bu konuda kendimize güveniyoruz ve Mustafa Kemal'in bütün densizliklerini, hatta onun bütün günahlarını ödeyeceğim. Mustafa Kemal'in yaptıklarının tersini yapacağım. Çok adil olacak, çok eşitlikçi olacak, çok halkçı olacak, çok enternasyonal olacak. Bu ne demektir? Kemalizmin tersinin yapılması demektir. Kocaman bir kemalist tarihi tersine çevirmektir. Burada eşit ve adilce Türkün yeri, azınlıkların yeri, enternasyonalin yeri olacaktır. Şoven milliyetçilik olmayacaktır, asla bu katliamlara varmayacaktır. Zaten bizim harekette hiçbir Türk kişiliğine en ufacık bir öfke bile yoktur. Saflarımızda zaten Türkler de vardır. Askerleri esir alınmıştı. Hayret ediyorlar, "*Türk ordusunda olmayan, görmediğimiz rahatlığı biz burada buluyoruz*" diyorlar. Doğal buluyorlar ve şaşıyorlar. Şimdi bu konuda ben kendimi teorikleştirmek durumunda değilim, ama cumhuriyetle savaşıyoruz, kemalizmle savaşıyoruz. Bu demek değildir ki Türk ulusunu ortadan kaldırıyoruz. Türk ordusunu lekeleyen, cumhuriyetin aşırı şoven ideolojisidir! Cumhuriyet siyaseti müthiş diktatörya içindedir. Onu halkçı hale getirmek istiyoruz ve sosyalizm anlamında da reel-sosyalizmden, Sovyet sosyalizminden çıkaracağımız derslerle yeni bir sosyalizmin doğuşunu da gerçekleştirmek istiyoruz.

Son bir noktayı da şöyle kesinleştirmiş bulunuyoruz: Kürdistan'ın bölüşülmesi kesinlikle İngilizlerin ve kemalistlerin Kürt devriminin o dönem gelişip ikinci bir Vietnam, Çin olmaması için aldıkları dahili tedbirdir. O dönemde yeni yeni başlayan komünizmin önderliğindeki, sosyalizmin önderliğindeki dünya çapında ulusal kurtuluş hareketlerine önderlik etmemesi açısından kemalizmle ittifak yapılmıştır. Talihsizliğimiz şurada; Kürtler yeni yeni ulusal kurtuluş için başkaldırıyorlar. Fakat Sovyetlere yakınlığı ve en önemli talihsizliği, kemalistlerin Bolşevikleri çarpıtması ve kendilerini müttefik olarak Londra'ya karşı kullanmaları; Londra'yı bu yere kadar mükemmel arkalarına almaları; Kürdistan'ı bölmeleri ve bu acımasız katliamı onaylamaları, maalesef hazin bir tarihi pasifikasyondur, çarpıklıktır ve Kürtlerin de bu süreçte aldıkları öldürücü darbe tarihte belki de hiçbir halkın almadığı nitelikte olmuştur. Biz onun şiddetli sancılarını yaşıyoruz. Yalnız ulusal kurtuluş olarak değil, parti içinde de tip olarak onun acı sancılarını yaşıyoruz. Fakat ileri düzeyde çözülmeye doğru da götürüyoruz.

Açıkça söylemeliyim ki biz kemalizmin karşıtıyız, alternatifiyiz. PKK kesinlikle kemalizmi inkar etmiyor! Kemalizmi bir sosyal, bir ekonomik, bir ulusal vaka olarak değerlendiriyor. Ama alternatifleri yok ettiğini de biliyoruz. Yok ettiği alternatifler; ulusal kurtuluşçuluk anlamında Kürtler, demokratik anlamda islamcılar vardır, halkçılar vardır, köylüler vardır. Bir de anti-komünisttir. Proletaryanın, emekçilerin alternatifini yokediyor. Şimdi biz bunları yokedemeyiz. Bizim PKK anlayışında ve temsil etmekte olduğumuz sosyalizm anlayışında bunların hepsine yer vardır. Katliamla alternatifleri yok etmeye karşı bizim ideolojimiz anti-kemalisttir, ama duygusal anti-kemalistiz demiyoruz. Bir vaka olarak ben Kemal'i mükemmel bir askeri-politik usta olarak değerlendiriyorum ve rakibim de olsa saygı duyuyorum. Hatta ben sıkça, "*Kemal olsaydı, ben bu savaşta onunla mutlaka bir siyasi diyalogu geliştirebilirdim. Hatalısın, vazgeç katliamla bir yere varamazsın, vazgeç.*" derdim. Bunu şimdi Türk burjuvazisine söylüyorum. Güreş'e söyledim ve şimdi hazindir onun duruşu, anlaması gerekirdi. Önümüzdeki dönemde başkalarına söyleyeceğim, bunu sonra açacağım. Kendi politakacılığıma güveniyorum, Kemal'i hizaya getirebilirdik. Kemal'e "*fazla korkma sana da yer vardır*" diyecektim. Yalnız bunun için direnişi ne komünistler gibi yapacaktım, ne Çerkez gibi yapacaktım, ne Deniz Gezmiş gibi, ne de Mahir Çayan gibi yapacaktım. Ki, yapmadım, ders çıkarttım ve farklı yaptım. Eminim ki Mustafa Kemal döneminde birileri böyle direnişçi olsaydı, Mustafa Kemal'i daha değişik bir noktaya çekebilirdi. Bundan hiçbir kuşkum yok. Bunun için sık sık "*iyi bir kemalist olsaydı karşımızda onunla siyasi olarak görüşme, diyalog yoluyla uzlaşmaya gidebilirdim*" diyorum. Bunu politika icabı söylemiyorum, taktik yapmıyorum. Kemal'de ben bu özelliği biraz görüyorum. O dönem güçlü ve usta politik direnişçiler olmadığı için, çok kolay kaybeden tipler olduğu için, Kemal'in diktatörlüğü hepsini tanınmaz bir hale getirdi. Bu nedenle kusuru sadece Kemal'de görmüyorum, diğerlerinde de görüyorum. Bu nedenle ben kendi direnişçiliğimde kemalizmin bu özelliğini hesaplıyorum. Çünkü kemalizm ölmemiştir, Türkiye'de yaşıyor. Mustafa Kemal gitmiştir, ama birçok aptal, geri, hep sınıfta kalmış sahte temsilcileri var. Şimdi ben onları uyandırmak istiyorum. Gerçekten kemalistlik yapmak istiyorsanız, Kemal'i anlamak zorundasınız. Beni de anlamak zorundasınız. Ben Kemal'in bütün kusurlarını, katliamdaki aşırılıklarını aşağılamıyorum. Türk burjuvasına, Türk paşalarına şunu söylüyorum: *Siz Kemal'i de anlamıyorsunuz.* Kör. Zaten ben bunların öyle ciddi bir kemalist olduklarına da inanmıyorum. Ne kadar Amerikancı veya çıkar gereği şuracıburacı olacaklarını çok iyi biliyoruz. Gerçi bu da bir kemalist özelliktir, ama Kemal'de biraz daha değişiktir. Bizi ilgilendiren yönü şurası: Şimdi bu kişiliğin, bu piç kişiliğin ne Türk, ne Kürt halklarına fazla yararı yok. Hatta kemalizme bile yararı yok. Bu anlamda ben İlhan Selçuk'un kemalistliğinin de pek kemalizme bir yararı olacağına inanmıyorum. Hatta zarar veriyor. Eğer kemalizme biraz saygısı varsa aşması lazım. Doğu Perinçek'in kemalizmine de anlam veremiyorum. Onun komünistliği, kemalizmin resmi komünizminden daha kötüdür, ondan vazgeçmesi lazım.

Beni katledeni her yönüyle doğru anlamak istedim

Bize ilişkin örneğe gelince; size iktidar psikolojisinin Mustafa Kemal'deki büyük tahribatlarını gösterdim. Mümkündür, bireniz fırlayabilir, iktidarı daha fazla eline alabilir, ama bunu böyle çok haksız, demokratik alternatifleri böyle yokederek tırmandırırsa, bu kendi halkına yapabileceği en büyük kötülük olur. Parti içinde gerçekleşen bu iktidar hastalığını halk içinde yaysalar diğer halklara karşı bile tehlikeli olabilir. Bunu önlemenin yolu, mükemmel bir sosyalist kişiliğe kendi kişiliğinde yer vermektir. İktidar sanatında bu çok aptalı oynayan, çok duygusalı oynayanlara da dönmeleri uyarısında bulunuyorum.

Bunu aydınlatmak açısından Kemal'i biraz burada açma ihtiyacı duydum. Bu aynı zamanda Türkiye'de tipolojidir, Türk insanını anlamaktır. Neden sahte kemalistler beş para etmez, Kemal kadar bile olamazlar? Neden Türkiye sosyalistleri çok tehlikeli bir yanılgı içindedirler? Kemalist tarihle bağlantısı var. Oradan doping yediler ve hâlâ acısı devam ediyor, başarısızlığı devam ediyor, yenilgisi devam ediyor. Köylüler, halkçılar, islamcılar neden bir türlü başarılı olamıyorlar? Oradan saptıklarından ötürü öldürücü darbeyi yediler, başarısızlığa uğradılar. Şimdi bir türlü kendilerine gelemiyorlar. Kürtler neden çok aşırı bir katliamla mahvoldular? Bunu da tabii çok iyi hissediyorum.

1920'lerde gerçekleştiremediğimizi şimdi gerçekleştirmeye doğru gittiğimizi belirtmek isterim

Dolayısıyla kendi kişiliğimi şekillendirirken, artık gücüm oranında tarihten böyle ders çıkarma yöntemim vardır. En iyi öğrenmenin de yöntemi; canalıcı yerinden vurulduğun yerde çözüm aramaktır.

Ben politikaya başlayacağım zaman Anıtkabir'e sık sık giderdim. Bir oda tutmuştum, Anıtkabir'in hemen yanıbaşındaydı. Ziyaret eder gibi her gün gider gelirdim, gider gelirdim. Yani kısaca beni katledeni her yönüyle doğru anlamak istedim. Ve ardından yavaş yavaş Kürdistan'a çıkış yaptım. Ama çok soğukkanlı, çok bilinçli, çok hesaplı yaptım. Şimdi başka türlü politika yaparsan kaybedersin. Katliamcılar şimdi Mustafa Kemal'den kırk kat daha tehlikeli. İşte bilmem çete deniliyor, korkunç! Mustafa Kemal'den biraz daha gerekçeler uydurulmuştur senaryoya göre. Ama bunlar çekiyorlar tak arkadan kurşunluyorlar, hep vahşice. Şimdi o gelenektir! Kürtler biraz iktidar olmak istiyorlar, sonunda çok tali insanlardır, çekiyorlar vuruyorlar. Komünistleri de öyle öldürdüler, aydınları da böyle öldürdüler. Çok vahşice. Bu, Kemalist

katliam yönteminin günümüzdeki çok ayağa düşmüş biçimleridir. Şimdi toplum bunları görüyor. Büyük bir silkiniş halinde. Umutluyuz ve 1920'lerde gerçekleştiremediğimizi şimdi gerçekleştirmeye doğru gittiğimizi belirtmek isterim. Bu açıdan 1990 sonrasını büyük bir açıklıkla anlatacağım.

Bu büyük bir yeniliktir. İslam tarihi zaten halklar orijinine fazla yer vermezdi, Padişah öykülerinden ibarettir ağırlıklı olarak. Kemalist tarih ise büyük bir alternatifleri yoketme tarihi olduğu için ve reformları da anlayıp uygulayarak gösterme sanatı olduğu için, gerçeğin büyük bir kısmını özellikle halklar gerçekliğini, kültür gerçekliğini ve hatta siyasi tarihi çok çarpıtmalı bir biçimde verir. Dolayısıyla muazzam ideolojik saptırmalı bir temele sahiptir. Yani bilimsel olmak şurada kalsın, en az islamcı tarih kadar, Osmanlı tarihçiliği kadar, vak'ainüvistler kadar tehlikelidir. Bu inkilap tarihi hocalarının hepsi aslında vak'ainüvistlerden, yani Osmanlı pohpohçularından daha tehlikeli bir kemalist pohpohçudurlar ve maalesef tarihi değil, talihsizliği genç nesile vermişlerdir.

İttihatçılığın bu dönemde gelişmesine dikkat çekmek gerekir. İttihatçılığın hem masonik karakteri, hem de çok tehlikeli Kürt milliyetçiliği, Bulgaristan'ın imparatorluktan kopuşu, Ermenilerin çok büyük bir tehlike arzetmesi, bu son Türk imparatorluğunun da dağılma tehlikesi, Türk milliyetçiliğinin karakterini biraz biçimlendiriyor. Bütün hıncıyla Ermenilerin bastırılması gerektiğini bilirler ve bu Ermeni katliamı biçiminde sonuçlanır. Neden katliama denk baskı geliştiriliyor? Çünkü eğer o da giderse, ortada Türk egemenlerinin hazinesi diye bir şey kalmayacaktır. Çarlık da kısmen bu dönemde biraz katliamlara başvurur, ama çok sınırlı. Çünkü Rusların çok geniş bir ülkesi vardır. Ama Türkler için aynı şeyi söyleyemiyoruz. İmparatorluk giderse hakim sınıflar tamamen gidebilir. Burada katliamcı ideolojisiyle bileniyor. Buna bir de şoven-milliyetçilik özelliğini eklemeliyiz. Yani milliyetçilik dönemidir, Türk Jön Türkler o kadar değil, ama İttihatçılarda tam bir şoven-milliyetçilik halini alıyor. Bu, Ermenilerin başına katliam biçiminde patlıyor, bir katliam döneminin başlamasına yol açıyor. Benim her zaman yaptığım bir değerlendirme; Kürt katliamı, gizli ve sinsi bir tarzda Türkler tarafından geliştirilir, açık olması çıkarlarına değildir. İslamda da gizli asimilasyonla birlikte çok yoğun bir ajanlaştırma, yani Kürt iç ihanetini geliştirme o dönemde ileri bir boyut kazanır. Zaten daha sonraki Şêx Said isyanının hızla bastırılması bu nedenledir. Artık içi koftur. Her an isyan tersine çevrilir. Örneğin, Diyarbakır'da işgal ayaklarına gelip dayandığında aslında biraz Diyarbakır ahalisi başkaldırsa isyana geçecek. Ama Diyarbakır kitlesi daha önce o kadar iç ihanete özümsettirilmiştir ki, o dönemin cumhuriyetine karşı olmayı tehlikeli bulurlar. Yani kale içten fethedilmiştir. Şehir o dönemde milliyetçiliğin merkezidir. Fakat Diyarbakır şehiri ezici bir biçimde Kürt ayaklanmasına karşı Mustafa Kemal'i esas alır. Diğer Kürtlerin de durumu buna benzerdir. İçeride de zaten, Şêx Sait'in binbaşısı Kasım ajandır. Yani içerden oldukça kuşatılmıştır. Dışarıdan da bir-iki saldırıyla birlikte bu isyan bastırılır. Nedeni Abdülhamit döneminin politikacılığında yatmaktadır.

Türk devletinin arayışını bu dönemde bir kez daha değerlendirirsek, Kürt politikasını daha üst düzeyde ve daha iyi anlayacağız.

Dikkat edilirse Mustafa Kemal de dahil İttihatçılar ve Abdülhamit'in bizzat politikacılığında Kürtler askerliğe alınmaz. Hatta yanına çekmek için sonuna kadar birçok taviz verirler. İnanılmaz tavizler verirler. Ama Yavuz döneminden ayrı olarak buradaki fark, katliam temelindedir; Kürt ajanlarının yardımıyla gerçek Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu ortadan kaldırma temelindedir. Ve maalesef Seyit Übeydullah'ı çok silik bir biçimde gerçekleştirmek isteyen bir Said-i Nursi vardır. O başlangıçta şeyh kökenlidir ve aslında milliyetçidir. Fakat Abdülhamit'e teslim olur. Daha doğrusu iğdiş edilir. Übeydullah kadar bile bir isyana yol açmadan satın alınır ve daha sonra cumhuriyet de bunu olduğu gibi kullanır.

Şimdi burada acı olan şey, Türk milliyetçiliği Hitler'e taş çıkarttıracak bir katliam temelinde büyürken ve bunun ilk denemesini Ermenilere, Asurilere başarıyla uygularken, Kürtlere daha sinsi yaklaşır. Üst kesimini büyük paralarla ve yetkilerle yanına çekerken, alt kesimi acımasızca bastırır. Ki, bu dönemde artık ulusal kurtuluşçuluk biraz halka, köylülüğe dayanmak zorunda. Keza aydınlar var, emekçiler var, hatta giderek proletarya var. Hamidiye Alayları sadece Ermenileri değil, Kürt yoksullarını bastırma hareketidir. Kesin bir iç gerici kuvvetidir.

Bazı Ermeniler maalesef hâlâ bunu anlamıyorlar, ben çok öfkeliyim onlara. "*Sadece sizleri katletmediler, yoksul köylülüğü de, yoksul Kürtleri de katlettiler ve Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu da katlettiler*" diyorum. Bu gerçeği görmek istemiyorsunuz, "*Kürtlerin hepsi bizim katliamlarımızı onayladı*" diyorsunuz. Bu çok tehlikeli anlayışı terketmeleri gerektiği konusunda onları uyardım. Yavaş yavaş doğruyu görecekleri kanısındayım. Hamidiye Alayları sizi ezdi diye neden siz bütün Kürtleri böyle görüyorsunuz? Ki aynı şeyi Kürtler için de yaptı. Bunu anlamak ve görmek istemeyenlere, "*zaten bu çarpık bakış açınız nedeniyle katliamın dolaylı bir destekçisi veya objektif olarak bir zemini oldunuz, bu anlayışınızı terketmedikçe daha da sonunuz gelecektir.*" dedim.

Böylesine çok trajik bir dönemin ardından, 1925 Kürt isyanınında aslında çok ölü doğacağı ve çok tehlikeli bir biçimde sonuçlanacağı açıktır.

Mustafa Kemal'in burada politikacılığına bir boyut daha eklemek gerekiyor. Çok iyi biliyor ki, Seyid Abdülkadir gibi Abdülhamit tarafından beslenmiş ve Şûra-i Devlet Başkanlığı'na kadar yükselmiş birisi başta ezilmesi gereken birisidir. Ama 1925'e kadar yapmaz. İki; Abdülhamit politikası cumhuriyetin ilk yıllarında çok gereklidir, onun için beyleri, şeyhleri ve seyitleri daha fazla taviz vererek yanında tutar.

Kürtlerin 1925 başkaldırısı aslında bana göre bir başkaldırıdan ziyade, bir Mustafa Kemal provokasyonudur. Tarih bunu şöyle doğruluyor; 13 Şubat'ta Azadî Cemiyeti ve Şêx Said aslında daha tam buluşmamışlardır. İsyan planlanmamıştır. İsyan düşünülüyorsa da sonrası içindir. Ama bence Mustafa Kemal iyi istihbarat alıyor. İyi bir taktikçi olduğu için Çerkez Ethem'i provakasyonla bitirir. Kendi etrafındakilerinin hepsini provakasyonla bitirir. Böyle bir yöntemin sahibi olan Mustafa Kemal'in Kürt tehlikesini görmemesi düşünülemez. Bunun sonucu olarak bir; erkenden onu önlemek için bunu uygular –zaten 13 şubat'ta Piran köylerinde Şêx Said'in üzerine bir teğmenle, bir müfrezeyi gönderir. O, gidip tahrik edecektir– iki; adamı ister ki, vermeleri mümkün değildir. Mutlaka karşı koyacaklardır. Ve bu da provokasyondur. Şimdi ben bunu hareketimize de maalesef söylemek zorundayım. Böyle bir provokatör de benim yanıma yollandı. Kürt pilot Necati Kaya; "*abi*" diyordu, "*senin bütün istediğin eylemleri ben yapabilirim. Soyguna filan hazırım, parayı getireceğim senin paraya ihtiyacın vardır.*" diyordu. Ben, "*senin o maaşların ve babandan kalma mülkün iyidir. Bu bize yeterli, onunla idare ederiz*" diyordum. Ve "*abi eylem de yapabilirim*" diyordu. Birgün baktım üstü-başı kan içinde, "*bir polisi gördüm, bir yumruk vurdum, yerle bir ettim. Faşist miydi, neydi, baktım hoşuma gitmedi*" dedi. Bir de şunu söylüyordu: "*İstediğin eylemi de ben yaparım.*" Bana göre kısmen Mahirlere de böyle bir eylem yaptırılmıştır. Yani THKO, TİKKO ve THKP-C için erken eylemcilik diyorum.

Çok dürüst, çok kahraman militanlar olmalarına rağmen zorlanmışlardır. Şimdi aynı tehlike benim için de sözkonusuydu. Necati Kaya'ya dedim ki "*erkendir.*" Benim sezgilerim burada çok çarpıcı. Para çok gerekir ve çocuk gidip getirecektir para çantasını bana. "*Erkendir*" dedim, "*o soygunu yapmayalım.*" Kemal Pir bizim en değerli militanımızdı, "*yahu Apo, izin ver, gidip parayı alalım durumumuz çok sıkışık, ayrıca eylem yapalım. Bak tabanca getiriyor, silah getiriyor, faşist vurabilir, polis vurabilir*" diyordu. "*Hayır, o da dursun*" dedim. Tarihte herhalde benim aldığım en önemli bir öngörüdür ve dolayısıyla tedbir budur.

Bunu şunun için söylüyorum: Mustafa Kemal tarihi, komünistlere karşı da bir provokasyondur. Mustafa Suphi'yi nasıl çektiğini biliyoruz. "*Gel, devrime ortak ol*" diyor. Erkenden harekete geçiriyor, hazırlıksız yakalıyor ve bitiriyor. Çerkez Ethem'i çalıştırıyor, bitiriyor. Orada da birçok kişilik var. Şêx Said'i de bu yöntemle bitiriyor. Şubatta isyan mı olur? En olmayacak aydır. Maalesef başlatıyor ve 15 Nisan'da Şêx Said bizzat fiili olarak teslim alınıyor. Benzer bir taktiği Dersim için de uygulayacaktır. Maalesef başarılıdır. Sultan Mahmut tarzının çok yoğunluklu bir ifadesidir. Abdulhamid'i devralır politikacılıkta. Bununla ilk temelini sağlama alır. Ama 1938'lere, 1940'lara kadar geldiğimizde, Sultan Mahmut'u mumla aratacak kadar feci bir biçimde, son kalan Kürt direniş odaklarını, otonomi güçlerini veya Kürt egemen sınıfları babında biraz aşırı Türk milliyetçiliğine karşı "*bize de bir pay düşünülemez mi*" diyebilecek potansiyel tehlikeleri ortadan kaldırıyor.

Ben Şêx Said ve Seyit Rıza hareketlerini çok bilinçli bir Kürt başkaldırısı olarak değerlendirmiyorum. Zaten öyle bir özellikleri de yoktur. Bir örgütlenmeleri yoktur. Fakat potansiyel olarak bunlar; "*ya niye bizi tamamen tasfiye ediyorsun? Bizim geleneklerimiz var, şeyhliğimiz var, seyitliğimiz var, paşalığımız var, biraz Kürtlüğümüz var, öflerimiz var, adetlerimiz var. Bunları neden yaptın?*" diyor ve bu Kemal'in kabul edebileceği bir şey değil. Çünkü Mustafa Kemal için reform dönemi başlamıştır. Yokedilmeleri gerekir. Çünkü bunlar potansiyel tehlikedir. Mustafa Kemal'in diğer özelliği de potansiyel tehlikeleri yok etme kişiliğidir. Şimdi burada ustadır ve ben ustalığına "*bravo*" diyorum, şapka çıkartıyorum. Fakat çok vahşice bir yöntemdir. Bunu da söylemek zorundayım. Çünkü tehlike daha ortaya çıkmamış. Tahrik ediyor, ortaya çıkarıyor. Şêx Said'in yenilmeme olasılığını ortadan kaldırıyor. Yenileceği açık. Seyit Rıza'nın yenileceği açık. Ama gelip de bunu tahrik etmek, içerisine birçok ajan sızdırmak, ardından vahşi bir katliam gerekçesi yapmak Hitlervari bir yöntemdir. Faşist bir yöntemdir ve vahşicedir.

İstese Sultan Hamit tarzını sürdürebilir. "*Gelin size biraz devlette yer verelim*" diyebilir. Zaten hepsi çoktan razı. Fakat diyor ki; "*bana acımasızlık gerektirir.*" Yani zayıf kişilik.

Tekrar vurgulamak zorundayım. Türk için de zayıftır. Bütün olası Türk demokratçılığını yokediyor. Kürtler farklı bir milli orijindir, ufak bir pay isteme durumunda kalabilirler. Zaten Azadî Cemiyeti var, böyle bazı belirtiler var. Bunları fırsat bilerek korkunç vuruyor.

En büyük Kürt katliamcıları Kürt orijinli kişilerdir

Ve yeni bir dönem başlıyor. 1925'lerden başlayıp PKK başkaldırısına kadar geçen bir dönem. Bunun içinde 1967 dönemi olur, ben onları fazla önemsemiyorum.

Artık Abdulhamit döneminden kemalist döneme geliyoruz. Doğrudur, kemalist dönemi 1925'lerden başlatmak daha doğrudur veya diğer deyişle; Sultan Mahmut ile Abdülhamit döneminin içiçe geçirilip karıştırılmasından meydana gelen Mustafa Kemal dönemini 1925'lerle başlatmalıyız. Yalnız bunu şahsileştirmek de sakıncalı olabilir. Kesin tabii bunun bir ekonomi politiği vardır, bir ideolojik pozisyonu vardır. Daha sonra bunlar bir şahsın varlığında temsil ediliyor. Burada dikkat edilirse, Mustafa Kemal bir kişiliksizliktir. Politikaları iki tane padişahın politikasının birleşimidir, kendisi ortada yok. Diğer bir şey; çok silik bir Türk burjuvası vardır. Hiçbir ekonomik yeteneği yoktur. Gözünü kesinlikle Ermeni ve Rum sermayesine dikmiştir. Kürt beyliklerinin gözünü diktiği nedir? Ermeni topraklarıdır, Ermeni köyleridir. Bu temelde anlaşmışlardır. Kürt beylikleri daha çok toprağa gözünü dikerken, ilkel birikim aşamasındaki Türk burjuvaları ise Ermeni ve Rum sermayesine göz dikmişlerdir. Ve bu da Kürt işbirlikçileri ile Türk burjuvaları arasında bir yeni dönem ittifakının maddi zeminidir. Ve Abdülhamit dönemi bunu iyi karakterize eder ve somutluk kazandırır.

Mustafa Kemal bunu devam ettirir. Elbette İttihatçıların dönemini ayrı bir dönem olarak almıyoruz. Çünkü aynıdır ve Abdulhamit'in mükemmel uygulayıcılarıdır. Zaten Mustafa Kemal en iyi Abdülhamitçidir. Aynı zamanda en az bu ölçüde de Sultan Mahmutçudur. Yani Kürdistan'ın yeniden işgal ve ilhakını çok derinleştirmiş ve en önemlisi de katliamdan geçirmiştir. Yani Kürt soyunun, Kürt milliyetinin silinmesi gerektiğine karar vermiştir. Mustafa Kemal böyle bir dönemin başlatanıdır, sahibidir. Farkını burada çiziyorum.

Yavuz Sultan Selim'le başlayan dönemde ise, kesin ilerleme yanı ağır basan bir Kürt dönemi vardır. Sultan Mahmut döneminde Kürt beyliklerinin askeri ve ekonomik gücünü kırmayı esas alan bir politika vardır. Ama açık söyleyelim; Kürt diline, Kürt kültürüne saldırı yoktur. Zaten Osmanlı'da öyle yasaklama, saldırma diye bir yetenek de yoktur. Bu düşünülmez bile. Abdülhamit dönemi için biraz daha olumlu şeyler söylenebilir. Abdulhamit'te üst yapıda büyük bir işbirlikçileştirme, büyük bir ajanlaştırma olmakla birlikte, Kürt diline, Kürt kültürüne yönelme hiç yoktur. Hatta teşvik etme vardır. Bu dönemde Kürtçe gazeteler, Kürtçe kitaplar çıkar ve Kürdoloji'de önemli gelişmeler yaşanır. Yani ideolojik bastırma, yasaklama yoktur. Bunu en zalimce Kemal döneminde görürüz.

1925'lerde Misak-ı Milli sınırları dahilinde Ermeni gitmiş, Asuri gitmiş, hatta Arap gitmiş, Rum gitmiştir. Müthiş aşırı bir Türk milliyetçiliği dönemi başlamıştır. Öyleki, "*ne mutlu Türküm diyene*" "*bir Türk dünyaya bedeldir*" diyecek kadar kendinden geçmiştir. Hatta "*bütün dünya tarihi Türk tarihine dayalıdır*" diyecek kadar bir kara cahildir! Artık biz bu durumu, şovenizmin gözünü kör ettiği bir kara cehalet olarak değerlendirmeliyiz.

Kemalizm, haini bile potansiyel tehlike olarak görür

Ve tam bu noktaya geldiğimizde, bir provokasyonla Kürtlerin üzerine yürürken politika şudur: "*Kürtlük kalmayacaktır, en büyük şeref Türklük'tür*", "*ne mutlu Türkiye diyene*"dir, "*Kürtlük artık büyük bir engeldir.*" Bunun en çarpıcı kanıtı nedir? İsyanlarda kendisine çok yardım eden bazı işbirlikçiler vardır. Mesela bir Hasan haini vardır. Dersim isyanının ve diğer isyanların kırılmasında Mustafa Kemal'e çok yardımcılık yapanlar vardır. Bunlardan Hasan haini der ki, "*isyanları bastırdık, bizim mükafatımız ne olacaktır?*" Sanıyorum bu da İstanbul Dolmabahçe'de olur. Böyle büyük mükafat, itibar bekliyor. Bir tane daha gelir. Bu da sanırım isyanların bastırılmasında önemli bir rol oynamış olan Cemîlê Çeto'dur. Kemal, "*bir tarafa çekin bunu*" diyor, "*milliyetine bu kadar ihanet edenin bana hiç hayrı olmaz.*" Ama bu laftadır tabii. Haini bile potansiyel tehlike gibi görüyor. Kendine en çok yardım edendir. İsyanın bastırılmasında, "*hepsini ezin*" diyor. Çünkü bunlar eşek Kürttür. Benim tabirimdir bu. Bunlar eşek Kürdü temsil eder artık. Onları da tasfiye eder.

Ve 1940'lardan sonra, eğer yaşamak istiyorsan yedi yaşından itibaren "*Türküm*" diyeceksin. En büyük Kürt katliamcıları İsmet İnönü gibi, Kürt orijinli kişilerdir. Ben buna katilini sevme dönemi de diyebilirim. Kendi büyük katilamcısına tapınma dönemi. Maalesef Dersim en son katledilen yerdir. Kendi katilini en çok sevme de Dersim'de gelişmiştir. Ve bu şimdi bütün Kürdistan'a yayılmıştır. Kürt aydınlarını bile kemalist olarak değerlendirmemiz yerindedir. Eşeleyin, aslında onların hepsi Kürtlük maskesi altında birer kemalisttirler. Gerçek bir Kürtlük özelliklerinin olmadığını daha ben o yıllarda tespit etmiştim ve fazla ciddiye almıyordum.

Kemalist ideolojideki aşınma anlamında 1967'den bahsetmek yerindedir. Kemalist ideolojiyi islamcılar aşındırmak istiyordu. Ki bunların içinde Said-i Nursi'nin özgün bir yeri vardır. Ama fazla başaramamıştır. Isparta'daki sürgünde çok siliktir ve geliştirdiği tarikatın da şimdi rejim tarafından nasıl kullanıldığını iyi biliyoruz. İslamcılar gerçekten anti-kemalist olduklarını söylüyorlarsa, bunu hareketleriyle de gösterip kanıtlamaları gerekir.

Bir de TKP vardır. Benim Mustafa Suphilere ve TKP'ye tabii ki saygım var. Ne yazık ki, TKP 1920'de yenilmiştir, ezilmiştir. Ama resmi TKP kalmıştır. Nasıl ki, şeyhülislamın veya yeni adıyla diyanet reisinin islamla hiçbir ilgisi yoksa ve kemalist ise, resmi TKP'nin de gerçek ihtilalci sosyalizmle veya komünizmle hiçbir alakası yoktur. Diyanet reisliği nasıl ki kemalistlerin elinde islamı önleme kurumuysa, resmi TKP de gerçek sosyalizmi önleme kurumudur. Sosyalizmi engelleme de en büyük silahtır. Maalesef böyledir. Hikmet Kıvılcımlı gibi, hatta Mihri Belli gibi sosyalizmi sürdürmek isteyenlere benim saygım olmakla birlikte, bunlar resmi TKP'ciliği aşmış değildir.

1960'lı yıllarda aslında ideolojik olarak aşma var. Ben bu anlamda ideolojik başkaldırıyı önemli buluyorum. Buna, 1968 kuşağı da deniliyor. Ve bu anlamda hem TİP, hem de Dev-Genç hareketlerinin çıkışlarında soyluluk görüyorum. Kesin bir ideolojik başkaldırı var. Pratikte çok acemi de olsalar, çok sık provokasyona da gelseler, yine de bir başkaldırı görüyorum. Bu iki yönde ilgimi çekti. Birincisi, 1970-80 arasında bunların asla başarılı olamayacaklarını iliklerime kadar hissediyordum ve çok korkuyordum. "*Böyle eylemcilik mi oluyor?*" diyor ve titriyordum. İkincisi, bu ideolojinin bu eylemler şahsında tasfiye olmasına da hiç gönlüm razı olmuyordu.

Beni bazıları ve MİT hiç ciddiye almıyordu. MİT ajanları benim için, "*bunu kovsan siyasal kantinlerinden çıkartamazsın*" diyorlarmış. Duydum bunları. Alay ediyorlarmış benimle. Maalesef Türk solu ve Kürt milliyetçileri de alay ediyordu. Ben kime baksam yüzünü çeviriyordu. Hepsi de, "*git yav, bu da nereden çıktı?*" diyordu. Beyin hep aynı. DDKO ocakları da, Dev-Genç ocakları da yüz çeviriyor ve "*bu da nereden çıktı?*" diyorlardı. Tabii buna bir şey demiyorum. Çok tuhaftı! MİT de "*kovsak bunu Ankara'dan çıkartamayız*" diyor.

Pratikleşmeye doğru gideceğim. İdeolojik esaslarımı Türk aydınlarının ve Kürt militanlarının yiğitçe yaklaşımlarından, idam sehpalarında kahramanca direnişlerinden almışım. Bu insanlara güveneceğiz ve onları izleyeceğiz. Ütopyalarına sahip çıkacağız ve gerçekleştireceğiz. Bu sözü kendimize veriyoruz. Çünkü bu kahramanlar, gözlerini kırpmadan kelleyi koltuğa almışlardır ve kendilerini kanıtlamışlardır. Kuşku duyulamaz! O dönemde dayanabileceğim tek kişilik bu kişiliklerdir. İnsani özelliklerim itibariyle bu entrikacı, düzenbaz devleti ciddiye almam mümkün değil. Fakat bu kahraman insanlar için, "*daracağını da boylayacakları kesindir, sen bu tarzı benimseyemezsin, benimsersen gidersin.*" diyorum.

Şimdi ideolojiyi geliştirmem gerekiyor, militanlığı geliştirmem gerekiyor. Artık o dönemde bunlar çok zor. Kendine göre bir sistemdir, bunu yaratmam gerekiyor. Ve bunun için yükleniyorum kendime. Sonuç; işte mücadeleyi buralara kadar getirdik. Artık bundan sonrası su içmekten kolay. Ben olmasam da bu parti yürür, bu devrim yürür, bu halk yürür ve mutlaka kazanır, zafere ulaşır.

Samimiyet timsali gerçek bir kahraman

Adı, soyadı: **Gülcan DÜNDAR**
Kod adı: **Agirî**
Doğum yeri ve tarihi: **Selhê-Midyat, Kasım 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **Aralık 1991 (Bölük Komutanı)**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 1998, Herekol operasyonu-Bestler**

Bir Şehidi anlatmak, yani onu tarihin akışı içerisinde geriye dönüp bakacaklar için tanıtmak… Veya gelecek kuşaklara tarihi yaratanları, yaratılan tarih içinde bedel olanları kavratmak…

Herkesin ve her şeyin tanıtılmaya, anlatılmaya ihtiyacı olabilir, fakat şehitlerin böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Buna bizim ihtiyacımız var. Şehitleri tanıtmak, Onları anlatmak biz geride kalanlar için çok önemlidir.

Şehitleri anlatmaktan ziyade anlayabilmek, Onların uğrunda şehit düştüğü davalarına bağlı kalabilmek ve gelecek kuşaklara yaratılan her şeyin nasıl kazanıldığını öğretebilmek için Şehitleri anlatmak gerekir. Bu hem çok zor, hem de ağır bir yüktür insan için. Anlatılacak şehit kardeşinizse onu anlatmakta daha da zorlanacağınız açıktır. Bunun için Şehit Agirî'yi anlatmak yerine kendi yazdığı raporuyla, Onu tanımanın daha kolay olacağına inanıyorum. Çünkü kimse Onu Parti merkez okulunda yazdığı raporundan daha iyi anlatamaz ;

"Mardin alanı yarı feodal ve dinin etkisinde olan bir bölgedir. Benim ailem ortahalli, özel savaştan etkilenmiş, küçük burjuva-köylü ve devrimden de etkilenmiş bir ailedir. Babam sağlık memuru olduğu için görevleri gereği birçok bölgeyi dolaşmıştık. Ben bir yaşındayken babamı kaybettim. Babamın vefatı üzerine annem köyüne döner. İki yıl içinde amcam ve dedem de vefat edince annem bütün aileye bakmak zorundadır. Aile reisliği mecburen ona kalır. Annem babamın memurluğundan dolayı okumanın faydalarına inanmış olmalı ki tüm aile fertlerini okutmuştur. Hepimizi okuttuğundan dolayı diğer çevremizdeki ailelerden hep saygı görmekteydik.

Büyüyen aile fertleri zamanla bir bir evden ayrıldı. Bir abim saflara katılırken diğer bireylerde değişik yerlere dağıldı. Sadece annemle ben köyde kaldık. Bu arada düşmanın yoğun baskısı da aile üzerinde eksik olmadı.

Ailede en küçük olmamdan dolayı seviliyordum. Köy ve kent arasında gidip gelen bir yaşamım vardı. Henüz o yaşlarda ailede ve köyde başgösteren çelişkileri görüyor ve anlam vermeye çalışıyordum. Olayları kavramaya başladığımda yoğun çelişkiler yaşadım. Aile yaşamımızın diğer çevre yaşamından faklı olması ve aile bireylerinin kendine göre bir yaşam çizgisine sahip olması ve annemin geleneklerin koruyucusu durumuna gelmesi çelişkilerimi artırıyordu. Bu arada abimle halk gerçekliğimiz üzerine yaptığım tartışmalar ve sohpetler beni düşündürüyordu. Bütün bunların sonucu ben ne kadar tam anlamıyla anlamasam da sürekli gerillayı, partiyi düşünüyor ve devrimci olmak istiyordum.

Bir süre sonra köyümüze gelen arkadaşlarla tanıştım ve saflara katılmak istedim. Küçük olduğum için beni götürmediler. Bunun üzerine milis düzeyinde köyde çalışmalara başladım. Savaşçı aktarma vb. görevler yükleniyordum. Yaşanan şehadetler ve gelişen yoğun baskılara annemin tutuklanması da eklenince köyü terk ederek İstanbul'a göç etmek zorunda kaldık. İstanbul'da aile hem parti ile olan ilişkilerini kopartmıyor hem de düzenle ilişkileri gelişiyordu. Bütün bunlardan bende payıma düşeni alıyordum.

Abimin etkisi ile düşünsel olarak kendimi geliştirmek için durmadan kitap okuyordum ve bir yerden sonra bütün bunların beni doyurmadığını görüp saflara katılma istemimi aileye açtım. Direkt olarak olmasa da ikna ile aile ilişkileri ve annemin yalnızlığını gerekçe yaparak beni durdurmaya çalışıyorlardı. Ben ailemi sevdiğim için katılmam gerektiğini söyleyerek Aralık 1991 yılında partiye katıldım.

8 ay İstanbul'da faaliyet yürüttükten sonra Serhat, Doğu Kürdistan üzeri Xaxurkê'ye geçtim. Benim daha önceden partiyi tanımamdan dolayı bildiğim parti ilişkilerini Xaxurkê'de bulamadım ve büyük bir sarsıntı geçirdim. Bir anlamda da arkadaşlardan daha fazla ilgi bekliyordum.

Burada gördüğüm temel eğitimden sonra '92 Güney savaşına katıldım. Savaşın sonuçlanmasıyla birlikte Zelê'ye ve buradan hareketli tabura geçtim.

Daha sonra Botan'a gitmeyi dayattım ve geçmeyi başardım. Botan'da gerçek aradığım partiyi buldum. Bundan sonra kendimi ispatlamak istedim. Bu da intiharvari bir pratiğin sahibi olamamı beraberinde getirdi. Sonra 5. Kongreye katıldım.

Kongre'de parti ve devrim sorunu ile tanıştım. Sanki bir duvara çarpar gibi olmuştum. Kişilik sorunlarımızdan dolayı devrimi kaçırdığımız sonucuna vardım. Asıl olarak partiye katılmam kongrede gerçekleşti. Kişiliği değiştirmeden cevap olmanın mümkün olmadığını gördüm ve kendime yüklenerek kişiliğimde sınıf savaşımını başlattım. Önderliğin çözümlemeleri karşısında kendimi ezik hissediyordum ve daha fazla kendime yükleniyordum. Sorunların büyüklüğü karşısında kendime karşı bir güvensizliği yaşadım. Önderliğin değerlendirmeleri karşısında dinleme hakkını bile kendime vermiyordum. Askeri yaşamda bana şekilci ve kalıpçı gelen durumların, savaşın ve ordulaşmanın gerekleri olduğunu kavrayarak anlam verebildim.

Komutanın her an düşünüp karar verbilmesi, ideolojik-politik donanıma sahip olması gerektiği bilincine vardım. Kadın ordulaşmasına başta yanılgılı yaklaşımlarım olduysa da sonradan buna anlam vererek gerekliliğine inandım. Ordulaşmaya karşı güvenim gelişti ve savaşta daha fazla yük almam, komutanlık yapmam gerektiğine inandım. Önderliğin çözümlemeleri ve arkadaşların yardımı ile özgür kadın militan özelliklerine ulaşarak kendi ayaklarım üzerinde durabileceğime inanarak buna yöneldim. Önderliğin verdiği güç, eğitimin getirdiği netleşme ile içinde bulunduğum durumu kavradım. Bunun sürekli olması gerektiğini de biliyorum..."

"Benim bütün çabam şehitlerin şehadetine bir anlam kazandırmaktır. Onların uğruna canlarını feda ettikleri hedeflere taşırmaktır. Beni devrime bağlayan en büyük değer şehitlerimizdir. Ama ben şehitleri gözyaşıyla değil, hayır! Onlara bağlılığımı korkunç bir güce dönüştürmek zorunda olduğumun bilinciyle hareket ediyoruyorum."

Başkan Apo

Agirî heval henüz küçük yaşta olmasına rağmen aile içerisinde sorunlar karşısında duyarlı bir kişiliğe sahipti. Bir sorunum olduğunda gelip konuşulması için ortamı hazırlıyor ve sorunumu Ona anlatmamı sağlayarak çözümler öneriyordu. Sorumluluk ve sorunlara karşı çözüm bulmak istemesi bir yerde Onun Kürdistan sorununa çözüm arayan bir devrimci konumuna gelmesini de sağladı.

Gülcan mantıklı olmanın yanı sıra duygusal bir insandı. Asuri katliamından kurtulan biri olan ninem yaşadıklarını Gülcan'a anlatırken O bunlardan çok etkileniyordu. Halkların yaşadığı zulum karşısında hayretler içinde kalırken bu durum aynı zamanda Onda bir öfke uyandırıyordu. Kadının sorununa ilişkin geleneksel düşünceleri ve yaklaşımları kabul etmiyor daha iyi çözümler üzerine düşünüyordu. Kadının erkekle eşit olması gerektiği halde neden toplum tarafından ezildiğini kendisine sorarak bu durumu kabul etmediğini yaşamında da gösteriyordu. Çeyiz hazırlayan genç kızları gördüğünde buna dayanamıyor ve karşı çıkıyordu. Klasik evlilik kurumuna karşı olduğunu her zaman dile getiriyordu. Evliliği köleliğe girişin başlangıcı olarak kabul ettiğinden dolayı hep uzak durmaya çalışıyordu. Onun için ülke sevgisi, ülke aşkı her şeyin üzerinde geliyordu.

Ailemizin en küçüğü olmasından dolayı annemin Ona aşırı titiz davranması ve sürekli doktorlara götürmesinden kendisi de rahatsız oluyordu. Bunun üzerine annem doktorların bir şey bulamadıklarını, hastalığı bulunması için hoca ve şeyhlere gitmeleri gerektiğini söyleyerek Onu şeyhlere gösteriyordu. O zamanlar henüz küçük olmasına rağmen bunların saçmalığını gelip bana anlatıyordu.

Partiye katıldıktan sonra biryıl kadar kendisinden haber alamadık. '92 Newroz'unda bizler aile olarak İstanbul Dolapdere'de toplanan kalabalığın içinde yer almıştık. Cizre'de düşmanın saldırısını haber alan kitle daha fazla öfkelenmişti. Etrafı polis sarmış bizlerde polise yakalanmadan kurtulmanın yollarını arıyoruz. Bende bir yöne doğru uzaklaşırken bir türbanlı koluma girerek benim gitmem gereken yolu bana söyledi. Türbanlının Gülcan olduğun anlayınca şok olmuştum. O tehlike anında üst kattan bizi izlemiş ve tehlikede olduğumu görünce aşağıya inerek bana yardımcı olmuştu.

Birgün İstanbul'da Kürtlerle ilgili bir etkinlik vardı. Etkinliğin sonunda Gülcan'ın Apê Musa ile yan yana oturduklarını gördüm. Konuşmalarının sonunda Apê Musa'nın 'dağa gidin kızım' dediğini duydum…

Agirî Gerillaya katılmış ve Ondan uzun süre haber alamamıştık. Gerilladaki kardeşi bir yerde tesadüf eseri Onunla karşılaşmış ve bu karşılaşmalarını bizlere bir mektupla ulaştırmıştı. O mektubun Agirî ile ilgili bölümünde Agirî'nin ne kadar değiştiğine işaret etmektedir:

"Size gerek duyduğum bir anımı kısaca anlatacağım. Hiç beklemediğim bir anda Agirî arakadaşla buluştum. Bir raslantı sonucu oldu. Şimdi bulunduğum sahaya gelişin coşkusu içinde yol boyu birçok arkadaş grubu ile buluşmak, büyük moral ve güç veriyordu bizlere. Yolumuza devam etmek için ayrıldığımız da ise büyük bir hüzün kaplıyordu içimizi. Bu yolculuğun devamında Haftanin kampına ulaştık. Burada hiç tahmin etmediğim bir süprizle karşılaştım. Aslında her şey tesadüf soncu gerçekleşti. O gün Agirî arkadaşta başka bir alandan görev icabı gelmişti. Arkadaşlar kendisine bizimde gelişimizin haberini verince espiri sanıp fazla üzerinde durmamış. Kampa akşam üzeri ulaştığımız için o gece görüşemedik. Agirî arkadaş inanmadığı için ya doğruysa kaygısını da taşıyarak sabah erkenden kaygılarını gidermek için geldi. Beni görünce oldukça heyecanlandı ilk sözü, 'gerçekten sizsiniz, hangi rüzgar sizi buraya getirdi? İnanın ki, sizin buraya geleceğinizi tahmin bile etmiyordum.'

Tabii ki, bizi götüren parti rüzgarıydı. İkimizde görüşmemize çok sevinmiştik. Sizden hiç haber almadığını söyleyerek hepinizi teker teker sordu. Mutlu bir yolun yolcusu olduğumuz için sevgi dolu anılar yol boyu hiç eksik olmadı. Unutmadan şunu da ekleyeyim, kendisinin benden bir istemi oldu. Eğer mektup yazarsam başta size ve tüm dostlara canıgönülden selamlarını iletmemi istedi. Kendisinin durumu çok iyi, güçlü ve sevinçliydi.

Partinin verdiği değere layık olmak için yaşama içten katılıyor. Agirî arkadaş eskisinden kat be kat daha güçlü bir yapıya ulaşmış. Dinç ve atik olmuş. Size espiri gibi gelebilir, ama Agirî arkadaş gerçekten ***'ateş'*** gibiydi. Cesur ve sağlamdı, tabii partinin Ona kazandırdığı mertebe sayesinde, bilince çıkardığı özgür kadın gerçeği bununla kazandığı savaşçı yetenek ve özellikleri ile görevinde aktif bir kişiliğe ulaşmış. Partinin önemli hamlelerini yakından izlemiş, Önderlik sahasında eğitim görme şansına ulaşmış. Bilinç düzeyi gelişmiş, artık özgürce kendisini yürütebilmektedir. Yani kendisini merak edilecek durumdan kurtarmış güçlü bir komutanıdır O."

Heval Agirî Gerillaya giderken bizlerden ayrılınca son olarak "*Şêr şêri, çi jine, çı mêre*" diyerek gitmişti. Ve bize şehadet haberi geldiğinde komutanı şehadetine ilişkin bir pusulayı da beraber yollamış ve orda Agirî'nin şehit olmadan önce son sözlerini de yazmıştı. Ve Agirî gerillacılığını noktalarken başladığı gibi aynı sözleri yinelemişti; "*Şêr şêri çı jine, çi mêre.*"

Ne mutlu sana kardeşim Gülcan, ne mutlu sana yoldaşım Agirî...

Ağabeyin ve Yoldaşın Dewran Agirî

Agirî hevalin şehadetinden dolayı Cemal yoldaşın ailesine gönderdiği mektup

Ailenizden yoldaş Agirî gibi büyük cesaret kaynağı, sarsılmaz bir komutan ve samimiyet timsali gerçek bir kahramanın çıkmış olmasından dolayı sizleri kutluyorum ve tüm aile fertlerinizi en içten duygularla saygıyla selamlıyorum.

PKK'nin yüksek cesaretli militan düzeyini, savaşçılığını, direnişçiliğini ve dürüstlüğünü yıllarca savaştığı Botan dağlarında cenk meydanında defalarca gösteren, değerli yoldaş Agirî'nin şehadetini sizlere bildirmeyi bir görev olarak biliyorum. Kuşkusuz ki, bu kahramanlara karşı borcumuz ve görevimiz sadece bu değildir. Temel görev çok daha kapsamlı ve çok daha fazla ağırdır.

Özellikle cesaretiyle öne çıkmış bu değerli yoldaşımızın üzerinden malzemelerini alırken albümünü ve yazılarını değerlendirmek üzere size ulaştıracağım sözünü, şehidimize orada o çatışma ortamında verdim. Ve şimdi sadece o sözümü yerine getirmeye çalışıyorum. Eğer önceden duymamışsanız bu haberi size vermekle, sizleri derinden sarsmış olabileceğimi biliyorum. Sanıyorum siz bunun idrakı içindesiniz. Agirî gibi kişilikli, inanç ve cesaret örneği olan genç bir Kürt kızının yakını olamak sadece ve sadece büyük bir gurur ve şereftir. Buna layık olmak ise, hepimiz için geçerli olan, şehitlerin yaşamını yaşamımızın bir parçası haline getirmek ve bu kahramanların anısını mücadeleyi yükselterek yaşatmaktan geçmektedir.

11 Nisan '98 tarihinde Botan'ın Bestler alanında başlayan düşman operasyonunda 14 Nisan günü Bestlerin Herekol eteklerinde yaşanan kapsamlı bir çatışmada arkadaşımız şehit düşmüştür. Düşman bu çatışmayı özellikle benimle ilgili olarak işlemiştir. Sözüm ona yirmibeş arkadaşın kendini feda ederek kurtulmamı sağladığını belirtiyordu. Tabii ki böyle bir şey yoktur. Eğer kendini feda etmekten bahsedilecekse tek bir kişiden sözetmek mümkündür. O da kahraman Agirî arkadaştır.

Bulunduğum mevziye kendi inisiyatifi ile gelerek, beni o mevziden çıkarıp daha geriye çekmek için nasıl tutunduğunu, nasıl ısrar ettiğini ve bu ısrarında nasıl direttiğini hiçbir biçimde ifade edemem. Samimiyet, yoldaşlık, kararlılık ve cesaret kokan o anlamlı tutumun şahsımla herhangi bir alakası yoktur, orada bir koordinatörlük kurumunu temsil etmemden ötürü Agirî yoldaşın partiye karşı duyduğu derin sorumluluğunun bir sonucudur.

Aynı yerde yakın mesafede her türlü tekniğin kullanıldığı çatışmayı çetin bir biçimde akşama kadar sürdürdük. Ve burada şehit **Zelal, Delal, Adnan** ve en son **Agirî** arkadaşlar şehit düştüler. Agirî arkadaşın şehit düşmeden yarım saat önceki son sözü şudur: "*Şêr şêre, çi jıne, çi mêre*" olmuştur. Bu, düşmanı geri püskürtürken sarfettiği son sözüydü.

Bu şehitleri unutmayacağız ve mutlaka Kürdistan'ı özgürleştirerek yaşatacağız. Botan'da Zelaller, Adnan'lar, Agirî'ler hiçbir zaman unutulmayacak ve bayrakları dalgalandırılacaktır.

Tüm aile fertlerinizi yoldaşça selamlıyor, saygılar sunuyorum. **31 Ekim 1998**

Cemal (Murat Karayılan)

Adı, soyadı: **Ali AYDIN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Sinek köyü/ Iğdır, 1974**
Tutuklanma tarihi: **1994 Ocak**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1998, Bartın Cezaevi**

Agirî'de eriştiği sırrı Güneşinin etrafında barikat olarak yaşamsal kıldı

Güneş Ülkesi'nin en güzel yerlerinden biri de Agirî dağıdır. Agirî, ateş dağlı, yanardağlı anlamına gelen Ar-girî kökünden ismini almaktadır. Agirî, Kuzey Kürdistan'ın, Doğu Kürdistan ve Rusya'yla birleştiği sınırda yer almaktadır. Yaz-kış doruklarında karın eksik olmadığı bu dağ; görkemi ve ihtişamıyla Kürdistan'ın iki parçası ve Rusya'da yer alan tüm halkların ve özellikle de Kürtlerin gönlünde taht kurmuştur. Bir yanardağ olması ve Kürtlerin de Zerdüşt dininden olmalarından dolayı kendileri tarafından kutsal görülen bir dağdır. Bundandır ki, Serhat'ta yaşayan tüm Kürtler en güzel türkülerini Agirî için yakmıştır. Sevda ve umutlarını ona yaslamışlardır. Kutsaldır Agirî Kürtler için, koruyucu anadır. Serhat'ta tüm evlerin kapı ve pencereleri bu kutsal anaya dönük yapılır. Karların çekilmeye başlamasıyla birlikte serinleyen etekleri yeşile kesildiği için, Doğubeyazıt, Iğdır ve Aralık yörelerinden hayvancılıkla uğraşan tüm aileler eteklerine çadırlar kurarak uzun süre kalırlar kutsal dağlarında.

Nuh'un gemisinin üzerine konduğu rivayetlerinin olduğu Agirî, Serhat'ta yaşanan direnişlere de meskenlik etmiş bir dağdır. İhsan Nuri Paşa önderliğindeki Ağrı İsyanı'na olduğu gibi '80'li yıllarda geri çekilmeyi yaşayan ulusal kurtuluş mücadelesinin de birçok yiğit savaşçısını ana şefkatiyle kucaklamıştır. '90'lı yıllardan itibaren de tam bir gerilla meskeni olmuştur.

'90'lı yıllarla birlikte yaşanan serhildan dalgasıyla birlikte, gerillayla ilişkisi olan olmayan herkesin gerillayı görmek için gittiği Agirî, o yıllardan sonra düşmanın bir türlü gerillayı sökemediği bir dağdır. Hemen hemen Serhat yöresinden herkesin olduğu gibi **Ali** hevalin de gerillayla ilk kez tanıştığı yer Agirî'dir.

1974'te Iğdır'ın Sinek köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Ali heval, ilkokulu bitirdikten sonra aile ekonomisine katkı yapmak amacıyla çobanlık yapmaya başlar. Yazın çobanlık yaparken, kışın da evde hayvanlara bakar. Serhildanlardan yoğunca etkilenmiş olsa da, Ali hevalin yaşamı gerillayla tanıştığı ana kadar bu şekilde sürer. '92 yılı baharının sıcak bir gününde Agirî'nin eteklerinde hayvanlarını otlatan Ali heval, bir taşın üzerinde oturmuş Agirî'nin karlı doruklarına ve hemen karların olmadığı yerden itibaren başlayan ve Iğdır ovasını da içine alan yemyeşil deryaya ve renga renk açan çiçeklerin güzelliğine bakar. Bu güzel görüntüye kendini kaptıran Ali heval, bir yandan da yaşanan serhildanları ve eskiden çok rahat kutladıkları, ama şimdi yasaklanmaya çalışılan Newroz'u, yaşanan mücadeleyi, gerillayı düşünür. Bir süre sonra kendisini hissettirmeye başlayan açlığın etkisiyle kalkıp çalı-çırpı toplamaya başlar. Bu arada kayalıkların arasından çıkıp kendisine doğru gelen silahlı insanlar görür. İlk başta biraz ürkse de, kendisine yaklaşanların özgürlük savaşçıları olduğunu söylemesi üzerine, "*oturun ben size çay yapacağım*" der. Gerillaların da oturmayıp, kendisine çalı toplamada yardımcı olmalarından ve kendisiyle ilgilenmelerinden oldukça etkilenir.

Ali heval bir yandan çay hazırlarken, bir yandan da ilk defa gördüğü gerillalara sevincini, mutluluğunu belirtir ve kafasındaki bütün soruları sıralamaya başlar. Özellikle Newroz'u ve yaşanan serhildanları sorar. İnsanların ateş yakıp etrafında çoşku ile halay çekmesine rağmen Newroz'un anlamını yeterince bilmediğinden gerillalara sık sık bu konuda sorular sorar. Gerillalar Ali hevalin sorduğu sorulara O'nun anlayabileceği şekilde cevaplar verirler. O büyük Kürt efsesini anlatırlar. Newroz'un 2600 yıl önce Demirci Kawa'nın halkla birlikte, her gün iki çocuklarının beynini yiyen zalim bir kral olan Dehaq'a karşı isyan edip onu öldürdükleri ve halkların özgürlüklerini dağlarda yaktıkları ateşlerle kutladıkları gün olduğunu söylerler. Bugün de PKK'nin bu devrimci özü yaşattığını ve devrim yapacağını, TC'nin de bunu hazmedemediğini, yeni Mazlumların, Dörtlerin kendi bedenlerini Kürt halkının dirilişi ve temsili uğruna yaktıklarını, Newroz'un bugün onlarda anlam bulduğunu, halkı isyana kaldırıcı özelliği olduğunu uzun uzun anlatırlar. Akşamla birlikte gerillaları yolcu ettikten sonra, bir yandan gerilla ile tanışmanın verdiği sevinç ve bir yandan da Mazlumların kendilerini yakmaları ve artık anlamına vardığı serhildanların etkisinde çok kalır.

O günden sonra Ali heval evden her çıkışında yanında fazla ekmek götürmeye ve sürekli gerillaları beklemeye başlar. Yaşamında artık çok şey değişmiştir. Gerillayı, mücadeleyi, serhildanları, Newroz'u ve özellikle de çok etkilendiği, kendini meşaleleştirme eylemlerini düşünür ve mücadeleyle geç tanışmanın üzüntüsünü yaşamaya başlar. Ali heval o yaz boyunca sürekli gerillalarla görüşür. Her görüşmesi kendisi için mücadelenin bir başka yönünü ve düşman gerçekliğini öğrendiği yeni bir eğitim süreci olur. Kışın kendisini hissettirmesiyle birlikte bir süre arkadaşlardan ayrı kalacağını bilen Ali heval "*ben de mücadeleye katılmak isiyorum*" der. Henüz yaşının küçük olmasından dolayı arkadaşlar onun bu önerisini kabul etmeyerek bir süre daha beklemesini söylerler. Tüm ısrarlarına rağmen önerisi kabul edilmeyen Ali heval, arkadaşlarla vedalaşarak ayrılmak zorunda kalır. Artık o günden sonra, her yeni günün kendisini bahara ve gerillalara biraz yaklaştırdığını bilerek, her günü bir başka sevinçle karşılamaya başlar. Ama yine de '92 kışı kendisi için en uzun kış olur. '93 baharıyla birlikte hiç sevmediği çobanlığa bu kez kendisi talip olur. Çünkü çobanlık gerilla ile görüşmek demektir. Zengin bir aileye çoban olup, koyunlarıyla birlikte Agirî'nin doruklarına doğru açılır. Artık gerillayı beklemez. Bu kez kendisi gerillaları aramaya başlar, ancak göremeyince çok üzülür. Kısa bir süre sonra gerillaların kendisine doğru geldiklerini görünce, üzüntüsü yerini büyük bir sevince bırakır. Bu görüşmelerinin hemen ardındaki günlerde düşmanın yaşanan büyük bir operasyonuna ve gerillayla yaşanan çatışmaya ve düşmanın kayıplarına tanık olur. Bu durum kendisini o kadar etkilemiştir ki, gördüğü herkese çatışmayı ve gerillayı anlatmaya başlar. Durumun hiç de televizyonlarda anlatılanlara benzemediğini, kendi gözleriyle gördüğünü anlatıp çevresini de etkilemeye çalışır.

Yalnız o yıl TC, geçiş yollarını kapatmak amacıyla stratejik noktalarda karakollar yapmaya başlar. Ali heval, bu durumun kendisi için artık gerillayla görüşmesinin zor olacağı anlamına geldiğini iyi bilmekte ve içine sindirememektedir. Ama yoluna dikilen bu karakolu nasıl tahrip edeceğini de bilemiyordu. Hep bu durumu düşünüp bir çıkış yolu bulamadığından dolayı ve kendisiyle birlikte çobanlık yapan, aynı zamanda gerilla ile de kendisini tanıştırmış olan bir arkadaşına "*eğer düşmanın bu karakolu tamamlanırsa bir daha gerilla ile görüşemeyiz*" deyip onun da fikrini almaya çalışır. Ancak yine de bir çıkış bulamamanın üzüntüsüyle akşam eve dönerler. O gece aklına benzinle karakolu yakmak gelir, ama benzini nasıl alacağı düşünceleri içerisinde koyunlarını alıp tekrar Agirî'nin yolunu tutar. Arkadaşına düşündüklerini anlatır ve benzini almanın tek yolunun da iki koyunu satmak olduğunu söyler. Arkadaşı "*ya koyunların sahibi sorarsa ne deriz?*" deyince, Ali heval "*biz de kurt yedi deriz. Eğer inanmazsa gerillaların kesip götürdüğünü söyleriz. Nasıl olsa istemese bile sesini çıkaramaz*" der.

Arkadaşıyla kararlaştırdıkları gibi iki koyunu Iğdır şehir merkezinde satar ve parasıyla da benzin alıp geri dönerler. Koyunlarını karakol inşaatının etrafına yayıp, akşam işçilerin gitmesini beklerler. Akşamla birlikte işçilerin de çekilmesi ardından, yalnız kalan bekçiye görünmeden karakola yaklaşıp benzini dökerek ateşlerler. Yalnız kaçarken bekçi kendilerini görmüş ve düşmana bilgi vermiştir. Bunun üzerine Ali heval arkadaşıyla birlikte gözaltına alınır. Onbeş gün süren yoğun işkencenin ardından tutuklanarak Iğdır Cezaevi'ne, ardından da Erzurum E Tipi Cezaevi'ne gönderilirler.

O dönemde Erzurum Cezaevi pilot bölge seçilmiş ve yapılan işkencelerle bir itirafçılaştırma ve Serhat bölgesini bu yolla düşürme alanı seçilmiştir. Ali heval arkadaşıyla birlikte daha cezaevine girer girmez gardiyan ve askerlerin yoğun saldırılarıyla itirafçılar koğuşuna gönderilmeye çalışılırlar. Kendilerine sık sık "*oraya gitmeyin, PKK'lılar sizi öldürür. Eğer PKK'lıların yanına gitmezseniz, yaşınız da küçük olduğundan erken çıkarsınız. Onların yanına giderseniz ömür boyu cezaevinde kalırsınız*" dayatmalarına ve işkencelere rağmen kabul etmez ve arkadaşların yanına giderler.

Siyasal olarak da gelişmeye açık olan Ali heval, eğitim saatlerinin dışında da, her arkadaşa sorular sormaya ve verilenleri almaya çalışır. Alçakgönüllülüğü ve sevecenliğiyle de tüm arkadaşları tarafından sevilmeye başlanır.

15 Ağustos '94 tarihinden itibaren saldırıların tam bir vahşete çeviren düşman, tüm tutsakların kutlama yaptıkları bir esnada saldırır. Bu saldırıda her tutsak gibi ağır yaralar alan Ali heval, yaşı küçük olmasına rağmen arkadaşlarına moral vermekten geri kalmaz, sık sık yanındaki arkadaşlarına da "*eğer ben zaaf gösterirsem, düşman yaşımın küçüklüğünden yararlanarak bana ihaneti dayatacak. Yine beni hücrelerin önünde dövüp hepinizin moralini bozmaya çalışacak. Ben bunun bilincindeyim ve kararlı tavrımı sonuna kadar sürdüreceğim*" diyerek tüm arkadaşlarına kararlılığını bildirir ve moral kaynağı olur. Bu vahşet dönemi tüm '94 yılına yaydırılır. Çünkü düşman amacına ulaşamamış, tüm tutsakları teslim alamamış ve ardından hesapladığı gibi teslimiyeti diğer cezaevlerine yayma emellerine de ulaşamamıştır.

Vahşet sürecinin üçüncü ayında cezaevi idaresi yaşı küçük olan arkadaşları toplayıp, onları diğer yoldaşlarından yalıtmak için tek bir koğuşa koyar. Ali heval de bu grup içerisindedir. Düşmanın daha da ağırlaşan saldırıları başlayınca Ali hevalin aklına gerillalardan duyduğu ve cezaevinde iyice öğrendiği Diyarbakır vahşeti ve bu vahşetten çıkışın kıvılcımı olan Mazlum ve Dörtler gelir. Diyarbakır ve Erzurum'u karşılaştırır ve aynı olduğu sonucuna varark, "*biz de kendimizi yakarsak bu vahşeti durduruz*" deyip arkadaşlarını ikna etmeye çalışır. Ali hevalin direnişe duran yüreği durdurulamaz ve yirmi arkadaşını ikna ettikten sonra, hep birden "*Bijî Serok Apo!*" sloganı eşliğinde koğuşlarındaki tüm gazeteleri toplayıp, kendilerine sararak bedenlerini ateşlerler. Endişeye kapılan gardiyanlar toplu bir şekilde koğuşa girince gördükleri karşısında önce telaşa kapılırlar, ardından da ateşi söndürürler. Ali heval diğer arkadaşlarıyla birlikte yaralı halleriyle hücrelere kapatılır, tedavileri yapılmadığı halde yoğun işkenceye maruz kalırlar. Buna rağmen başarının sevinciyle her zamanki moralini korur.

Ali heval '95 yılı Ocak ayında Erzincan DGM'sinde görülen davasından örgüt üyeliği cezası alır ve Bartın Cezaevi'ne sevkedilir. Bu cezaevinde de sürekli moral ve sevginin kaynağı olur.

Tarihe bir kara sayfa olarak geçen 9 Ekim uluslararası komplosuyla düşmanın "*Güneşimizi Karartma*" çabalarını haber alan tutsakların; "*Güneşimizi Karartamazsınız!*" şiarıyla başlattıkları, ateşten barikat olarak Güneşimize bağlılık eylemlerine Ali heval de katılır.

Çünkü tüm tutsaklar şunu çok iyi biliyorlardı ki; Güneşlerine yapılan saldırılar özünde Ortadoğu halklarının umutlarını karartma girişimi ve onları bir kez daha tarihin karanlıklarına gömme çabalarıydı. Nasıl ki Mazlumlar çaktıkları kıvılcımlarla yeni çıkışın adı olmuşlarsa, "*Güneşimizi Karartamazsınız!*" şiarıyla direnişe duran yürekler de yeni bir başlangıcın adı olmak istiyorlardı. Yükselen Güneşler'nin ve Güneş Hareketi'nin etrafında ateşten barikat oluyorlardı. Ali heval de bu eylemin ilklerinden biri olarak 20 Ekim '98 tarihinde bulunduğu Bartın Cezaevi'nde üzerine kolonya dökerek bedenini ateş topuna çevirerek şehitler kervanına katıldı.

Ateşin ve Güneşin Çocukları, halkların tarihinde sizler kadar ateşin kutsallığına ve bağlılığın gereklerine göre yürüyen hiç kimse yoktur. Sizler tarihe yeni bir sayfa açtınız. Sizler mücadelemizde de yeni bir çıkış hamlesi oldunuz. Sizler halkımızın serhildana duran yüreği ve çığlığı, partimizin ilan ettiği Kahramanlık Haftası'nın yaratıcıları oldunuz.

Kahramanlık ruhunun ve bağlılığın pratiğe geçiricisi olan sizlere sözümüz; Güneşimizin etrafında sizlerin kararlılığıyla barikat olacağız. Her birinizi kendimize örnek alarak kendimizi geliştireceğiz. Emek ve değerlerimizin bileşkesi Güneşimize, sizlere ve sizlerin ardından Güneşlerinin etrafında yeni bir barikat olan Kürt halkının direnişlerine kendimizi büyüterek cevap olacağız.

Mücadele arkadaşları

Berlin şehitlerinin cenaze töreni

çünkü yaşamak için
savaşmaya mahkum olmuş bir kavim,
çıplak suyun hüneriyle öğrendi
doğanın insana kardeş yanını
ve asla terketmeyecek artık,
zor'un ustalığında mağrur adalet divanını
ve kavlince çağlayacak o zaman,
kılıçtan geçirilmiş umutlarının
kanla yaşatılanı...

Adı, soyadı: **Serkan ...**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Trabzon, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1995, Dersim kırsalı**

"Ben Türkiye halkının kurtuluşunu Kürdistan'ın özgürleşmesinde görüyorum"

Partimiz PKK önderliğinde yürütülen yeni ve çağdaş başkaldırı hareketi olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, insanoğlunun geldiği bu aşamada sömürgeci emperyalist sistemin korkulu bir kabusu haline gelmiş ve verdiği savaşımıyla ilerici insanlığın direnişinin sembolü, dalgalanan kızıl bayrağı olarak kendisini ispatlamıştır. Çağdaş PKK hareketi ilk çıkışından bugüne kadar sadece Kürt halkının kurtuluşunu kendisi için esas almamış, bütün halkların özgürlüğünü, sömürüsüz, adaletli bir dünyanın yaratılmasını kendisine şiar edinmiştir. Bunun için, eşit ve sömürüsüz insanlık anlamına gelen devrimci sosyalist ideolojiyi benimsemiş, insanlığın uluslararası dayanışması, anlamına gelen enternasyonalizmiyle de emekçi halkların ilgi merkezi olarak savaşımını bugünlere getirebilmiştir.

PKK'yi sadece bir Kürt başkaldırı hareketi olarak değerlendirmek oldukça eksik kalacağından, PKK'nin ilk önderlerinden ve etnik köken olarak Türk olan Kemal PİR ve Haki KARER yoldaşların yaşam ve mücadelelerine bakıldığında, çağdaş hareketimizin enternasyonal özelliği rahatlıkla anlaşılabilir. Kemal PİR yoldaş PKK'nin kurtuluşçu özelliğini ve kendi halkı için bir umut ışığı olduğunu şu anlamlı sözlerle dile getiriyordu: *"Ben Türkiye halkının kurtuluşunu Kürdistan'ın özgürleşmesinde görüyorum."* Haki KARER yoldaş da PKK'nin enternasyonal özünü, en anlamlı bir biçimde kanıtlamıştır.

Günümüzde PKK hareketi kendisini dünya halklarının -özellikle Ortadoğu halklarının- çekim merkezi haline getirmiş, Kürt, Türk, Laz, Arap, Süryani, Çerkez, Rus, Alman, Azeri ve daha birçok halkı içine almış, hiçbir gücün ve hatta devletlerin bile yapamayacağı halklararası özgürlük dayanışmasını büyük bir özveriyle gerçekleştirmiştir. Bu anlamda denibilir ki PKK hareketi halklar mozayiğinin bileşkesidir.

Enternasyonalist şehitlerimizden Kemal heval, 1973 yılında ortahalli bir ailenin çocuğu olarak Trabzon'da yaşama gözlerini açar. Köken olarak Laz halkındandır. Babasının öğretmen olması, ailesinin sık sık yer değiştirmesine neden oluyordu. Ailenin de ezilen halk kesiminden gelmesi, bazı devrimci örgütlere ilgi duymasını ve onlara destek sunmasını da beraberinde getiriyordu. Ailesi her ne kadar Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duysa da daha çok Türkiyeli sol örgütlere desteğini aktif olarak devam ettiriyordu. Kemal hevalin lise yıllarında babasının tayini Amed'e çıkar ve kısa süre sonra Amed şehir merkezine yerleşirler.

Amed'deki süreç Kemal hevalin yaşamında bir dönüm noktası olur. Amed'in savaşın ana merkezi gibi bir konuma sahip olması kendisini oldukça şanslı kılıyordu. Ulusal kurtuluş mücadelesine eskiden varolan düşük düzeydeki ilgi ve sempatisini burada daha da derinleştirmeye ve varolan savaşımı en iyi biçimde incelemeyi kendi yaşamının özlü bir görevi olarak önüne koymuştu. Kürdistan'daki bütün eylemleri, olayları ve serhildanları –maddi durumunu da zorlayarak– araştırmaya ve bunu bir kuvvete dönüştürmeye çalışıyordu. Amed'deki ezilen Kürt halkının durumunu gördüğünde adeta kendi halkı gözünde canlanıyor ve bunun derin acısını yüreğinde hissediyordu. Yine özellikle PKK'nin Karadenizli olan önderlerinden Keml PİR'in yaşam ve direnişini hatırladığında içinde varolan düzene karşı intikam duygusu şahlanarak yükseliyordu.

Lisede birinci sınıfı okurken artık mücadeleyle ilişkilerini genişletmiş, okulda öğrencilerin örgütlenme çalışmalarına aktif olarak katılmaya başlamıştı. Kısa bir süre bu faaliyetlerde bulunur, ama tatmin olmaz, kendisi için bunu çok yetersiz görür. Çünkü kendisine Kemal PİR yoldaşın değerli sözlerini şiar olarak almış ve yaşamında gerçekleştirmeyi önüne koymuştu. Kurtuluşu ancak özgür Kürdistan dağlarının kendisini kucaklamasıyla gerçekleşebileceğine inanıyordu. Kemal hevalin canlılığı ve atılganlığı karşısında hayran kalan cephedeki arkadaşlar, bu isteminin büyüklüğünü görünce, fazla direnemeyerek mücadeleye katılmasının kapılarını açarlar. Ama heval Kemal yalnız katılmaz, daha önce örgütlediği bir grup öğrenciyi de yanına alarak özgürlük saflarında yerini alır.

1993 yılında gerillacılığın ilk güzelliklerini geldiği Amed Eyaleti'nde tadar. Amed'de kaldığı dört ay boyunca gerillacılığın bütün yönlerini öğremek için girişkenliği ve calılığını sonuna kadar kullanır ve merakını gidermeye koyulur. Mücadeleye katılımındaki yaklaşımında *"Bir yaptı, Pir yaptı"* tarzını tüm yaşamına adapte etmeye çalışıyordu. Amed'den sonra Erzurum Eyaleti'ne gider. Burada artık acemi ve yeni savaşçı konumundan çoktan çıkmış, düşmana karşı kinini kusmak isteyen gözüpek bir savaşçı haline gelmişti.

Köken olarak başka bir halktan gelmeyi kendisi için hiçbir zaman engel olarak görmüyor, aksine bunu bütün bir kültür cümbüşü haline getirmeye çalışıyordu. 1994 yazında Dersim'e geldikten sonra diğer arkadaşlarla tam bir kaynaşmayı sağlamış, hem Laz kültürünü arkadaşlarına anlatıp kültür alış-verişini geliştirmiş, hem de anlattığı meşhur Laz fıkralarıyla arkadaşları gülmekten kırmıştı. Kültürünün bütün özellikleri kendisinde belirgin olduğundan arkadaşlar O'na *"Laz Kemal"* lakabını takmıştı. Kemal hevalin özlü ve fedakar yaklaşımını her arkadaş kendisi için örnek alırdı.

Kemal heval, her fırsatta *"Ben ikinci Kemal Pir olacağım"* sözünü arkadaşlarına söyleyerek hedefinin büyüklüğünü ve PKK'ye olan derin bağlılığını dile getirmeye çalışıyordu. Savaştaki bu atik gelişiminden dolayı da parti kendisini manga komutanı olarak görevlendirmişti.

1995 bahar ve yazında Dersim'de çatışmalar oldukça şiddetlenmiştir. Düşmana oldukça büyük kayıplar verdirilmiştir. Bu darbelerden dolayı kısa bir zamanda düşman Dersim'de kapsamlı operasyonlar başlamıştı. Bu operayonlar sırasında şehit düşen Mazlum heval, Kemal hevalin üzerinde derin bir etki yaratmıştı. Bir yandan Mazlum'un acısını yaşarken, bir yandan da düşmana bir darbe vurmak için yüreği yanıp tutuşur. Kendisinin yoğun isteği üzerine Dersim şehir merkezi yakınındaki tepeye yapılacak baskında saldırı grubunda yer alır.

Düşmanı, Dersim'in çılgın Munzur suyunda boğdurmanın sevincini önceden yaşıyordu Kemal heval. Grubunda moral ve coşkunun adresi olmuştu. Düşman dağlarda saldırı beklerken hiç ummadığı anda şehrin hemen kenarında kendi ininin içinde tam bir bozgunu yaşıyordu. Düşmana her mermi sıktığında, gözlerinde Mazlum hevalin sulieti ve kulaklarında intikam andı dalgalanıyordu. Eylemde düşmana çok büyük kayıp verilmiş, Kemal heval ve silah arkadaşlarının düşmanın cesetlerinin üzerinden atlayarak çok sayıda düşman silahı ve teçhizatına da el koyarak geri çekilmişlerdi.

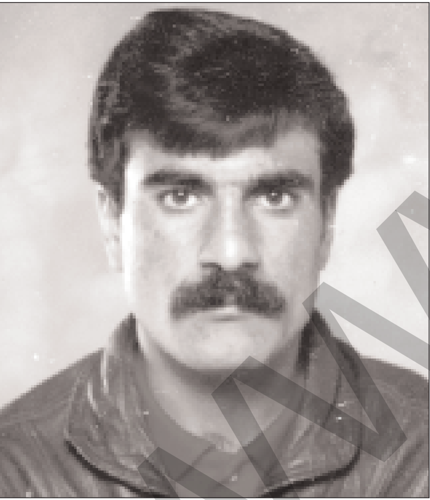
Düşman güçleri eylemin etkelerini daha yaşıyorken, binlerce kişilik leş ordusuyla operasyona çıkar. Eylemin hemen sonraki günü olduğundan arkadaşlar fazla uzaklaşamamışlardır. Dar bir alanda düşmanın saldırılarıyla karşı karşıya kalan grup geri çekilmeye başlar. Ancak Kemal hevalin aralarında bulunduğu 7 arkadaş düşmanın çemberini yaramamışlardır. İmha olacağını anlayan gruptan Kemal heval telsizden düşmana seslenerek slogan atmaya başlar. Birgün önceki eylemin başarısından dolayı başı dik, günlü ferah olan Keml heval, düşmana *"Mazlum hevalin intikamını aldık ya şehit olsak da gam yemem. Ölüm nereden gelirse gelsin, hoş geldi sefa geldi"* sözünü söyleyerek partiye ve şehitlere olan bağlılığını dile getirir. Çatışmadan sonra çok sayıda arkadaş alandan çıkmışken Kemal, Kamuran, Dıjwar, Azad, Hebun ve beraberlerindeki iki arkadaşla birlikte, toplam 7 arkadaş şehit verilmiştir.

Kemal heval! Sana olan bağlılığımızı, devrimi memleketin olan Karadeniz'e yayarak ve onu zafere ulaştırarak göstereceğiz.

Andın andımızdır.

Anın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına Jêhatî

Adı, soyadı: ***Mustafa GÜN***
Kod adı: ***Zindan, Cimşît***
Doğum yeri ve tarihi: ***Diyadin/ Ağrı, 1972***
Mücadeleye katılış tarihi: ***Eylül 1992***
Şehadet tarihi ve yeri: ***Temmuz 1996, Meriç***

"Yaşamın en büyük öğretmeni önderliktir"

Zindan heval feodal özellikleri olan, direnişçi bir aile ortamında büyür. Ailesi Zilan ve Ağrı isyanlarında önderlik yapar, bu nedenle düşmanın katliamlarına uğrar. Ailede direnişçi, önder kişiliklerin bulunması Zindan hevalin kişiliğinin biçimlenmesinde etkili olur. Yurtseverlik duygusu gelişir ve düşmana karşı kini büyür.

Bu duygularla '89'da lise ortamında yurtsever öğrencilerle ilişki geliştirir. Bu ilişkiler içerisinde ulusal kurtuluş mücadelesi ile bağlarını daha çok güçlendirir. Mücadeleyi tanıdıkça ülkeye karşı görev yapma sorumluluğu gelişir. Doğubeyazıt'ta öğrenci gençlik içerisinde faaliyetlerde bulunur. Göz dolduran canlılığı ve ataklığıyla çabuk etkili olur.

Onun bu etkisi çok uzun sürmeden düşman tarafından farkedilir ve önü alınmaya çalışılır. Geliştirilen saldırılar sonucu Zindan heval Doğubeyazıt'tan ayrılmak zorunda kalır. Ancak gittiği her yerde mücadeleye hizmet etmeyi esas alır. İstanbul'da örgüt ile ilişki kurup faaliyetlerine devam eder. Burada da uzun süre birçok alanda metropol faaliyetlerinde açılımın sağlanmasında yer alır. Her zamanki içtenliği ve canlılığı ile kendisini sevdirir ve kabul ettirir. Ancak düşmanın '92'de İstanbul'da gerçekleştirdiği operasyonlar sonucunda Zindan heval gözaltına alınır. Gözaltı sürecinde yoğun işkencelere maruz kalmasına rağmen büyük bir direniş örneği sergileyerek, düşmana hiçbir şey kaptırmadan serbest bırakılır. Ancak düşman kendisini rahat bırakmaz, sürekli denetim altında tutmaya çalışır.

Bu koşullarda fazla kalamayacağını anladığı için '92 Eylül'ünde parti saflarına profesyonel katılım sağlar. '94 yılına kadar mücadelenin çeşitli sahalarında faaliyetlerde bulunur. '94 yılında tekrar ülke içi faaliyetlere gönderilir. Kendisini çok iyi işleterek örgütü geliştiren Zindan heval, düşmanın operasyonları sonucu yine esir düşer. Ancak bu sefer düşman Zindan hevale daha farklı yönelir. Daha önceki faaliyetlerinden dolayı kişiliği düşmanı korkuttuğu için ortadan kaldırmak ister. Ailesinin tüm başvurularına rağmen Zindan hevalin yakalanmasını inkar ederler. Buna karşı demokratik kurumlar ve kamuoyu duyarlı kılınır. Bunun sonucunda düşman inkardan vazgeçip Zindan hevalin kendilerinde olduğunu kabul eder. Gözaltı sürecinde elektrik, askı ve daha birçok işkenceye maruz kalır. Tüm bunlara rağmen Zindan yoldaş direnir, hiçbir şeyi kabul etmez, partinin hiçbir değerini teslim etmez ve serbest bıkarılır. Ancak fiziki anlamda büyük bir yıpranmayı yaşadığı için 7 ay boyunca faaliyetlerden uzak kalır ve tedavi görür. Bu süreç içerisinde tedavisini yaparak, tekrar örgütle bağlantı kurup eğitim devresine katılır.

Eğitim sürecinde geçmiş pratiğinin tecrübesini her yönüyle yoldaşlarıyla paylaşmaya özen gösterdi. Her zaman moralli, coşkulu ve içten bir arkadaştı. En büyük isteği bu tecrübelerinden sonra önderliğin yanına gitmekti. Bu isteğini sürekli şu sözlerle dile getiriyordu: *"yaşamın en büyük öğretmeni önderliktir, yeni yaşamın eğitimini önderlikten almak ve mücadeleye daha çok hizmet etmek en büyük dileğimdir."*

Eğitim sürecinde kendisine biçtiği hedef buydu. Ve bu hedef doğrultusunda kendisini geliştirmeye çalışıyordu. Her anlamda örnek alınması gereken bir yoldaştı. Oldukça güler yüzlü, neşeli ve moral doluydu. Bunu en fazla gülüşleriyle dışa vururdu. Çok güldüğünden eleştiri aldığı bile olurdu. Bu eleştiriler karşısında *"yoldaşlara moral veriyorum"* biçiminde karşılık verirdi. Yine O'nun en belirgin özelliği, yoldaşlığa biçtiği değer ve emekçi oluşuydu. Yoldaşlarını moralli tutmak için her zaman müthiş emek sarfederdi. *"Yoldaşlara hizmet etmekten güç alıyorum"* derdi.

Bu ruhla eğitim tamamlayıp kendisini göreve hazır hale getirdi. Yeni görevi belli olup göreve başladıktan kısa bir süre sonra bir grup arkadaşı ülke sahasına geçerirken Meriç sularına yenik düşer.

Zindan heval. Özgür Kürdistan hayalini gerçekleştirmek için yaşayacağız ve savaşacağız. Direnişçi, yılmaz, emekçi kişiliğin bizim için her zaman örnek olmaya devam edecektir. Böyle talihsiz ve kolay bir şahadet içine asla sinmedi. Bunu biliyoruz. Ama ütopyanı gerçekleştirmek için, senin adına ve yerine de düşmana karşı amansız savaşacağımızdan, ona rahat yüzü göstermeyeceğimizden emin olarak ve büyük aşkla bağlı olduğun toprağında huzur içinde yatabilirsin.

Zindan hevalin direnişçi, mücadeleci kişiliği şahsında tüm şehitleri anıyor, saygıyla selamlıyoruz.

Bijî Serok APO!

Berxwedan Jiyane!

Bijî PKK, ARGK, ERNK!

Mücadele arkadaşları

Gerillada ideolojik donanım -III-

Cemal Şerik

Gelişmede sürekliliğin sağlanamaması, bunun tek boyutlu kalması, yanlış eğilimlerin gelişip palazlanmasına zemin sunmuştur. Bu durum bir yandan doğmatizme ve tutuculuğa giderken, bir yandan da her türlü bozulmanın önünü açarak güç getirilemez bir konuma gelmiştir. İdeolojik dönem devrimciliğinin, partileşme sürecinin ihtiyacına karşılık vermeyerek yenilmesinin de, partileşme dönemi devrimciliğinin ordulaşma sürecinin ihtiyacına yanıt verememesinin ve dolayısıyla yenilmesinin de nedeni budur.

Savaşçıya ve komutana yaklaşım doğruluğunu ideolojiden almıştır. Niçin komutan, niçin savaşçı sorusunun yanıtı, savaşçının ve komutanın hizmet ettiği amacın ne olduğu sorusuna verilen yanıta bağlıdır. Burada da amaç ideolojiyle belirlenir. İdeolojinin temelinde ne varsa, komutan ve savaşçı da ona hizmet edecektir. Kürdistan Devrimi'ne yön veren ideolojisinin özünde insan yatar. O açıdandır ki, Kürdistan Devrimi aynı zamanda bir insanlık devrimidir. Kürdistan Devrimi'nin çıkışını, doğrultusunu belirleyen de budur. Bu gerçeklik Kürdistan Devrimi'nin insana, devrimin hizmetindeki kadroya, savaşçıya ve komutana yaklaşımını belirlemiştir.

Kürdistan Devrimi'nin temel taşı insandır dedik, ama bu herhangi bir insan değildir. Kendisinde insanın ağırlığını taşıyandır. Bu bakış açısıyla insana yaklaşılmıştır. İnsana bağımsızlık ideolojisi ulaştırılıp, onu bu ideolojinin militanı haline getirilebilmede sınırsız bir çaba sarfedilmiştir. İnsanı kazanmak için sarfedilen bu çaba, aynı zamanda insana verilen bir değerdir. Kemal Pir arkadaşın bir insanı kazanmak için değil bir saatini, üçyüz saatini bile çekinmeden verebileceğini söylemesi kaynağını bu gerçeklikten almaktadır. PKK, ilk oluşumundan itibaren insana yaklaşımını hep bu çerçevede belirlemiş- karşısında önderlik tarzına denk düşen bir düzeyin sahibi olamayışımız, insana, savaşçıya ve komutaya yaklaşımda ölçüler dışına çıkmamız kaybetmeye kadar varmıştır. Parti Önderliği, "*değer yaratmayan onun kıymetini bilmez*" diyor. Gelişen Kürdistan Devrimi'nin hangi koşullarda yaratıldığını, bir insanı kazanmak için nelere katlanıldığını yaşamayanın bunu anlaması mümkün değildir. Onun için bir insan kazanılmış ya da kaybedilmiş fazla önemli değildir.

Her şey ideolojide kazanılır ideolojide kaybedilir

Bu durumun yaşanmasının nedeni ise, Kürdistan Devrimi'nin temellerini belirleyen gelişmenin esası olan ideolojiden uzaklaşılmasından başka şey değildir. İdeolojiden uzaklaşma, pratiği saptırır, sakatlar. Yaşanan bu sapma, kaçınılmaz olarak boşlukların doğmasını beraberinde getirir. Bu boşluklar da başka biçimlerde, başka esaslara hizmet temelinde doldurulur. İdeolojisizlik yerini kaçınılmaz olarak değerlerden uzak bir yaşama, buradan da bu yaşamın teorileştirilmesine ve giderek kendine has ideolojilerin oluşmasına götürür. Bunun sonucu olarak yaşamda lümpenizm, ideolojide eklektizim, kişilikte kozmopolitizm ortaya çıkar. Bizde yaşanılan da bundan başkası olmamıştır.

Partinin ideolojisine göre

nüştürememiştir. Hatta diyebiliriz ki, eritmesi, dönüştürmesi gereken yığınların içinde kendisi eriyerek, parti yaşamı dışına çıkabilmiştir. Bu, parti yaşamının bozulmasına neden olmuştur. Bugün hiçkimse saflarımızda yaşanan olumsuzluklar için "*partiye aittir*" diyemez. Parti yaşamının tarihinde emek, insana saygı ve sevgi vardır. Moral değerlere sonuna kadar bağlı kalma, değerleri sürekli geliştirme vardır. O nedenle yaşanan yozluklar, yolsuzluklar, aşınmalar parti yaşamına ait değildir. Ama parti içinde yaşandığı için de ona zarar vermiştir. Yaşanan eksiklerin, hataların, yetmezliklerin sonucu olarak ortaya çıkmıştır ve bunun başında da ideolojik donanım konusunda yaşanan ihmalkarlık gelmektedir.

Yaşam tarzında bozulma, yaşamda kaybetmeye kadar götüren ideolojik donanım konusundaki ihmalkarlık başarıya ulaşmanın önünde en büyük engeldir. Bu anlamda Parti Önderliğimizin "*yaşamda özgürlük, savaşta zafer*" belirlemesi, devrimi başarıya götürmek için yaşamda tekrar kazanma hedefini işaret etmektedir.

Yaşamın yeniden kazanılmasına ne- güne kadar gelinmiş ise, bu, Parti Önderliğimizin aldığı genel tedbirlerle mümkün olmuştur. Eğer Parti Önderliği'nde ifadesini bulan çalışma tarzı esas alınsaydı, bugüne kadar ulaştığımız aşamaları ya da yaşadığımız gelişmeleri çok daha erkenden, daha az kayıpla yaşardık. Parti Önderliği 1984'de gerçekleşen Eruh-Şemdinli eylemini 1983'te istemişti. 1985'te ilan edilen ERNK'nin kuruluşunu 1984'de istemişti. Aynı şekilde ARGK ilanı ve ardından geliştirilen birçok hamle ve taktik için de bu geçerlidir.

Yaşam ve çalışma tarzında yaşanan kaybediş, vuruş tarzında da bir kaybedişe neden olmuştur. İdeolojik donanım yaşama ve çalışma tarzında netliği getirirken, vuruş tarzında da keskinliğe neden olur. PKK'nin vuruş tarzı da böyledir. Parti Önderliğimiz PKK'de vuruş tarzını şahinin avını yakalamasına benzetmektedir. Şahin önce avının üzerinde uçar, sonra ani bir dalışla yakalar. PKK tarzında da bu vardır. Hedefe vurdu mu, düşürür. Vuruşunda kayganlık, yumuşaklık yoktur. Bu, ideolojiye dayanmaktadır. PKK'nin kaydettiği aşamalarda, Parti Önderliği'nin tüm çalışmalarında bunu görmek mümkündür. Parti Önderliği izlenip ideoloji esas alındığında aynı sonuçlara ulaşılmıştır. Ne zaman ki bu tarzdan sapma yaşanılmaya başlanmış, o zaman çalışmalar istenildiği gibi sonuçlanmamıştır. Hep yarım ya-

kenliler, aydınlar işe yaramaz, emeksiz, lafçılar olarak görülmüştür. Başbelası olarak değerlendirilerek, bir an önce kurtarılması gerekenler olarak görülmüştür. Bu da birçok öğrencinin, aydının tasfiyesine neden olmuştur. Bunların hepsi parti ideolojisini almaya yatkın birer komutan adayıyken; tasfiyesi, partiyi bu komutan adaylarından mahrum bırakmıştır. Kaba emeği esas alan bu tarz, komutanı da kendi ölçülerine göre belirlemiştir. İyi yürümesi, fazla yük taşıması, talimata gelmesi yeterli görülerek, onların önü açılmıştır. Parti Önderliğimiz "*keçi de yol yürür, katır da yük taşır, ama bunlarla devrim yapılmaz*" diyor. Kaba emeğin esas alınması bir yere kadar götürürken, düşman baskılarının ağırlaşıp devrimci yükseliş yerini bir düşüşe bıraktığında, bu tarz hükmünü yitirmiştir. Çünkü ağır devrim koşusuna ideolojiden kaynağını alan güçlü iradeyle başlanır. İdeolojiden yoksun olanlar, zor koşullarda devrimin yürütücüsü olamazlar. Aksine, devrimin yılgın savaşçıları ve kaçkınları haline gelirler. Bugün yaşanan da bundan başkası değildir. Eskiyen tarz çözülüyor, bunda ısrar edenler kıçıyorlar. İçlerinde biraz samimi, dürüst olanlar da çözümsüzlüğü intiharvari çıkışta arıyor. Yaşanan bu durum, gelişen devrimimiz açısından bir kazanımdır. Ama bu kazanım değerlendirilemiyor, devrim bir çıkışa dönüştürülemiyor. Bunun nedeni de belirttiğimiz gibi, ideolojinin küçümsenerek, gereksiz görülmesi, sahte ölçülerin esas alınmasıdır. İdeolojik olanın lafazan görülmesidir.

Eğer Parti Önderliğimizin "*dörtlü çete*" diye adlandırdığı süreçlerde partiyi ideolojisiz barakma, aydın ve öğrencileri tasfiye etme, etkisizleştirme pratikleri yaşanmasaydı, eski komuta tarzının çözülüşüyle birlikte doğan boşluk partinin öngördüğü yeni komuta tarzını esas alabilecek olan bu kesimler tarafından doldurularak, büyük gelişmelere sahip olunacaktı. Devrimci bir askerin,

tir. Onun için her şey insandır.

İnsana yaklaşımda belirlenen bu temel ölçüler, aynı zamanda herhangi bir resmi görevi olan ya da olmayana, komutana ve savaşçıya yaklaşımını da belirlemiştir. Komutana ve savaşçıya verilen değer, insana biçilen değerden ayrı değildir. Bu görev itibarıyla komutan ve savaşçının ayrılaştırılması anlamına gelmez. Çünkü rolleri farklıdır. Savaşçının bir komutan düzeyine çıkarılması hedeflenirken, komutanın da daha yetkinleştirilerek ileri düzeye yükseltilmesi hedeflenir. Her ikisi de bu anlamda bir değerdir. Partinin ister savaşçı, ister komuta düzeyinde bulunan her bireyine yaklaşımı, her zaman yüceltme, eğitme, donatma ve koruma temelinde olmuştur. Bu, "*bir yoldaşımız için gerekirse dünyayı bile yerinden oynatırız*" diye de dile getirilmiştir.

PKK yaşam tarzı zaferin de güvencesidir

İdeolojiden kaynağını alan bu bakış açısı egemen kılındığı müddetçe, pratiği vareden insana yaklaşımda bir yücelme yaşanmıştır. İdeolojiye önem verilmeyerek, ideolojik donanımdan yoksun kalınması ise, bu noktada bir erezyonun yaşanmasına neden olmuştur. Parti Önderliği'nin insana, savaşçıya ve komutana yaklaşımı, verdiği değer ile bizimki arasında derin fark vardır. Parti Önderliği Kürdistan Devrimi'nin kaynağı olarak kendini koruyup geliştirirken, insanı sürekli yücelten bir faaliyetin sahibidir. Onun içindir ki, "*benim için insan, biçim vererek yeni baştan yaratmaktır*" demektedir. Bugün bizim hatalı yaklaşımlarımız sonucunda gelişimi dumura uğratılmış, neredeyse karşıt noktaya itilmiş birçok kişi, Parti Önderliği elinde yeniden yaşama döndürülebilmektedir. Bu gerçek belirlenen PKK yaşam tarzı, zaferin güvencesi olduğu kadar, amaçlanan topluma ulaşmanın da ön koşuludur. Burada ideoloji yaşama yön verir ve bu yaşam amaçlanan toplumun ilk prototipi durumundadır. İdealdeki netlik, ideolojideki netlik, yaşamdaki arılığın, sadeliğin de kaynağıdır.

PKK'nin ilk oluşum sürecinde ideallere, ideolojiye göre belirlenen yaşam, seçkin kadroları ortaya çıkarmıştır. Mazlum Doğan'ın, Kemal Pir'in ve daha birçok önder yoldaşın yaşamı, özellikleri bunun somut kanıtıdır. Bu yoldaşlarımızın şahsında somutluk kazanan yaşamla çelişildiğinde, PKK ortamında bir an dahi kalmak olanaksızdır. PKK bünyesi bunu kaldıramaz, dışlar. Onun içindir ki, düşman PKK'ye karşı başarı kazanmanın yolu olarak, PKK yaşamını bozmayı kendisi için önemli görmüş ve içimize sızdırdığı ajanların önüne de böylesi görevler koymuştur.

İdeolojik temellerde oluşan parti yaşamının korunması ve düşmanın parti yaşamını bozma çabalarının boşa çıkarılması da ancak ideoloji ile mümkün olacaktır. İdeolojik donanım parti yaşam tarzındaki sapmaların panzehiridir. Partiye ait olmayan alışkanlıkların, özelliklerin kaldırılması, açığa çıkarılması ancak bununla mümkün olacaktır. Gelişen devrimin harekete geçirdiği çeşitli sınıf ve tabakaların devrim saflarına akışıyla birlikte, yanlarında getirdikleri alışkanlıklara, yaşam tarzına karşı tedbirlerin alınması ve bunların parti yaşamı içinde eritilmesi ancak ideolojiyle mümkün olacaktır.

Gelişen devrimimizle birlikte kadro yapısının yaşanan gelişmelere yanıt olmaması, ciddi sorunlar yaratmıştır. Kendini ideolojik olarak yenileyemeyen, sürece uygun hale getiremeyen kadro, devrim saflarında artan geniş halk yığınlarını eğitip dö- den olarak ideolojik donanıma tekrar ulaşılması; kaybettiğimiz PKK'nin yenileşme tarzına yeniden kavuşmayı, yaşam ve çalışma tarzında bir üstünlüğü ve bunların da son halkası olan vuruş tarzına ulaşılmasını sağlar. Yaşamın doğru tarzda ele alınması, yaşamın temsilcisi olan çalışma tarzını belirler. Yaşamı belirleyen ideoloji, bu anlamda çalışma tarzının da kaynağı olma rolünü üstlenir.

İdeoloji düşüncede sistematiğe ulaşmayı ifade ettiğine göre; çalışmada da bir plan, program ve hedef doğrultusunda örgütlendirilmesine, sürdürülmesine neden olur. PKK'nin çalışma tarzı, onun ideolojisine göre belirlenmiştir. Yürüttüğü her çalışma plan ve hedef doğrultusunda gelişmiş ve sonuca ulaşmasıyla birlikte, yerini yeni hedeflere bırakmıştır. Bireylerdeki bilgi, beceri, yetenek hep o çalışmanın hizmetine sunulmuştur. Çalışma planındaki amaç-araç bütünlüğü, yer-zaman uygunluğu, çalışmaları esas yürütenlerin engin özveri, fedakarlığı ve kararlılığı ile bütünleştirilerek, istenilen tarzda bir çalışmanın sahibi olunmuştur. Yoktan varedilen PKK, bunun somut kaynağıdır. Kürdistan Devrimi'nin, ideolojisinin yaratılarak bir programa dönüştürülmesi, amatör grup örgütlenmesine, oradan da parti örgütlenmesine geçilmesi ve politikleşip bir halk ordusu yaratılarak, devrimin öngününe gelinmesi gerçeği bunun somut ifadesidir.

Yaşam ve çalışma tarzındaki kaybediş, vuruştaki kaybediş olmuştur

Parti Önderliği'nin yol göstericiliğinde onun oluşturduğu ideoloji esas alındığında, yürütülen çalışmalar mutlak sonuç almış, belirlenen süreden daha kısa bir zaman diliminde gerçekleşmiştir. Eğer bu-

malak kalmıştır. Bir yandan devrim, bir yandan düşman irade edilmeye çalışılarak, tam da ortayolcu bir tarzın sahibi olunmuştur. Örgütsel çalışmaların sonuçlandırılmasından gerillanın eylemine kadar bu yapılmıştır. Bir örgütte faaliyet sonuçlandırılamıyorsa, istenilen elde edilemiyorsa, gerilla eyleminde hedefini düşüremeyip kayıp veriyorsa, nedeni budur. İdeolojiden yoksunluk, bir kör gibi rastgele gidiş, çalışmayı rastlantılara bırakma başka bir sonuç doğuramaz.

İdeoloji, olayları, olguları görmeye, kavramaya çözümlemeye götürür. İdeoloji olmadan bunlar olmaz. Bunlar olmayınca da bir hedef düşürülemez, keskin vuruşun sahibi olunamaz. Ancak ideolojiye kavuşulup bu alandaki eksiklik giderildiğinde doğru olan sonuca ve partinin esas vuruş tarzına ulaşılacaktır.

İdeolojik donanımdan uzaklık, bu alanda yaşanan ihmalkarlık yaratılan fırsatların değerlendirilememesine ve bugün yaşanan kayıpların, boşlukların doğmasına neden olmuştur. Devrim saflarına gelen yığınların eğitilerek bir halk ordusunun yaratılamamasının nedeni budur. Yine '90 başlarından itibaren gelişen serhildanların gerillayla bütünleştirilerek iktidarlaşma olanağı bu nedenle gerektiği gibi değerlendirilememiştir. Düşmanın kendisi bile bugün '90'ların başında Kürdistan'ı kaybettiğini ve bizim bu fırsatı değerlendiremediğimizi itiraf etmektedir

Bugün komuta düzeyinde boşluklar yaşanıyor. Bunun nedeni de parti içinde ideolojiye ve ideolojik donanıma önem verilmemesidir. İdeoloji küçümsenmiştir. İdeolojik donanım gereksiz görülmüştür. Çünkü kaba güç öne çıkmış ve o esas alınmıştır. Parti Önderliği bunu "*kafaların yerine ayakların konması...*" olarak değerlendirmektedir. Parti saflarına gelen öğrenci kö-

devrimci bir komutanın esas nelere sahip olması gerektiği gerçeği de bunu doğrulamaktadır. Sorgulayan, tartışan, çözümleyen ve oradan da çözüme giden bir komutan ancak değişen şartları anlayabilir ve kendini yenileyebilir. Bu vasıflara sahip olunmazsa, aşılan süreçle birlikte kendi de yitip gider. Yaşanan süreçte komuta sorunundan bahsediyoruz. Nedeni ise, bu vasıflara sahip komuta düzeyine ulaşamayışımızdır. Önce asi avare, sonra çetecilik olan kontra eğilim, partimizi, ordumuzu bundan neredeyse mahrum bir düzeye getirmiştir. Birçok nitelikli kadromuzu katletmişlerdir, etkisizleştirerek ya da yıpratarak iş yapamaz hale getirmişlerdir. Kontra, çeteci eğilim tasfiye edilmesine rağmen, bugün dahi bunun etkileri görülebilmektedir. Kaçışların, kendini yere atarak dayatmaların yaşanması da bunu göstermektedir. Yaşanan gelişmeleri anlamıyorlar ya da alışkanlıklarından vazgeçemiyorlar. Sonuçta da vahim akibetten kurtulamıyorlar. İdeolojinin önem ve anlamını kavrayamayan birinden kendisini yenileyerek, sürecin emrettiği ölçüleri yakalamasını bekleyemeyiz. Yakın hayalleri, beklentileri vardır, bunlara ulaşamayınca yılgınlığa düşer, terkeder gider. Tüm bunlar, aynı zamanda yenilenmek ve bu boşluğu doğru bir tarzda doldurmak için fırsat yaratır. Mevcut süreçte bunun olanakları doğmuştur. Ama geçmiş süreçte bu alanda yaşanan tahribatlar bugün acısını en etkin şekilde hissettirmektedir.

İdeolojik donanımsızlık kişilikte marjinalleşmeye götürmüştür

Sömürgeciliğin mücadelemize dayattığı taktik, marjinalleştirme biçiminde dile gelmişti. Gerillayı bitiremeyeceğini, sonuç alıcı darbe vuramayacağını anlayan düş-

manın son derece bilinçli olarak geliştirdiği bir politikaydı. Marjinalleşen gerillanın çözümsüzlükle karşı karşıya geleceğini bilen düşman, sonuçta gerillayla bu iş olmaz yaklaşımının gelişmesini de hedeflemişti. Ki ordu içinde işbirlikçi çetenin de hedefediği buydu. Gerilladaki ideolojik donanımsızlık tam da bu noktada düşmanın işini kolaylaştırdı. Gerillada marjinalleşme eğilimi ortaya çıktı. Kendini üretmeyen, kıyıda köşede kalan tipler çoğaldı. Ordu safları çaresizlik içinde bulunanların yaşadığı bir ortam haline getirilmeye çalışıldı. Oysa gerillanın sorunlara çözüm gücü olma iddiasında olması gerekiyordu. İşbirlikçi çetenin kişilere bilinçli yöneliminde, ordumuz içinde sahte ölçülerin nerdeyse egemen hale getirilmesinin etkisi olsa da, esasta ideolojik donanımsızlığın belirleyici olduğu ortadadır. Sorun, ideolojik donanımın her şart altında çözümleyici olmak anlamına geldiğini, sorunları ve görevleri böylelikle doğru tespit etmemizi sağlayıp, bizi doğru pratikleştireceğini ve yanlışların üstesinden gelme gücünü kazandırdığını anlama ve bunun gereğini yerine getirmede düğümleniyor.

İdeolojik olarak kendini yenilemeyen bir kişinin sorunlar karşısında çözüm gücü olamayacağı açıktır. Parti Önderliği'nin yaptığı çözümlemeleri izlemeyen, partinin yaşadığı gelişmelerden uzak kalan birinin zamanla marjinalleşerek partiden uzaklaşacağı ortadadır. İdeolojik donanımsızlık kişiyi örgüt karşısında yanlış bir duruş içine itmiştir. Örgüt ile, örgüt insanı olma tanımı birbirine karışmıştır. Örgüt devlet, birey de örgüt karşısında korunması gereken bir öge olarak algılanmaya başlanmıştır. Bu, düzendeki basit devlet-birey ilişkisinin saflarımıza en kaba biçimde yansımasından başka bir şey değildir. Bu durumun örgüt karşında suçlu bireyler yaratması kaçınılmaz olmuştur. Birey örgüt karşısında özerktir, hatta örgütlüdür. Ordu içindeki çeteleşme eğilimleri de bunu göstermektedir. İdeolojik donanımsızlık, "*neden örgüt*" sorusunu muğlaklaştırmıştır. Yaşanan bu durum örgütlü birey olan insan gerçeğinden uzaklaşma anlamına gelen güdülere dayanarak yürüme, yapma ve yaşama gibi olumsuz bir sonucun da önünü açmıştır. Bu alandaki ihmalkarlık işte böylesi vahim bir sonuca neden olmuştur. Düşmanın parti ideolojisine yönelimini hızlandırmasının, özünden boşaltılmak istenmesinin de nedeni budur. Aynı şekilde işbirlikçi çete eğiliminin ideolojiye karşı çıkması ve bu doğrultuda orduyu önceliksiz kılmak istemesinin nedeni de buydu. İdeolojiden uzak bir gücün zamanla çözülüp yenilgiye gitmesi kaçınılmazdır.

Kopmanın başladığı yerde yeniden bir başlangıç

Tüm bu kayıpların yaşanmasına neden olan ideolojik donanımsızlıktır. Her şeyin başında da Parti Önderliği'nden uzaklaşmadır. Bu durum, onun yarattığı partiden kopmaya götürmüştür. Parti Önderliğimiz, "*parti içinde en azınlık durumana düştüm*" derken, bunu kasdetmektedir. Parti Önderliği'nin ideolojisi, onun kurduğu parti, bizim ideolojimizden, bizim partimizden çok farklıdır. Onun ideolojisinde emek, vatan, halk sevgisi, insan sevgisi, değerlere bağlılık, yaşam, çalışma, vuruş tarzında netlik, keskinlik, yaşamında özgürlük, savaşında zafer; kurduğu partide bunlara kesin ulaşma, bunun araç ve yöntemlerini yaratma var. Bizim ideoloji ve partimizde ise, sırf bunlardan uzaklaşma ve kopuş var. Biz burada tekrar Parti Önderliği'nin ideolojisine bağlanmak, onun kurduğu partiye katılmak istiyorsak, bunun yolu kopmanın başladığı yerde yeniden bir başlangıç yapmaktan geçiyor.

Mücadele tarihimizde Parti Önderliği esas alınıp onun takipçisi olunduğunda başarı her zaman kaçınılmaz olmuştur. Ne zaman bu doğru çizgiden çıkılmış, o andan itibaren bir sapma yaşanmıştır. Ya hedefe zamanında ulaşılamamış ya da büyük kayıplar verilmiştir. Parti Önderliğimizde ifadesini bulan ideoloji derindir. Siyaset en yüksek düzeyi ifade eder. Bu anlamda bizzat gelişmelerin başında olup yön verdiğinde her zaman gelişme yaşanmıştır. Partimiz ilk ortaya çıktığı andan, ilanına kadar atılan her adımda ve bunun somut ifadesi olan kazanımlarda bu çok açıkça görülmüştür. Parti Önderliği'nin sorumluluğu geniş kadro yapısına yayarak ortak etme girişimleri karşısında buna gerektiği gibi yanıt verilememesi, taktik alanda sorunların yaşanmaya başlanmasına neden olmuştur. Bugün hâlâ merkezileşemede sorunların yaşanmasının kökleri buraya kadar uzanmaktadır. Parti Önderliği ve onu uygulamakla yükümlü olan kadro arasındaki fark bunu ortaya çıkarmıştır. Parti Önderliği ideolojide sürekli bir gelişme, sürekli bir derinleşmeyi yaşarken; kadronun bu alanda yetersiz kalması, Parti Önderliği'ni yalnız bırakmıştır.

Çeşitli biçimlerde yaşanan bu durum, III. Kongre sonrası süreçte çok daha bariz bir şekilde yaşanarak, parti tarihinde o güne kadar yaşanan tahribatların daha da ileri boyutlara ulaşmasına yol açmıştır. III. Kongre, parti tarihimizin kilometre taşlarındandır. Parti Önderliğimiz bu kongrenin önemini, "*burada yargılanan bir an değil tarih, çözülen birey değil sınıftır*" belirlemesiyle dile getirmiştir. III. Kongre'de gıdasını kemalizmden alan küçük-burjuva devrimciliği, doğmatizmi mahkum edilmiştir. Ama bunun yeri, Parti Önderliğimizde ifadesini bulan devrimci sınıf ideolojisiyle doldurulamamıştır. Yaşanan bu boşluk önce asi-avare eğilimle ve ardından da çetecilikle doldurulmuştur. Partiyi esas saliplenmesi gerekenler tedbir almayarak, buna zemin sunmuşlardır. Daha sonra çeteceliğin, asi-avareciliğin ideolojiyi yadsıyan, kaba tarzı esas alan ve giderek lümpenizmi yaşamda hakim kılan tarzı, mücadele saflarında parti dışılığı hakim kılmıştır. Küçük-burjuva diye, dağdır adı altında öğerenci, aydın kökenliler tasfiye edilip etkisiz kılınırken; eğitimler gereksiz görünmüştür. Bir kalem, defter, kitap taşıma dahi alay konusu haline getirilirken, günlük yaşamda siyaset, ideoloji adeta ayaklara düşürülerek basit kılınmıştır. Savaşta kaba yönler övülüp, yaşamda içeriksiz kavramlar öne çıkarılırken, siyaset ve ideolojiye vurgu yapan kavramlar ise aşağılanmıştır. Partinin temel ilke ve değerlerinden uzaklaşmanın yaşanmaya başlandığı böylesi bir süreçte, partinin temel değerlendirmeleri de saptarılmaya, belirlediği taktikler tersinden, özü boşaltılarak uygulanmaya başlanmıştır. Zorunlu askerlik kanunu, zoraki askerliğe dönüştürülmüştür. Zoraki olan bir askerlikten ise, -eğer gerekli dönüşüm sağlanmamışsa- devrimci bir askerin çıkmayacağı açıktır.

İdeolojisiz askerliğin bu şekilde öne çıkarılmaya başlanmasına paralel olarak, devrim saflarına yığınsal katılımların yaşanması, gerekli önlemlerin alınmaması, gelinen sınıf ve toplumların özellikleriyle birlikte, eklektizmin de eklenmesine neden olmuştur. Giderek bu boşluk bununla doldurulmuştur. Uzaklaşılan parti yaşamı, bozulan kişilikler bu yaklaşımlarla teorileştirilerek hakim kılınmaya çalışılmıştır. Gelinen noktada neredeyse PKK'yi tanınmaz kılmıştır.

III. Kongre sonrası süreçte ideolojiye karşı sergilenen parti dışı tutumu, sadece asi-avareliği, çeteciliği mahkum etmemekle açıklamak yeterli olamaz. İdeolojik donanımın pratikte doğru olarak sergilenmemesi de nedenlerden biridir. Hatta diyebiliriz ki, bir ölçüde önünü de açmıştır. Bu da ideolojiye, doğru yaklaşma gerçeğini ortaya koymaktadır.

PKK ideolojisi bilimseldir. Bu, sağ ve sol sapmayı reddeder, kendi içinde yaratıcılığı gerekli kılar ve tamamıyla şematizmden uzaktır. Yaşamı, pratiği dar kalıplara sığdırmaz, ideolojiyi yaşamda önaçıcı, dönüştüren bir olgu olarak görür. O açıdandır ki, PKK pratiğinde olduğu gibi, ideolojisinde de durağanlık, dar kalıplar yoktur. Bu PKK ideolojisinde kalıp ve ölçülerin olmadığı anlamında değildir. PKK'de kalıp, PKK'de ölçü sonuna kadar vardır. Çünkü sağlam bir bakış açısı bunu zorunlu kılar. Kalıplar ve ölçüler olmadığında, olay ve olgulara net bir yaklaşım sergilenemeyeceği gibi, doğru devrimci tavır da geliştirilemez.

Bu gerçeğe karşın III. Kongre'de de mahkum edilen doğmatizm, sonraki süreçlerde asi-avare çeteciler tarafından kendilerine bir dayanak haline getirilmeye çalışılmıştır. İdeolojiye ve bunun PKK'deki bilimselliğine doğru yaklaşamama buna neden olmuştur. O nedenledir ki, biz burada parti önderliğimiz ile yeniden bir buluşmayı sağlamak istiyorsak, bunu doğru kavramak durumundayız. Bu da ideolojinin yaşam içindeki rolünü, pratikle olan ilişkisini doğru kavrayıp uygulamaktan geçecektir. Yani pratiksiz ideolojinin olmayacağı bilince çıkarılmak durumundadır. Partinin ideolojisini, politikasını bildiğini iddia eden birçoğumuzun bunu teorik olarak ortaya koyması yetmiyor. Bu ideolojik donanım demek değildir. Partinin temel taktiğine girildiğinde ancak ideolojik donanımın sahibi olunacaktır. Bugün hâlâ partinin emrettiği komuta yapısına ulaşılamaması kaynağını bu eksiklikten almaktadır. İdeolojik olanın pratiği, biraz pratiği olanın da ideolojik derinliği yok. Ancak bunlar kişiliklerde bütünleştiğinde dönemin emrettiği komuta tarzına ulaşılmış olunacaktır. Bu aynı zamanda ideolojide sürekli yenilenmeyi zorunlu kılar. III. Kongre'de mahkum edilen doğmatizm, ideolojik yenilenmeyi kendinde dondurmuştu.

Kendini yenileme, ancak amaca bağlılığı sürekli kılmakla mümkündür. Buradaki süreklilik partiden kopmamak, onun gelişen mecrası içinde bir oluşuma sahip olmaktır. Asi-avarelik saflarda bunu ortadan kaldırmış, kendine has bir mecra çizmişti. Burada partinin yaşadığı gelişmeden, parti ortamından uzak bir yaşam hakim kılınmıştı. Bunu ve yarattığı alışkanlıkları aşmanın yolu da, uzaklaşılan noktalara tekrar dönüşle mümkündür. Bu da ideolojik donanımdaki sürekli yenileşmenin yolunu, yöntemini ortaya koymaktadır. Partinin gelişim çizgisi dışında olan, bundan habersiz, uzak bulunan, eğitimi reddeden bir tutumun ideolojik dönüşümü sağlaması olanaksızdır. Nasıl ki bir canlının damarlarındaki kimyasal sıvı onu ayakta tutuyorsa, bu belirtilenler de aynı işleve sahiptir.

Dönemin sorunlarını aşma ve zaferi yakalama ideolojik donanımla mümkündür

İdeolojik donanım konusunda yaşanan ihmalkarlık, bugüne kadar devrimimize çok şey kaybettirdi. Hatta partimizin temel ilke ve değerlerinden uzaklaşmaya neden oldu. Gelinen aşamada koşullar artık buna tahammül gücü göstermemekte ve buna son verilmesini emretmektedir. Devrimimizin öngününde, arifesinde olduğumuzu söylüyoruz. Bu gerçeklik düşman tarafından da görülmüştür. O nedenledir ki, bütün gücünü, bütün imkan ve olanaklarını kullanarak saldırıyor. Buna ancak ideolojiden aldığımız güçle karşı koyabiliriz.

Yoğunlaşan düşman saldırısı, devrimimizin saflarında bir arınmaya neden oluyor. İdeolojiden uzak, amaca kilitlenmemiş bireyler bir bir parti saflarından kopup düşmana gidiyorlar. Parti İdeolojisinden nasiplerini alanlar ise, saflarda kalarak dönemin emrettiği komuta düzeyine ulaşmaya çalışıyorlar. Artan düşman saldırısı ölçülerde de bir netleşmeye götürüyor. Sahte ölçüler terkedilerek, yerine doğru devrimci ölçüler esas alınıyor. İdeolojisiz savaşçı, savaşçısını eğitmeyen bir komutan, eğitimsiz bir yaşam artık reddediliyor. Eğitimsiz yaşamın avareliğe, ideolojisiz savaş arkadaşlığının ise çeteleşmeye götürdüğü artık herkesçe görülmüş bulunuyor. Bu noktada İdeolojik donanım bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Bunun reddi ise, düşmanın artan ağır baskıları karşısında doğru duruşun sahibi olmamak, hatta onun savunucusu olmak anlamına geliyor.

İdeolojik donanım konusunda yaşanan eksikliğin neye malolduğu, bize neleri kaybettirdiği tartışmasızdır. Çetecilik ideolojiyi, ideolojik donanımı reddetmiştir. Çünkü, ideolojisizlik onun yaşayabilmesine, saflarımızda istediği gibi hareket etmesine ortam sağlıyordu. O nedenledir ki, ideolojiye ve ona ulaşılmasında rol oynayacak her şeye karşıydı. Parti Önderliğimizin çözümlemelerini reddetmiş ve partinin yaşadığı iç gelişmeleri görmezlikten gelmiştir. Eğitimleri durdurarak, eğitimlerde rolünü oynayabilecek herkesi tasfiye etmiştir. Yarattığı sahte ölçülerle saflarda ideolojisizliği, ideolojik donanımsızlığı ön plana çıkarmıştır. Çetecilik, tasfiyecilikle birlikte yarattığı bu sahte ölçülerin de ölümünü beraberinde getirdi. Artık bu sahte ölçüleri saflarda savunabilecek hiçbir koşul yoktur. Kimse buna müsaade edemez. Bu gerçeklik görülmeli ve ona göre bir yaklaşımın, tarzın sahibi olunmalıdır. Bu durum sahte ölçülerin öyle kolay bir şekilde aşılabileceği anlamına gelmez. Alışkanlıkların gücü, sahteliklerin yarattığı tahribatlar öyle kolay bir şekilde ortadan kalkmaz, aksine beraberinde birçok sorun ve engelleri getirecektir. Bu da kaçınılmaz olarak ve belki de mücadele tarihimizde süren iç mücadelenin en şiddetlisinin yaşanmasına neden olacaktır. Çünkü mücadele kişilikte, devrim ve karşı-devrim ayrımında yaşanmaktadır. Burada karşı devrimden yana olan, parti karşıtlığı dayanaklarını ve açık savunuculuğunu kaybetmiştir. Bu, parti karşıtlığının yenilgisidir ve partinin devrimci çizgisinin, Parti Önderliğimizin zaferidir. Bu doğru anlaşılmak durumundadır ve bunun bilinciyle ideolojik donanımın gerekliliği görülmelidir. Yaşanan bu durum saflarda tekrar ideolojiyle buluşmayı, ideolojik donanıma kavuşmayı olanaklı kılmaktadır. Bu konuda Parti Önderliğimizde ifadesini bulan doğru devrimci çizginin başarısını engelleyecek bir güç bulunmamaktadır.

Mevcut süreçte koşullar gerektiği gibi değerlendirilmediği takdirde, ideolojik donanım konusunda eksikliklerin devamı kaybetmeye götürecektir. Bu sefer kaybedilenler daha önce kaybedilenlerden daha ileri boyutta olacaktır. Belki bugün daha önce kaybettiklerimizi telafi etme imkanına tekrar sahip olabildik. Ama bu alanda yaşanacak olan eksiklik, ya da dönemin emrettiği görevleri yerine getirmemek, bize tekrar bu şansı vermeyecektir.

Parti Önderliğimiz bize ideolojik donanıma nasıl ulaşabileceğimizi göstermiştir. Amaca kilitlenmek, dönemin emrettiği görev ve sorumlulukları çözümlemek… Çözüm gücü olunması halinde bu hedefe ulaşılabileceğine işaret etmektedir. Parti Önderliğimiz, "*saflarımızda ideolojik donanımdan uzak tek birey kalmamalıdır*" diyor. Yine "*saflarımızda her birey için ideoloji her şeydir*" diyor. İdeolojiyi damarlarımızdaki kan olarak değerlendiriyor. İdeolojiden, eğitimden uzak kaldığımızda damarlarımız kurur. "*Suyu çekilmiş, içi boşalmış kupkuru bir ağaç olarak kalırsınız*" diyor.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; gelinen aşamada ideolojinin önemi, anlamı bu anlamda yaşanan eksikliğin neden olduğu tahribatlar yakıcı bir şekilde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Pratik olarak neden olduğu sonuçları ortadır. Neredeyse bugüne kadar insanlığın tanık olacağı en görkemli devrimlerden biri olan Kürdistan Devrimi'ni yenilginin eşiğine getirmiştir. Parti Önderliğimiz, "*kazanan devrimi yenilgiyle karşı karşıya bıraktınız*" diyor. Yaşanan bu gerçeklik, ideolojik donanım gerekliliğini, artık bundan da öte zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Bu ölçüde ideolojik donanım yaşamsaldır ve bu bilince çıkarılmalıdır. Bu gerçek bilince çıkarılmadığında, bunun yaşamsal öneme sahip olan bir ihtiyaç olduğu gerçeği de görülmeyecektir.

İdeolojik donanımı edinerek, devrimimizin vardığı aşamada yaşadığımız eksiklikleri aşmak mümkündür. Zorlukları olabilir, ama aşılmaz değildir. İnsan için, "*bulunduğu yere, değişen koşullara en rahat, en kolay uyum sağlayabilen bir canlıdır*" biçiminde yapılan bir belirleme vardır. Bu belirleme bilimsel ve doğrudur. En genel anlamda insan için böylesi bir belirleme yapılabiliyorsa, insanı en ileri ve en yetkin bir düzeyde temsil ettiğini söyleyen devrimci bir militan için bu gerçeklik daha da bir doğruluk ifade eder. O nedenledir ki, devrimci bir militan ve bunun özgülümüzde temsilini bulduğu gerilla, devrimci ideolojik donanımı edinecek ve devrimin bugün öngördüklerini yerine getirecek güçtedir.

İdeolojik donanım konusunda yaşanan boşluğun doldurulması bize kazandıracaktır. Belirttiğimiz gibi, başta Parti Önderliğimiz ile yeniden buluşmamızı sağlarken, bugüne kadar kaybettirdiklerimizi tekrar kazandırma olanağı yaratacaktır. Bu kesindir! Kırılan iradeyi, kaybeliden morali, bozulan sistemi yeniden hakim hale; örgüt içinde yalnızlaşan, giderek örgüt dışına çıkan kişiyi örgüt bireyi, insanı haline getirecektir.

İrade, güç olabilmedir. Kendi adına karar verme ve hareket geliştirme düzeyine yükselmedir. Başkaları tarafından yönlendirilen, etki altına alınan konumundan çıkmadır. Kendisi için güç olabilen ancak başarabilir. Bu da ancak ideoloji ile, bilinç ile başarılır. Karar gücü olabilme nasıl ki bilinci gerektiriyorsa, cesarette bilinç işidir. Bilen cesaretli olur, cesareti olan hedefinin üzerine giderek sonuç alır. O anlamda cesaret iradenin tamamlayanı olmaktadır. İşte ideoloji, bilinç bunları kaynağı olduğu gibi, birleştirenidir de. Bilmeyen karar alamaz. Neyin kararını alabilir ki! Karar almadan hareket geliştirilemez, bunlar olmadan da irade olmaz.

İrade karardır, irade cesarettir, irade başarıdır; bunların toplamı da moraldir. Kazanılanın, yapılanın maneviyatla, değerle bütünleştirilmesidir. Nasıl ki ideoloji kazanmaya götürüyorsa, olup-biteni anlamaya, oradan da moral üstünlüğüne götürmektedir. Düşmanın yoğun saldırısı ve geniş imkanları karşısında ayakta kalmanın, adım adım ilerleyerek kazanmanın yolu da buradan geçmektedir. Parti Önderliğimizin gerçeğini özümseyen, anlayan, bilen her kim olursa olsun, bu gerçeği en çarpıcı bir şekilde görmektedir. Bu ölçüde moralin korunarak geliştirilmesi ideolojiyle mümkündür.

İradeye, morale ve ideolojik donanıma sahip olan örgüt bireyi, örgüt insanı haline gelecektir. Bu ölçüde doğru bir katılımın da sahibi olacaktır. Olup biteni bu ölçüde anlayıp çözüm gücüne ulaşacaktır. Kendini kişi olmaktan çıkararak, her şeyiyle devrime, halka adayacaktır. Onları kendine göre değil, devrime göre değerlendiren bir duruş edinecektir. Zorluklar karşısında yılan, tökezleyen değil, tavizsiz bir yürüyüş sergileyecektir. Şahsında bir toplumu temsil eden ve toplumun her bireyini, kendini topluma, örgüte adayan bireyler haline getirme mücadelesinin sahibi kılacaktır.

Tüm bunlar, yaşadığımız güçlüklerin, zorlukların aşılması olan ideolojik donanımla mümkün olacaktır. Bugün bu ihtiyaç hayati derecede öneme sahiptir. Artık bunsuz olmayacağı gerçeği açığa çıkmıştır.

Önümüzde duran görev budur. Ve bu alanda, mutlaka bir düzeltme harekatı içinde olmamız gerekiyor. Ya bugüne kadar ideolojik donanımda yaşanan ihmalkarlığımızı devam ettirerek yenilgiye kapıları açacağız ya da bu alandaki ihmalkarlığımıza son verip zafer ipini başarıyla göğüsleyeceğiz. Bunlar arasında orta bir yol yok, ortayolculuk iflas etti. Ya devrim, ya karşı devrim. Başarı ve zafer ipini göğüslemenin yolu çok açık, net ve durudur. Hiçbir karartı onu gölgeleyemez. Bu, Parti Önderliğimizin işaret ettiği ve önümüze görev olarak koyduğu hedeflere ulaşmaktır. İdeolojik donanım buna ulaşmanın güvencesi olacaktır. Başka bir seçecek de yoktur.

Bitti

Devrimde karar, sosyalizmde ısrar, atılım ve zafer
PKK KONGRELERİ– V

İzzet Baykal

Zafer ve Kurtuluş Kongresi V. KONGRE

Özel savaşın sınır tanımaz vahşiyane yöntemlerle en üst boyutta sürdürüldüğü, buna rağmen ulusal imhanın durdurulduğu "*dirilişin başarıldığı*" ve inisiyatifin ele geçirildiği koşullarda V. Kongre gerçekleştirilmiştir.

III. Ulusal Konferans ve V. Kongre, zaferin emin adımlarının en üst düzeyde güvenceye alındığı zirveler olmuştur. Kuşkusuz böyle bir zirveye kolay ulaşılmamıştır. V. Kongre'ye varana kadar geçen dört yıllık süreç amansız bir faşizmin, dişe diş bir mücadelenin yaşandığı bir süreç olmuştur. Ulusal, bölgesel ve uluslararası gelişmeler sürecin yakıcılığını gözler önüne sermektedir.

Uluslararası ve bölgesel gelişmeler

'90'lı yıllar Sovyetler'in dünya dengelerinden çekilmesiyle doğan boşlukların diğer güçler tarafından doldurulmak istendiği yıllardır. Yoğun bir hareketlilik sözkonusudur. Bilindiği gibi eski dengenin ağırlık merkezini oluşturan iki temel güç vardı: ABD ve Sovyetler Birliği. Bu iki ağırlık merkezinden birinin, yani Sovyetler'in ağırlığını yitirmesiyle tüm dengeler altüst oldu. Bu açıdan '90'ların dünyası yeni denge arayışındaki bir dünya olarak tanımlanabilir. Aynı zamanda bir geçiş süreci olarak da tanımlanabilir bu yıllar.

Tabii bu denge arayışı sadece Sovyetler'in boşalttığı alanlarda değil, dünyanın her tarafında kendisini gösteriyor. Bu anlamda dünya yeniden bir paylaşımı ve bunun doğurduğu çelişkili çatışma ve uzlaşmaları yaşıyor. '90 öncesi ittifaklar ve dostluklar yerine, yeni ittifak sistemleri, yeni dostluklar ve yeni düşmanlıklar gelişiyor. Yeni dönemin bu özelliği, ittifakların-düşmanlıkların niteliğine de etki edebiliyor. Bu ilişkiler oldukça kaygan bir zeminde geliştiğinden her an birbirine dönüşebiliyor. Tüm güçler bu doğrultuda oluşacak olan yeni dengede sağlam bir yer kapma arayışına girmiş durumda. Her güç kendine en uygun bir pozisyonu oluşturmak için en ince diplomatik hesaplardan tutalım, en kanlı savaşların içinde yer almaktan dahi çekinmemektedir. Yeni dengede güçlü pozisyon edinme neyi gerektiriyorsa bunların tümü devreye sokuluyor. Bu bağlamda en irisinden en küçüğüne bütün güçler belli bir değer kazanmış durumda. Çünkü henüz dengelerin oturmadığı böylesi bir süreçte her gücün belli bir ittifak değeri vardır. Kiminin bölgesel, kiminin uluslararası, kiminin de daha dar kapsamlı; ama her güç mutlaka bir değer taşımaktadır.

Çünkü henüz dengeler oturmamış ve bütün güçler bu dengesizliği kendine göre şekillendirmek, herkes bu geçiş döneminin sağladığı avantajlardan en üst düzeyde yararlanmak istemekte. Bu avantajların bu süreçte kullanılmaması halinde, dengeler oturduktan sonra yeni arayışlar içerisine girmenin hiçbir sonuç getiremeyeceğini hemen hemen bütün güçler biliyor. Bu açıdan herkes ne yapacaksa şimdi yapacaktır. Sonraları bazı dengeler değiştirilmek istense bile bu çok zor olacak ve pahalıya patlayacaktır. Bu da göze alınamayacağından, kimin ne yeteneği varsa tümünü bu süreçte ortaya koymaktadır. Bölgesel çatışmaların ve savaşların bu süreçte yoğunlaşmasının nedeni budur. Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'daki çatışmaların tamamen bu denge arayışlarının ürünü oldukları bugün çok daha fazla netleşmiş durumdadır. Çünkü dünya pazarına hükmetmek isteyen birçok güç var şimdi. Geçmişteki gibi bütün politikalar iki merkeze göre değil, birden fazla güce göre şekillenmek zorunda. Sovyetler'in dünya dengelerinden ayrılmasıyla başlayan yeni süreçte belli bir potansiyeli ve gelişim dinamiği olan güçler öyle kolay kolay ABD'nin denetimine girmek istemiyorlar. Örneğin Almanya artık geçmişteki Almanya değildir. Özellikle Doğu Almanya'yla birleştikten sonra üretim hacmi ve ekonomisi oldukça gelişmiş ve yeni bir merkez olarak rolünü oynamak istiyor. Fransa ve İngiltere yine öyle. Diğer taraftan Japonya da dev ekonomik gücüyle artık dünya siyasi arenasında "*ben de varım*" diyor. Aynı şekilde Rusya da eski Sovyetler'in boşalttığı alanlarda tekrar etkinlik kazanmak istiyor. Ekonomik ve sosyal açıdan belli bir zayıflığı taşısa da, Rusya "*çıkarlarıma ters düşen bir gelişmeye izin vermem*" mesajını oldukça net bir biçimde veriyor. Bunun yansıması Bosna'da, yine Ortadoğu'daki ittifaklaşmalarda çok net ortaya çıktı.

"Gerilla '93'e büyük askeri-siyasi kazanımlarla girmeyi başarmıştı. '93 Martı'ndaki ateşkes de bunun bir göstergesi olmuştur. Ateşkes ilanıyla birlikte TC neye uğradığını şaşırmış ve hazırlıksız olduğu için tüm planları altüst olmuştur. Çırıl çıplak bir şiddet gücü olarak ortada kalmıştır. Alternatif politikasını ortaya koyamamış ve bu haliyle Kürt sorununun Türkiye'de tartışmasına yol açması gibi bir etkisinin önüne geçememiştir. Ateşkes TC'yi kalbinden vurmuş ve çözümsüzlüğünü daha da hızlandırmıştır."

Bütün bunların yanında bir de ABD var ki, her açıdan tek olmak istediğini geliştirdiği bütün ilişkilerde yansıtıyor. Yeri geldi mi belli gelişmelere açıktan fiili müdahalelerde bile bulunarak, tüm dünyada kendi denetimi olmaksızın hiçbir gelişmeye müsade etmeyeceğinin mesajlarını veriyor. Bosna, Kafkasya ve Körfez Savaşı'nda baş aktörlerden biri olması bu yaklaşımın bir sonucudur. Sovyetler'in dağılmasının hemen ardından sürece pek hazırlıklı değilse de, kısa sürede kendini toparladı. "*YDD*" ve "*Pax Americana*" gibi stratejik politikalarla dünyanın tümüne yeni bir şekil verme konusunda iddialı olduğunu ortaya koydu. Bu anlamda Avrupa, Rusya vb. güçlerin varlığına rağmen, ABD'nin hâlâ uluslararası stratejide en etkin güç olduğu söylenebilir. Fakat diğer güçlerin de etkinliğini gözardı etmemek gerekiyor. Emperyalistler arası bu çekişmeden dolayı reel-sosyalizmin çözülüşü sonrasında tam bir kaosun yaşandığı belirtilebilir. Diğer bir ifadeyle "*YDD*"den ziyade, bir düzensizlik daha fazla göze çarpıyor. Sözkonusu bütün güçler de bu düzensizliği kendi lehlerine bir düzene dönüştürmek istemektedirler. Bunun yolyöntemleri çok çeşitli olmakla birlikte hepsinin ortak noktası dengeyi kendi emperyalist çıkarlarına göre geliştirmek ve bunun dışındaki hiçbir gelişmeye (özellikle halklar lehine) müsade etmemek. **Özcesi reel-sosyalizmin çözülüşünden sonra halkların olası bir çıkışının önünü almak için en kanlı savaşlar da dahil, her yöntemin devreye sokulduğu kızgın bir süreçten geçilmektedir.** Zaten "*YDD*" politikası da "*doğrudan emperyalizmin çıkarları doğrultusunda ve biçimlendirmesiyle, dünya halklarının nasıl yaşayacaklarının resmen düzenlenmesidir. Halkların kendilerine ait hiçbir iradelerinin bırakılmaması, tümüyle objeleşmesidir, ruhsuz nesneler olarak emperyalist sömürü çarkının dişlileri arasında öğütülmesidir. Globalleşme adı altında sermayenin merkezi egemenliğini dünyanın tek gerçeği haline getirme politikasıdır.*"

Bu politika doğrultusunda emperyalizm, sürecin tek egemeni olarak gelişmek istemekte ve halklar lehine en sıradan bir olumlu gelişmeye dahi izin vermemekte, verse bile bunu mutlaka kendi çıkarlarına uydurarak vermektedir. Bu açıdan kimi söylemlerde ortaya çıktığı gibi reel-sosyalizmin çözülüşüyle birlikte emperyalizm, evet göreceli olarak mutlaka zayıfladı, çürüdü ama bir o kadar da derinleşti ve içselleşti. Bu açıdan yeni dönemin emperyalist özelliği çok iyi görülmek ve tahlil edilmek durumundadır. Emperyalizmin kendisini yeni sürece göre yeniden düzenlediği kesin. Sömürü tarzı, ilişki tarzı, savaş tarzı '80'li yılların sömürü ilişki ve savaş tarzıyla uyuşmuyor, tümünde belli bir değişim ve incelme hemen göze çarpıyor. Bu incelme ve derinleşme emperyalizm açısından tükenişe daha fazla yaklaşma anlamına gelse bile, aynı zamanda kendini daha fazla ayakta tutma ve yeni sürece hükmetmenin araçlarına sahip olma anlamına geldiği de açıktır. Çünkü bu süreçte dağılan dengelerin boyunduruğundan kurtulup daha rahat nefes alma imkanlarına kavuşmuş halklar, bu sefer daha tehlikeli ve öldürücü araçlarla boyunduruk altına alınmak isteniyor. Bu açıdan "*emperyalizm, daha içe hükmedecek veya insanın yüreğine, beynine girebilecek kadar incelmiş bir tarzda vardır. Kaba askeri, kaba siyasi baskı, yine kaba ekonomik sömürü döneminde olmayabilir. Ama onların da üstünde insanı bir kültürsüzlüğe, duygusuzluğa, güdülerini ayaklandırmaya, hayvanlaşmaya götürme anlamında bir emperyalist gelişme vardır.*" (Parti Önderliği)

Tüm dünya böylesi bir emperyalist saldırganlığın tehditi altındayken, kuşkusuz bundan en fazla etkilenecek olan bölge Ortadoğu'dur. Burası da bir dengeden diğerine geçişin sancılarını yaşamakta, çelişki-çatışma ve ilişkilenmeler hızla belli bir dengeye doğru evrilmektedir. Dünya politikasına yön veren belli başlı emperyalist güçlerin istisnasız tümü bölge üzerinde etkin olmak ister, en azından hatırı sayılır bir yer edinmek ister. **Bu açıdan Sovyetlerin dağılmasından sonra Körfez Savaşı diye anılan ilk büyük savaşın bu alanda çıkmış olması tesadüfi değildir. Bölgenin hızla değişme potansiyellerinden kaynaklanmaktadır.** '91 Körfez Savaşı; oldukça stratejik bir müdahale olarak emperyalizmin bölgeye yeni bir şekil verme arayışının ve aynı zamanda halklar lehine olası bir çıkışı engellemenin ilk adımı olarak anlaşılmalıdır. Zaten '91'den bu yana ABD emperyalizminin fiilen hâlâ alanda varlığını sürdürüyor olması bunun bir kanıtıdır.

ABD emperyalizmi, bölgenin ne denli hassas dengeler üzerinde durduğunun farkındadır ve bütün müdahaleleri bu hassas dengeyi kendisi için tehlikeli olmaktan çıkartmaya yöneliktir. Çünkü emperyalizmin boyunduruğundan en fazla zarar gören halklar bu bölgenin halklarıdır ve en ufak bir boşlukta çok kapsamlı devrim potansiyelinin hayata geçirilmesi gibi bir tehlike sözkonusudur. Bu özellik ve bölgenin petrol yatağı olması bölgeyi tüm dünya açısından stratejik bir konuma iterken, bölgesel güçler konusunda da aynı durum sözkonusudur. İran, Suriye, Irak, Türkiye, yine İsrail gibi temel güçler bölgenin tümünde etkin olmak istemektedir. Soğuk savaş döneminde bölgedeki çekişme daha çok iki taraflıyken, şimdi bu bölgesel güçlerin konumlarından dolayı çok taraflı hale gelmiştir. Aynı çekişme içerisinde dünyanın süper güçleri de taraf olmakta ve bu durum bölgeyi daha da ısıtmaktadır. Zaten savaş ihtimalinin hiçbir zaman eksik olmamasının nedeni budur.

Bu açıdan bölgesel gerçeklik tek emperyalist gücün tümden hakimiyetine el vermeyecek kadar hassastır. Ancak bütün tarafların çıkarlarının hesaba katıldığı bir dengeyle göreceli bir duruma ya da uzlaşma sağlanabilir ki, bu da fazla uzun süreli olmaz. Halkların temel demokratik istemleri gözetilmediği sürece her uzlaşma belli bir süre sonra çatışmayla sonuçlanmaya mahkumdur.

Fakat reel-sosyalizmin çözülüşüyle birlikte ABD emperyalizminin etkin müdahaleleri sonucu göreceli de olsa Arap-İsrail çelişkisi belli bir çözüme kavuşturuldu. Tabii bu, asla kalıcı ve halklar lehine olan bir çözüm olmadığından çelişkileri daha da derinleştireceği açıktır. Bu uzlaşma daha çok siyonist yayılmacılığın önünü açacak ve Türkiye üzerinden Kafkasya ve Orta Asya'ya uzanmak isteyecektir. Türkiye'nin mevcut durumu da siyonizmle böylesi bir ilişkiyi geliştirmeye uygun olduğu gibi kendisini buna zorunlu da görmektedir. Bu her iki devletin tarihsel ve güncel benzerliklerinden kaynaklanmaktadır. Her ikisi de ABD emperyalizminin bölgedeki temel ayağı, her ikisi de halkları boyunduruk altında tutma eğiliminde, aynı zamanda bölgesel yayılmacı emeller peşindedirler. Bütün bunlar, '90'lı yıllardan sonra siyonist ve kemalist rejimlerin hızla yakınlaşacağını ve hatta içiçe geçeceklerini göstermektedir.

Fakat şu bir gerçek ki ne Arap direnişi İsrail tehditini tam olarak ortadan kaldırabilecek, ne de siyonist saldırganlık Arap direnişini tümden yok edebilecektir. Arap direnişi tam bir zafer kazanamayacak, çünkü önderlik oldukça silik ve işbirlikçi karakterdedir. Diğer güçlerin de yeterli olmama gibi olumsuz bir pozisyonları sözkonusu. Aynı şekilde Arap direnişi de tümden yok edilemeyecek, çünkü hızla gelişen ve bölge halklarının tümünü etkisine alma potansiyeli taşıyan Kürdistan merkezli devrimsel bir dinamiğin varlığı sözkonusu. Bu dinamik tüm bölge halklarının olduğu gibi Arap halkının da garantisi durumundadır. Dolayısıyla bu dönemde barış görüşmeleri gündeme gelmiş olsa bile kalıcı bir barışı getirmekten uzaktır. Daha çok geçici bir uzlaşma olarak değerlendirilebilir. "*Bu daha çok kararsızlık döneminin kararsız bir uzlaşma halidir. Bu durum her an bozulabilir. Uzlaşma gelişecek, fakat içinde birçok çatışma tohumlarını da barındıracak.*" (Parti Önderliği) Fakat belli bir uzlaşma yine de sözkonusu olduğundan, bölgesel çapta önplana çıkacak olan, hızla Kürdistan merkezli direniş olacaktır. Kaldı ki bu direniş, Arapların İsrail karşısındaki direnişinden çok daha kapsamlı ve bir ülkeyle sınırlı olmayıp, Türkiye, İran, Suriye ve Irak gibi dört temel gücü ilgilendirdiğinden hızla uluslararası bir müttefik kazanmaktadır.

Bu açıdan **yeni denge döneminde Kürdistan'daki devrimci dinamik stratejik rol oynayacaktır.** Bölge düzeyinde dengeler hâlâ oturmamış olduğundan dolayı, Kürdistan'daki direniş diğer güçler açısından ittifak değeri ve siyasi ağırlığı oldukça yüksek bir güç olmaktadır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki yeni dengeler PKK hesaba katılmadan kesinlikle oturmayacak ve bölge çalkantılarla boğuşmaktan kurtulamayacaktır.

Türkiye'de durum

Uluslararası ve bölgesel gelişmeler böyleyken Türkiye cephesinde de bu süreçte hızlı bir çözülme yaşanmaya devam etti. Ekonomik, sosyal, siyasal, askeri ve diplomatik alanlarda tam bir iflas sözkonusu oldu. Getirilen çözümler ise çözümsüzlüğü derinleştirmekten öte bir duruma yol açmadı.

Ekonomik planda dolar ve marka yönelişte olduğu gibi, emperyalizme sonuna kadar bir teslim olma durumuyla birlikte yüzde yüzelli enflasyon ve üçyüz trilyonu aşan yıllık borçlarla, kendi işçi ve memurunun maaşını dahi ödeyemez duruma düştü. Ayakta kalabilmek için ülkenin bütün turistik yerleri de dahil en önemli KİT'lerini satarak kaynak yaratmaya çalışsalar da bütün bunlar emperyalizme daha fazla teslim olmayı getirmekten başka bir işe yaramadı. Özelleştirmeler sonucu yüzbinlerce işçi işten çıkarılarak var olan yoksulluk daha da katlandı. Ancak IMF yardımı ve rant ekonomisiyle ayakta kalmaya çalışması, krizi daha da derinleştirdi ve **son tahlilde TC uluslararası planda rant ekonomisi, kara para ve uyuşturucu cenneti haline gelerek en tepeden en alta kadar tam bir çetemafya devleti durumuna geldi.**

Sosyal yaşam ise tam bir çöküntü içerisine girerek, ahlaki dejenerasyon, intiharlar, bunalımlar toplumsal cinnet boyutuna vardı. Yabancılaşmanın bütün boyutları Türkiye gerçeğinde en çarpıcı ifadesini bulmuştu. Yozlaşan değerlerin oluşturduğu bataklıkta, bütün toplum tanınmaz

hale gelmiş ve egemenlerin en pervasız yönelimleri karşısında bile oldukça savunmasız bir konumun içine itilmişlerdi.

Tabii böyle bir ortamda, kaos dışında hiçbir politika da üretilemez. Meclis, tüm partiler ve rejimin bütün kurucuları toplum nezdinde inandırıcılıklarını yitirmiş ve sadece birer görüntü haline gelmişlerdir. Ordu bile bu süreçte tarihinin en büyük tıkanıklığıyla karşı karşıya gelmiş ve bunun verdiği öfkeyle pervasız bir saldırı aracı olarak ortaya çıkmıştır. Aynı şekilde dış politikada da tam bir iflası yaşayan rejim, uluslararası arenada yoğun bir teşhir ve tecriti yaşamaktan kurtulamamıştır. En fazla güvendiği Türki cumhuriyetlerden bile istediği şeyleri elde edememiş, bir de üstüne Rusya'nın düşmanlığını kazanmıştır. TC'nin Kafkasya emelleri Rusya'nın konumundan dolayı boşa çıktığı gibi Ortadoğu ve Balkanlara da açılamamıştır. Bütün bunlardan dolayı rejim giderek artan çelişkileri kontrol edebilmek için elindeki tek silah olan çıplak şiddete sarılmaktan başka bir şey yapamaz duruma düşmüştür. Ordu da bu bağlamda sonunun yaklaştığını gören yaratıklar gibi etrafına saldırmış ve bu çözülüşü daha da hızlandırmıştır. Çözülüş ve çöküşün artmasıyla birlikte, karşı-devrimci şiddette de bir artış yaşanmıştır, ki bu çözülmeyi daha da hızlandırıcı bir rol oynamıştır.

Bu açıdan '90'lı yılların başlangıcına dek Kürdistan'da sürdürülen kirli özel savaş, bütün devleti toplumsal yapısı ve bütün kurumlarıyla adeta kilitlemiştir. Asimilasyona ve inkara dayalı geleneksel kemalist politika şiddet kullanımına rağmen iflastan kurtulamamıştır. Partilerin tabelaları dışında bir şeyleri kalmamıştır. Kürdistan'daki sömürgeci yapı yılların verdiği bir yıpranmışlıkla tam bir çözülüş içerisine girmiş ve bütün bu durumlar Türkiye'nin genelinde bir tıkanmaya yol açmıştır. Ordu bile rolünü oynayamaz duruma gelmiştir.

Dolayısıyla içte ve dışta yaşanan bu kriz hali hızla aşılmak, en azından geçici de olsa bir nefes alınmak istenmiştir. Bunu yapacak tek güç ise ordudur. İlk elden sekiz yıllık yıpranan ANAP iktidarının yerine '91'deki 20 Ekim seçimleriyle DYP-SHP koalisyonu geliştirilmiş, bu hükümet değişikliği nefes alamaz duruma gelmiş rejime, bir nefes aldırma taktiğinin ilk adımını oluşturmuştur. Teşhir olan özel savaşı sürdürebilmek için yeni bir maske olarak getirilen Demirel-İnönü hükümeti, hemen "*demokratikleşme*", "*şeffaflık*", "*şefkat*" vb. söylemleri gündeme getirmiş, yine "*demokratikleşme*" paketlerinden söz etmiştir. Hatta '91'de "*Kürt realitesini tanıyoruz*" düzeyine kadar vardırılmıştır bu demagoji. HEP'liler de zaten SHP listesinden meclise girmiştir.

Tabii bütün bunların devlet içerisindeki çelik çekirdek toparlanıncaya dek son derece birer oyalamaca taktiği olduğunun anlaşılması fazla gecikmemiş, faşist kadrosal yapı yeni bir hamleye girişmek için yeterli gücü toplayınca her alanda yoğun bir saldırı kampanyası başlatmıştır. Önce bütün Kürt kurumlarına yoğun saldırılar, gözaltı, tutuklama ve işkenceler daha da yoğunlaşmış bir biçimde devreye kondu. Ve **Diyarbakır'da Vedat Aydın'ın vurulmasıyla artık süreç resmen başlatılmış oldu.** Öte taraftan reformist çevrelere de durmadan sinyal gönderiliyor, reformist eğilime geniş bir taban oluşturup siyasal güç kazandırmak için Güney Kürdistan'da bile "*Kürdistani Cephe*" adı altında oluşumlar ortaya çıkartılıyordu. Ardından bilinen '92 Konsepti dediğimiz saldırı ve katliamların zirveye çıktığı süreç başladı. HEP'in kapatılması, Newroz katliamı ve savaşın topyekün resmi ilanı olarak adlandırılan 18 Ağustos'taki Şırnak katliamı birbirini izledi. Aslında **topyekün savaşın startı '91'de Vedat Aydın katliamıyla verilmişti zaten. Fakat Şırnak katliamı bunun kitlesel adımı oldu. Çukurca, Varto katliamları da bu zincirin birer halkasıydı. Ve bu süreç '92 Ekim'indeki Güney Savaşı'yla sonuçlandırılmak istendi.**

Bilindiği gibi '91 ve '92'de Körfez Savaşı'nın sonuçlarının değerlendirilmesi büyük bir gerillasal patlamaya yol açmıştı. Mücadelenin askeri plandaki nitelik ve niceliği hayli gelişkin bir düzeyi yakalamıştı. Silahlanma imkanları da oldukça elverişli bir askeri gelişme imkanı sağlamıştı. Tabii bu durum TC'yi olduğu kadar emperyalizmi de tedirgin ediyordu. Bu açıdan Körfez Savaşı sonrası oluşan etkiyi PKK'nin iyi kullanması karşısında buradaki devrimsel çıkışı hazmedemeyen NATO, '92 Güney Savaşı'nı başlattı. Amaç Körfez Savaşı'nın gerillaya sağladığı avantajları en aza indirgemek ve gerillanın tehlikeli düzeyde gelişimini engellemekti. Tabii aynı şekilde Güney'deki işbirlikçi güçleri bölgenin tek gücü haline getirme de planın bir parçasıydı. Bu savaşta Çekiç Güç de rolünü oynadı. TC'ye her türlü askeri teknik yardımı sunarak, ne amaçla Güney'de konuşlandırıldığını ortaya koymuş oldu. Diğer bir değişle **Çekiç Güç, ilk kez Güney Savaşı'nda aslında Kürdistan'ı Saddam'dan değil, Kürdistan Devrimi'nden koruma gücü olduğunu göstermiş oldu.** Her şeye rağmen, emperyalistlerin desteğindeki bu saldırı amacına ulaşmamış ve Türk ordu güçleri ağır kayıplar vererek geri çekilmekten kurtulamamışlardı. Aynı biçimde KDP-YNK gibi güçlerin de maskesi düşmüş ve Güney kitlesi içinde yoğun bir tecrit durumuyla karşı karşıya kalmışlardı.

Bu bağlamda gerilla '93'e büyük askeri-siyasi kazanımlarla girmeyi başarmıştı. '93 Martı'ndaki ateşkes de bunun bir göstergesi olmuştur. Ateşkes ilanıyla birlikte TC neye uğradığını şaşırmış ve hazırlıksız olduğu için tüm planları altüst olmuştur. Çırıl çıplak bir şiddet gücü olarak ortada kalmıştır. Alternatif politikasını ortaya koyamamış ve bu haliyle Kürt sorununun Türkiye'de tartışmasına yol açması gibi bir etkisinin önüne geçememiştir. Ateşkes TC'yi kalbinden vurmuş ve çözümsüzlüğünü daha da hızlandırmıştır. Devlet içerisinde çelişkiler derinleşmiş, toplumsal kesimler aktif bir biçimde sürece dahil olmaya başlamış, sermaye çevreleri sesini yükseltmeye başlamış ve bütün bunlar, rejimin kirli yüzünü daha geniş toplumsal çevrelerce görülmesini getirmiştir.

Ateşkes süreci, Özal'ın tasfiyesi, DYP'nin başına Çiller ve SHP'nin de başına Karayalçın'ın getirilmesiyle rejim tarafından bloke edilmek istenmiş ve bunlarla da çok daha kanlı bir süreci başlatacağının ilk sinyallerini vermişti. Bunun ilk adımı da Demirel'in Cumhurbaşkanı oluşuyla birlikte, 1 Eylül meclis açılış konuşmasında çeşitli katliamların mesajını vermesi olmuştur. Demirel'in bu konuşmasının ardından DEP milletvekili Mehmet Sincar'ın katledilmesi, rejimin önüne koyduğu yeni sürecin de hangi özellikleri taşıdığını göstermiştir. Ardından 22 Ekim'de Lice-Kulp katliamlarının gerçekleştirilmesi ve "*faili meçhul*" cinayetlerin, Kürt işadamları örneğinde olduğu gibi peşpeşe sıralanması, özel savaşın artık ne denli zayıf düştüğünün bir göstergesi olmuş ve çıplak şiddetten başka hiçbir politika üretemez durumda olduğunu birkez daha gözler önüne sermiştir. Rejim, '94 yılına girişle birlikte oldukça güçten düşmüş ve tam bir çöküntüyle her alanda bir dağılmayı yaşamaktan kendini kurtaramamıştır. Demirel'in kendisi bile "*devlet durdu*" diyecek hale gelmiştir. Özel savaşın yoğun saldırısı her alanda bir çöküntü yaratırken, bunun ilk göstergesi Ocak ayının ilk yarısında yaşanan ekonomik kriz olmuştur. Ve bu kriz öylesi boyutlara varmıştır ki, kitlelerin dikkatini dağıtmak ve en azından bir yıl öncesinin getirdiği yoğun yenilgiyi biraz da olsa bir kazanıma dönüştürmek için, sınırlardan yüzelli kilometre dışardaki Zeli'yi bombalatmayı dahil göze almıştır. Fakat bundan da sonuç alamamış ve kendi kendini bombalamanın ötesine geçememiştir. Her yaptığı tersine dönüp kendisini vuran rejim, çareyi IMF'ye sarılarak 5 nisan kararlarını devreye sokmakta bulmuştur. 27 marttaki yerel seçimler de, özellikle PKK'nin geliştirdiği boykot taktiği nedeniyle sonuç vermemiş

"Mücadelenin hızla kendi iktidar organlarını ortaya çıkarttığını gören düşman, büyük bir saldırı kampanyasıyla savaşı topyekün hale getirerek, kitlesel katliamlara baş vurmuş, '92'deki Newroz katliamı, ardından Şırnak, yine '93'teki Lice, Kulp, Varto, Yüksekova katliamları mücadelenin bu iktidarlaşma sürecinden alıkonulmasını ve gerillanın kitle bağlarından kopartılarak gerillayı nefessiz bırakmayı hedeflemiştir. Bu saldırı kampanyası, '92 Ekim saldırısıyla Güney'de de daha kapsamlı olarak sürdürülmüştür."

ve boşa çıkmıştır. Bunlara rağmen rejim, özellikle psikolojik bir yönlendirme içerisine girerek, "*ya bitecek ya bitecek*" sloganına sarılmışsa da istediği sonucu yine alamamış ve bitmenin eşiğine gelmekten kurtulamamıştır. Askeri planda "*alan tutma*" taktiğiyle elindeki mevzileri kısmen de olsa korumak istemiş, fakat bu da uzun vadede etkili olmamış tam tersine, gerillanın araziye genişliğine yayılma taktiği karşısında boşa çıkmış ve Türk ordu güçleri bir süre sonra kırsal alanda hareket edemez duruma gelmiştir. Sağlam istihbaratlı operasyonlar ve nokta operasyonları dışında hareketsiz kalmıştır. Ağırlıklı olarak elindeki mevzileri daha fazla korunaklı hale getirerek varlığını ayakta tutmaya çalışmıştır. Askeri planda yaşadığı yenilgiyi biraz olsun tersine çevirmek için Doğan Güreş'in görev süresini uzatmışsa da sonucu değiştirmemiştir. **Bu süreçte başarı diye söz edebilecek tek olgu dört bin köyün boşaltılmasıyla gerillanın kitle bağlarını göreceli olarak zayıflatması, bununla bağlantılı olarak lojistik kanallarını belli noktalarda kontrole almasıdır.** Bunun gerilla içindeki yansıması olarak da işbirlikçi çete anlayışlarının yeşermesi için elverişli zemin yaratmasıdır. Daha sonraki süreçte partinin müdehaleleriyle bunlar da düzeltildiğinden, özel savaşın sağladığı bu kısmi başarılar da istediği sonuçları ortaya çıkarmaktan uzak kalmıştır.

İran-Suriye ve Irak'la ortak geliştirdikleri dörtlü zirve ve toplantılarıyla bu süreçte kendi aralarındaki çelişkilerden dolayı formalite toplantıları olmaktan öteye gidememiştir. Öte taraftan Güney sahasında denetimi elde tutmak için KDP ve YNK'yi çatıştırmış ve uzun vadede "*Federe Devlet*" oluşumunu tasfiye etmek istemişse de bu taktik de kalıcı bir kazanıma yol açmamış, yalnızca Güney'deki işbirlikçi ayağı olan KDP'yi güçten düşürmekten öte bir duruma yol açmamıştır. Tabii bütün bunlar, rejimin daha fazla emperyalizme bağlanmasını geliştirmiş ve ilk kez bu dönemde rejim, NATO'ya açık resmi çağrıda bulunarak "*Güneydoğu Anadolu bölgesi Türkiye'nin en zayıf ve hassas bölgesidir, yeni savunma stratejisi gereği bölgeye NATO'ya ait bir tümen gücü gönderin*" demiş; bununla tek başına yapamadığını açıkça beyan etmekten (ki bu zamana dek zaten yalnız değildi) kaçınmamıştır. **Özcesi özel savaş uzadıkça adım adım kendi karşıtına dönüşmeye başlamış ve rejimi içinden çıkılamaz daha büyük bunalımlarla yüz yüze bırakmıştır.**

Kürdistan'da durum

'90'larla birlikte reel-sosyalizmin çözülüşü tüm dünyada olduğu gibi Kürdistan'da da yeni bir süreci başlattı. Yaratıcı yaklaşılması halinde her açıdan büyük kazanımları bağrında taşıyan, hatta devletleşme imkanlarını dahi ortaya çıkartan bu süreç ulusal kurtuluş mücadelesi açısından da birçok değeri ortaya çıkarttı. Kürdistan genel planda "*özellikle Körfez Savaşı'ndan sonra mevcut statükonun zorlanmasıyla birlikte yeni bir döneme, daha çalkantılı, daha kendini özgürce bu statükonun bozulmasından yararlandırabilecek bir dönemin içine girdi.*" (Parti Önderliği)

Güney Kürdistan'da ortaya çıkan otorite boşluğu, her açıdan iktidarlaşma ve devletleşme imkanlarını da beraberinde getirdi. Emperyalistler tarafından her ne kadar yüksek gelişme potansiyelini bağrında taşıyan bu devrimsel hamleyi boğmak için bu otorite boşluğu oluşturulduysa da bu, tersi bir gelişme potansiyelini de bağrında taşıyordu. Özcesi bölge "*adeta bir III. Dünya Savaşı'nı yaşadı. Nasıl I. Dünya Savaşı sırasında bir Ekim Devrimi patlak veriyorsa, nasıl II. Dünya Savaşı sırasında çok sayıda Ulusal Kurtuluş Devrimi çıkış yapabiliyorsa, Körfez Savaşı da Kürdistan açısından III. Dünya Savaşı gibi bir çapta kendini devrimselleştirme, devrime katma imkanını yakaladı.*" (Parti Önderliği) Durum böyleyken, reel-sosyalizmin çözülüşünden sonra her alanda yaşanan öz dinamikleriyle ortaya çıkma süreci Kürdistan'da neredeyse tam tersine işleyecek bir duruma yol açıyordu. Bunun böyle olmasında elbette işbirlikçi-hain güçlerin ihanet politikaları belirleyici rol oynamıştır. KDP-YNK gibi işbirlikçi güçler bu süreci, kendi ulusal-toplumsal çıkarları yerine emperyalizmin bölgesel çıkarları doğrultusunda ele almış ve bölgenin neredeyse karşı-devrimci bir üs haline gelmesine yol açmıştır.

Her şeye rağmen PKK önderliğindeki modern ulusal kurtuluş mücadelesi bu durumu tersine çevirmeyi başarmış ve Güney'e yayılarak burayı bölgenin en stratejik devrim merkezi haline getirmeyi başarmıştır. En başta otorite boşluğunun oluşturulma amacını da teşkil eden genel tasfiye planı boşa çıkartılmış, sağlam bir direnişle sökülmemecesine bu alanda üstlenen gerilla, Kuzey'deki gerilla savaşımının da patlamalı bir düzeyde gelişmesini sağlamıştır. Fakat en önemli kazanım genel tasfiye planının boşa çıkartılmış olmasıdır. Bununla birlikte askeri donanım açısından gerilla, bu alandaki imkanları değerlendirmesini yetersiz de olsa bilmiş ve bu, askeri planda gerillanın büyümesini getirmiştir. Nitelik ve nicelik düzeyindeki gelişme, eylemsel boyutun da daha etkili ve sonuç alıcı olmasına yol açmış ve şehir-ilçe baskınlarıyla düşman güçleri zorlanılmıştır.

Düşmanın, gerillanın bu gelişimi karşısında bir şey yapamaması gelişmelerin yönünü kitlesel boyuta çıkartmış ve 1990-91' sürecinde bilinen serhildanlar döneminin başlamasına yol açmıştır. Serhildanlarla birlikte gerillanın mevcut düzeyi, en azından nicelik boyutuyla da olsa ikiye-üçe katlanmış ve ordulaşmada daha ileri bir düzeyin yakalanmasını doğurmuştur.

Tüm bu gelişmeler salt kendisiyle de sınırlı kalmamış, siyasi alanda hızla yansımasını bulmuş ve iktidarlaşma zeminini giderek güçlendirmiştir. Özellikle Güney'de bu çok daha çarpıcı ortaya çıkmış ve PKK artık Güneyli'leşmiştir. **PKK'nin Güneyli'leşme süreci, aynı zamanda işbirlikçi, ilkel-milliyetçi güçlerin de hızla tecritini getirmiştir.** Bu anlamda Kuzey ve Güney fiilen birleşmiş ve ulusal birlik yolunda oldukça önemli adımların atılması yönünde uygun koşullar ortaya çıkmıştır. **'92'deki Ulusal Meclis deneyimi, tecrübesizlikten kaynaklanan yetersizlikleri bağrında taşısa da ilk olması itibariyle önemli bir deneyim olmuştur.** Mücadelenin hızla kendi iktidar organlarını ortaya çıkarttığını gören düşman, büyük bir saldırı kampanyasıyla savaşı topyekün hale getirerek, kitlesel katliamlara baş vurmuş, '92'deki Newroz katliamı, ardından Şırnak, yine '93'teki Lice, Kulp, Varto, Yüksekova katliamları mücadelenin bu iktidarlaşma sürecinden alıkonulmasını ve gerillanın kitle bağlarından kopartılarak gerillayı nefessiz bırakmayı hedeflemiştir. Bu saldırı kampanyası, '92 Ekim saldırısıyla Güney'de de daha kapsamlı olarak sürdürülmüştür.

Ekim'deki Güney Savaşı'nda üslenme ve hareket tarzında yaşanan yetersizlikler, yersiz bazı kayıpların yaşanmasına yol açmıştır. Oradaki temel yetersizlik ağırlıklı olarak gerilla taktiğinin oturtulamaması, bunun yerine daha çok mevzi savaşına girilmesi, yine coğrafyanın tümüne yayılma yerine dar alanlara hapsolma gibi durumlar gerilla açısından önemli risklere yol açmışsa da, son tahlilde Türk ordu güçleri yine de bekledikleri sonucu alamamıştır. Direkt Parti Önderliği'nin müdahalesiyle bu saldırı boşa çıkartılmış ve '93'e çok önemli siyasi kazanımlarla girilmiştir. Önderliğin dediği gibi "*93'te çok kapsamlı bir atak geliştirdik. Denilebilir ki derinliğine-genişliğine en çok yayıldığımız bir yıl oldu.*" Ve bu bilinen ateşkes süreci de dönemi kazandırtan en önemli stratejik hamle olarak gündeme geldi.

Ateşkes birçok kazanımı beraberinde getirdiyse de, en önemlilerini şöyle sıralayabiliriz;

– Planlanan kitlesel katliamı boşa çıkartarak düşmanın hesaplarını bozdu.

– Parti Önderliği'nin tüm parti yapısına hakimiyetini çok net gösterdi.

– Askeri çözümün sonuç almadığını bir kez daha gösterdi.

– Bugüne kadar çeşitli nedenlerden dolayı ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak durmuş güçleri partiye yakınlaştırdı.

– Düşman saflarında siyasal çalkantıyla birlikte kararsızlığı, ikircikliği geliştirerek çelişkilerini derinleştirdi. (Bu durum sonraki süreçte birbirlerini kanlı bir biçimde tasfiye etmeye de vardı.)

– Uluslararası planda ulusal kurtuluş mücadelesinin dost cephesini geliştirirken, düşmanın da tecritini hızlandırdı.

– Uluslararası planda ilk kez çok atak ve sonuç alıcı bir diplomatik faaliyet alanını ulusal kurtuluş mücadelesi için açtı.

Tabii rejim ateşkesin bu yönlü baskısı altında fazla duramazdı. İlk etapta zaten hazırlıksız yakalanmıştı. Çünkü daha '92'deki Mavan karakol baskınıyla bile PKK ile TC arasında belli bir denge yakalanmıştı. Aslında hazırlıksız yakalanması bu anlamda daha geçmiş süreçte yaşanılan bir durumdur. Özcesi denge döneminin getirdiği ağırlık altında ezilen TC, bir de ateşkesin yükü altına girince hepten çöktü. Ama sonra bilinen Çiller-Güreş-Demirel üçlüsüyle gizli bir darbe yapılmış ve katliamlar süreci başlatılmıştır. Bu süreç '94'ü de kapsayacak bir biçimde devam etmiştir. Fakat, bu süreçten rejim tam bir yenilgili durumla çıkarken, PKK de her açıdan yengilerle üstünlüğünü korumasını bilmiş ve bu inisiyatifi mart '94'te gerçekleştirdiği III. Ulusal Konferans ve ardından ocak '95'teki V. Zafer Kongresi'yle zirveye çıkartmayı başarmıştır.

Sürecek

Geri adım atmak ölümdür

PKK-MK Üyesi Cemil Bayık yoldaş değerlendiriyor...

Tüm özgürlük savaşçıları adına Berlin'de İsrail katliamcıları tarafından katledilen insanlarımızı saygıyla anıyorum. Umarım Alman hükümeti bu katliam üzerinde durur ve bu katliam örtbas edilmez.

9 Ekim'de halkımıza, partimize ve Ulusal Önderliğimize yönelik bir komplo başlatıldı. Önderliğimiz bu kompoyu boşa çıkarmak için büyük bir çaba içerisine girdi. Bu çabalar, komplonun 9 Ekim'de sonuçsuz kalmasına yol açtı. Bu komplo bilindiği gibi 16 Şubat'ta gerçekleşti. 9 Ekim komplosunun, Washington Antlaşması'nın hemen ardından başlaması tesadüfi bir olay değildir, bununla bağlantılıdır. ABD-İngiltere-İsrail ve Türkiye ittifakının Ortadoğu'ya yönelik müdahaleleri vardı. Bu müdahalede PKK hareketi ve onun önderliği baş hedef olarak öne alınmıştı. Washington Antlaşması'yla bu müdahale pratiğe sokuldu. 9 Ekim'de bir kompoyla sonuç alınmak istendi. Ama Parti Önderliğimiz o zaman buna geçit vermemişti. Ve bugün olup bitenler, aslında bu komplonun ve antlaşmanın uygulanması anlamına geliyor. Bu oldukça önemli. Her ne kadar bu müdahalede, bu kompoda birinci adımı atmış, sonuç almış olsalar da, sözkonusu komplo henüz bitmiş değildir. Bu komplonun çapı geniştir. Sadece PKK Önderliği'ni, PKK'yi, Kürt halkını hedeflemiyor; bütün Ortadoğu halklarını da hedefliyor. Ama ilk etapta hedeflenen PKK oldu. Şüphesiz bunun çeşitli nedenleri var, ama bunun ardısıra yeni adımların geliştirileceği bilinmelidir.

Komployu esas olarak ABD ve İsrail gerçekleştirmiştir

Komplodan ABD ve İsrail'in direkt sorumlu olduğu açık. Her ne kadar ilgilerinin olmadığını söyleseler de bu komplo bizzat onlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Türkiye'nin gidip Kenya'da operasyon yapabilecek gücü sözkonusu değildir. Türkiye'nin böyle bir gücü yoktur. Biz Türkiye'yi iyi tanıyoruz. İşin esası ABD ve İsrail tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu güçler bazı ülkeleri ve güçleri de bu komplolarına bulaştırmışlardır. Mesela Rusya, Yunanistan, Kenya ve hatta bazı hain Kürtleri kullanmışlardır, bulaştırmışlardır. Ama esasta bu kompoyu düzenleyenler belirttiğim gibi ABD ve İsrail'dir. Bu tüm çıplaklığıyla ortadadır. Bu komplo tüm uluslararası hukuki yasalar çiğnenerek, korsanca gerçekleştirilmiştir ve halkımızın iradesine, onuruna yönelik bir saldırıdır. Bu kompoyla halkımızın onuru ayaklar altına alınmıştır. Oldukça saygısız davranılmıştır.

Artık hiç kimse bizden bu komplo sahiplerine karşı farklı bir tutum içerisine girmemizi bekleyemez, isteyemez. Bu net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Genelde bu kompoya Avrupa'nın tutumu zemin yaratmıştır, yol açmıştır. Çünkü Başkanımız Avrupa'ya gidip barış için elini uzattı, siyasi çözümü dayattı. Ama malesef Avrupa, Parti Önderliğimizin bu elini tutmadı, görmemezlikten geldi. İkiyüzlü davrandı, rolünü oynamadı. Eğer Avrupa ikiyüzlü davranmasaydı, eğer uzatılan barış eline karşılık verseydi herhalde bugün bu komplo bu biçimiyle gelişip sonuçlanmayacaktı. Eğer olaylar bu biçimde geliştiyse bunda Avrupa'nın ikiyüzlü tutumu önemli rol oynamıştır. Bu açıdan da Avrupa hiç olmazsa ortaya çıkan bu durumda sorumluluğunu görmelidir; hem tarihi, hem de güncel sorumluluğu vardır. Hiç olmasa bu sorumluluğunu görerek bu noktadan itibaren yanlışlığa düşmemelidir. Önderliğimizin can güvenliğini sağlayarak ahlaki ve hukuki sorumluluklarını yerine getirmelidir.

Başkanımızın İtalya'ya iltica başvurusu sözkonusudur. İtalyan hükümeti özellikle buna dayanarak Başkanımızın can güvenliğini sağlamada üstüne düşeni yerine getirmelidir. Sadece İtalya değil, tüm Avrupa devletleri ve hükümetleri bu konuda Türkiye'ye karşı bir baskı uygulamalı, en azından önderliğimizin can güvenliğini garantiye almalıdır. Yine sorgulamayı uluslararası yasalar çerçevesinde garantiye almalıdır. Eğer bir yargılama olacaksa bunun uluslararası bir mahkeme tarafından gerçekleştirilmesini garanti altına almalıdır. Çünkü Türkiye faşist bir devlettir, bunların kesinlikle doğru bir yargılama geliştirmeyeceği Avrupa tarafından da biliniyor. Hatta önderliğimizin başına neleri getireceği konusunda Avrupa'nın da sanıyorum kuşkuları var. Bu kuşkularını çok açık bir biçimde olmasa da belirtiyorlar, hatta bazıları açık bir biçimde dile getirdiyorlar. Bu açıdan önderliğimizin can güvenliği başta olmak üzere, yargılamanın da uluslararası bir mahkemede garanti altına alması görevleri vardır. Eğer bu güçler üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmezlerse o zaman hiçbir uluslararası yasa bizi bağlayamaz, bağlamayacaktır da. Çünkü uluslararası yasaların bu kadar ihlal edildiği, bu kadar korsanca eylemlerin geliştirildiği bir ortamda Avrupa'nın bizden uluslararası yasalara bağlı kalmamızı istemesi gerçekten büyük bir haksızlık olur. Biz bugüne kadar uluslararası yasalara oldukça riayet ettik. Başkanımız Cenevre Sözleşmesi'ne imza attı. Tüm Avrupa bunu biliyor, fakat bunun karşılığında Başkanımıza uygulanan tam bir korsanlıktır ve buna karşı Avrupa'nın sessizliği vardır. Avrupa bu konuda sorumluluğunu mutlaka yerine getirmelidir.

Halkımızın onuru ayaklar altına alınmıştır

Halkımız bu kompoyu yapanları iyi tanıyor, tanımalı. Tabii ki sadece tanımak da yetmez, her türlü savunma hakkını kullanmalıdır. Büyük bir saldırı ve imha altındadır, onuru ayaklar altına alınmıştır. Bu açıdan kendini savunma hakkı doğmuştur. Fakat bu savunma hakkını Avrupa sahasında kullanırken demokratik bir zeminin dışına çıkmamalıdır. Çünkü TC ve hatta bazı Avrupalı güçler bile, halkımızın bu meşru müdafasını yasal zeminin dışına çıkarmaya çalışıyorlar. İçine girdikleri suçları, gerçekleştirdikleri kompoyu örtbas etmek için bunu yapıyorlar. Buna müsade etmemek, yol vermemek gerekiyor. Halkımız tamamen meşru zeminde demokratik haklarını, ulusal haklarını, onurunu korumanın mücadelesini vermelidir. Bu hak halkımıza doğmuştur, en doğru bir biçimde kullanmalıdır.

Burada Kürdistan gençliğine de oldukça roller düşüyor. Kürdistan gençliği Apo'nun fedaileri olduğunu ortaya koymalıdır. Özellikle halkımızın onurunu korumada gençliğe büyük görevler düşüyor. Gençliğimiz bu direnişte bir motor rolü oynamalıdır. Özellikle ülkede, metropolde, Türkiye'de tüm serhildanların önderliğini yapmalıdır. Böylesi bir görevi vardır ve bu onurlu bir görevdir. Tüm gelişmeler de böylesi bir onurlu göreve gençlerin sahip çıktığını gösteriyor. Halkımız bu gençlerle gurur duyuyor ve gurur duyacaktır.

Burada bir noktaya daha dikkat çekmek gerekiyor: Bazı insanlarımız kendini yakmaktadır, kesinlikle doğru değildir. Bu eylem tarzı düşmana umut veriyor. Bu açıdan böylesi eylemliliklere girilmemelidir. Bilinmelidir ki, daha önce de Başkanımız bu tür eylemleri yasaklamıştı. Ne pahasına olursa olsun kesinlikle kendini yakma eylemlerine hiçbir yurtsever, hiçbir Kürdistanlı girmemelidir. Bunun tamamen durdurulması gerekiyor. Eğer protesto edecekse, eğer kendini savunacaksa, eğer düşmanına karşı onurunu koruyacaksa bunun yolu kendini yakmaktan geçmiyor. Tam tersine düşmanına karşı kendisini örgütlü kılmalı ve her türlü mücadale hakkını kullanmalıdır. Düşmana karşı ancak böyle durulabilir, başka türlü durmayı düşünmemelidir. En doğru duruş, kendini birer Apo haline getirmekle gerçekleştirilebilir. Başkanımızın da daha önceleri istemi buydu. Buna özel bir dikkat de çekmişti. Yapılması gereken de tamamen budur.

Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halkımıza ve hatta yurtdışındaki halkımıza büyük görevler düşüyor. Tüm halkımız bir ulus olarak ayağa kalkmış, önderlerine sahip çıkmış durumda. Tabii ki bu ayağa kalkış onurluca bir ayağa kalkıştır, hiçbir güç bu onurlu ayağa kalkış karşısında duramaz, durmaması da gerekiyor. Halkımız tüm alanlarda meşru müdafa hakkını kullanmalıdır. Kendisine karşı geliştirilen saldırılara direnmeli, kesinlikle bundan geri adım atmamalıdır. Geri adım atmak kesinlikle ölümdür. Bu gerçek çok iyi bilince çıkarılmalıdır. Tabii ki düşmanın olası provoke etme çabalarına da dikkat etmeli, gözardı etmemelidir. Meşru bir zeminden gayrimeşru bir zemine düşmemeye özen göstermeli, partimizin bu konudaki açıklama ve talimatlarını dikkate alarak hareket etmelidir. Tabii ki inisiyatifi de vardır ve her türlü direnme hakkına da sahiptir, ama inisiyatifini doğru kullanmasını bilmelidir.

Sonuna kadar direnme hakkımızı kullanmalıyız

Düşman acımasızca üzerimize geliyor. Bize ülkemizi, kimliğimizi, yaşamımızı haram etmek istiyor. Bunları bize çok görüyor. Eğer bizde birazcık onur varsa, birazcık şeref varsa buna karşı ülkemizi, kimliğimizi, yaşamımızı, insanca onurumuzu ayaklar altında çiğnetmememiz gerekiyor. Buna karşı sonuna kadar tüm direnme hakkımızı kullanmamız gerekiyor.

Bugüne kadar önderliğimiz Kürt ve Türk kavgasının çıkmaması için olağanüstü çaba gösterdi, ama bu çaba suistimal edildi. Suistimal edildiği gibi, bugünkü olayla da neticelendirildi. Artık bu halkı kimse bu biçimiyle kontrol altında tutamaz. Bugüne kadar Başkanımız buna meydan vermiyordu. Fakat Başkanımız bu çabayı gösterirken bile çok zorlanıyordu. Defalarca bunu kamuoyuna da açıklamıştı. Partimiz yine buna özen gösteriyor, ama gelişmeler giderek bunu aşıyor. Tabii ki halkımızın da bu konuda belli bir direnme hırsı var, bunun da anlayışla karşılanması gerekiyor. Tüm bu olup bitenlerden ve olacaklardan Kürt halkı değil, Kürt halkına soykırımı dayatan, imhayı dayatan, onun onurunu ayaklar altına alan güçler sorumlu tutulmalıdır. Bundan biz kesinlikle sorumlu tutulamayız ve sorumlu olmayacağız.

Rüzgar ekmişlerdir, fırtına biçecekler

TC yetkilileri zafer sarhoşluğu yaşıyor ve zafer ilan ediyorlar. Bizim teslim olmamızı istiyorlar, çıkmaz yolda olduğumuzu söylüyorlar. Yine Doğu Ergil gibiler bizim dağılacağımızı, tasfiye olacağımızı bekliyorlar, böyle bazı işbirlikçiler de var. Bunlar bizden tek bir karşılık göreceklerdir; rüzgar ekmişlerdir, fırtına biçecekler. Daima rüzgar ekenler fırtına biçmişlerdir, bunlar da fırtına biçeceklerdir.

Burada önemle bir hususu daha belirtmek istiyorum: Önderliğimizin kılına dokunmamaları gerekiyor. Bu konuda kendilerini de uyarıyoruz. Eğer önderliğimizin kılına dokunurlarsa, bunun sorumluluğu altından kalkamazlar. Bu konuda önderliğimize oldukça saygılı davranmaları gerekiyor. Hiç kimse yanlış hesap yapmamalı, yanlış adım atmamalı. Şunu herkes iyi bilmelidir ki, her PKK militanı, her onurlu Kürt insanı bir fedaidir. Her Kürdün bir fedai olduğunu herkes gözönünde bulundurulmalıdır. Halkımızın onuruyla daha fazla kimse oynamamalıdır. Akıtılan bu kadar şehit kanı üzerinde kimse yanlış hesap yapmamalı, buna cüret etmemelidir.

Halkımız ve dostlarımız partimize, ordumuza ve cephemize güvenebilirler. Her ne kadar partimiz ve ordumuz büyük bir önderini kaybetmiş olsa da, bu partimizin ve ordumuzun zayıfladığı anlamına gelmez. Partimiz, ordumuz ve cephemiz bugün ayakları üstündedir. Bunu herkes görebilmeli ve hiçbir endişeye kapılmamalıdır. Yani, *"Acaba bundan sonra parti yürüyebilir mi, devrim yürüyebilir mi? Acaba neler olabilir, bazı sorunlar ortaya çıkabilir mi?"* gibisinden endişeler yersizdir. Böylesi tereddütlere, endişelere gerek yoktur. Kesinlikle endişelenecek herhangi bir şey sözkonusu değildir. Bugün partimizdeki birlik, Başkan'ına bağlılık her zamankinden daha fazla güçlüdür, önümüzdeki günlerde bunun daha da güçleneceğini rahatlıkla belirtebilirim. Her yurtsever bundan emin olmalıdır. Başkan Apo, böylesi günleri düşünerek kendisi olmadan da parti ve özgürlük mücadelesinin geliştirilebilmesi için tüm tedbirlerini almıştır. Aksama olmayacaktır. Bugün her Kürt insanı birer Apo olmaya adaydır, Apo'yla Kürt halkı birleşmiştir. Artık her Kürt insanı birer Apo olarak görülebilir.

Burada Avrupa halkına, yine Avrupa'daki demokrat, yurtsever çevrelere, Yunan halkına bazı çağrılarda bulunmak istiyorum. Avrupa halkı, Yunan halkı ve tüm devrimci, demokrat kesimler geliştirilen eylemlerin bu kompoyla bulaşan güçlere karşı olduğunu bilmelidirler. Kesinlikle bizim Avrupa halkına, Yunan halkına karşı dostluktan başka herhangi bir düşüncemiz yoktur. Bizim tüm tutumlarımız bu kompoyu gerçekleştiren güçleredir. Bu böyle bilinmelidir. Bir ulusun onuruyla oynanmıştır, iradesiyle oynanmıştır, onun geleceği karartılmak istenilmiştir. Bunu doğru anlayacaklarına ve bize destek vereceklerine eminiz. Bu komploculara tavır alıp hesap sormalarını bekliyoruz. Kürt halkı ezilen bir halktır, mazlum bir halktır, her şeyi ayaklar altında olan bir halktır. Her şeyi ayaklar altında olan bu halk, onurunu, insanlığını ayaklar altından çekip çıkarmaya çalışıyor. Bunun böyle anlaşılması gerekiyor. Bu açıdan da bu halka destek olunmalıdır. Tüm halkları, ezilenleri, demokrat ve sosyalistleri, insan hakları savunucularını halkımızla dayanışmaya çağırıyoruz. Komploculara ve onların her türlü oyunlarına bu dünyanın kapatılacağını belirtmek istiyoruz, haykırmak istiyoruz. Bu dünyada insanlıktan yana olduğunu söyleyen güçleri insanlıklarını ispatlamaya çağırıyoruz. Aksi taktirde insanlık büyük bir yara alacaktır. Eğer insanlığın büyük bir yara alması istenmiyorsa Kürt halkının bu onurlu mücadelesine herkes destek olmalıdır. Halkımız, önderi için bugün ayağa kalkmıştır, insanlığı için ayağa kalkmıştır. Bunu selamlıyoruz. Ve biz özgürlük savaşçıları olarak buna layık olmak için her şeyimizi ortaya koyacağımızı belirtiyoruz. Zafer er veya geç bizim olacaktır, halkımızın olacaktır.

Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan Apo!

Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz!

"Önderliğimizin kılına dokunmamaları gerekiyor. Bu konuda kendilerini de uyarıyoruz. Eğer önderliğimizin kılına dokunurlarsa, bunun sorumluluğu altından kalkamazlar. Bu konuda önderliğimize oldukça saygılı davranmaları gerekiyor. Hiç kimse yanlış hesap yapmamalı, yanlış adım atmamalı. Şunu herkes iyi bilmelidir ki, her PKK militanı, her onurlu Kürt insanı bir fedaidir. Her Kürdün bir fedai olduğunu herkes gözönünde bulundurulmalıdır. Halkımızın onuruyla daha fazla kimse oynamamalıdır. Akıtılan bu kadar şehit kanı üzerinde kimse yanlış hesap yapmamalı, buna cüret etmemelidir."

17 Şubat 1999